

ΡΗΞΗ

Μηνιαία εφημερίδα για την εθνική ανεξαρτησία, την κοινωνική χειραφέτηση, την οικολογία και την άμεση δημοκρατία

Έτος 10^ο • Αριθμός φύλλου 121

Σάββατο 12 Μαρτίου 2016

www.ardin-rixi.gr • Τιμή: 2€

• | Σήμερα

Δημήτρης Γιαννάτος
Ο Κυματοθραύστης
Μπούτας

Σελίδα 4

Μητροπολίτης Παύλος Σιασιότσης
Η κατάρρευση ήταν σχεδισμένη!

Σελίδα 6

Κίνηση Πολιτών Αλεξανδρούπολης
Μια παραδειγματική Κίνηση

Σελίδα 7

Γιώργος Ραγκάς
Μας ενώνει ο... Κεμάη!

Σελίδα 10

Γιάννης Σιδεράτος
Αλάτσατα και οι φόβοι της
Τουρκίας

Σελίδα 11

Ακόμη ετοιύτη την άνοιξη ραγιαδες...

Γ. Καραμπελιάς: 25η Μαρτίου 1821-25η Μαρτίου 2016

Σελ. 3

Σελ. 9
Έχει τέλος ο κατήφορος;

Σελ. 12
Αρτέμης Σώρρας:
η αρχαιοπατρία ως οπάτη

Σελίδα 16

Η κατάκτηση της
Αφρικής απ' την Τουρκία

Σελίδα 19

Ο Λούλα με χειροπέδες

Σελίδα 23

Αντιεθνικισμός και αυτοκρατορίες

ΕΚ ΡΗΞΗΣ | «Ντενεκές ξεγάνωτος»

του Γ.Κ

Περιφέρεται, με το βλακώδες χαμόγελό του, ανάρμοστο απέναντι στη δεινή κατάσταση της χώρας του, από Βρυξέλλες σε Σμύρνη και από Κωνσταντινούπολη σε Μαξίμου. Κάθε νέα «βόλτα» του κατεβάζει ένα ακόμα σκαλί την Ελλάδα, οδηγώντας τη προς το χαίνον βάραθρο, που αυτός και η παρέα του έχει ανοίξει.

Εκλιπαρεί πλέον το ΔΝΤ να επιστρέψει, γλύφει ως υποτακτικός τον Νταβούτογλου, έχει μεταβάλει τη χώρα ολόκληρη σε περίκλειστο στρατόπεδο.

Τον καρπαζώνουν από παντού. Και όχι μόνον οι συνήθεις Σόιμπλε και Ερντογάν, αλλά και οι «φίλοι» του Αυστριακοί, ακό-

μα και τα Σκόπια και οι Αλβανοί.

Ο Ολλανδός χοιροβοσκός μας εμπαιζει ανοικτά –περί «συζήτησης για το χρέος»– και ο Πολωνός αποκαλύπτει πως συνυπέγραψε τον αποκλεισμό της χώρας.

Μόνο του μέλημα πως θα παραμείνει μερικές ημέρες ακόμα στην εξουσία, για να παίξει τριλιζα με τον Καρανίκα και τον Ιάγο της συμφοράς.

Όσο για τις ρητορικές του αποσιροφές αναδεικνύονται ως αυτό που ήταν πάντοτε, ατέλειωτες κενολογίες, αναρίθμητα ψεύδη, καταστροφικές παλινωδίες, γελοίιο ψευτοπαληκαρισμοί.

Αίφνης, όμως, όλο και περισσότεροι ανακαλύπτουν πως απατήθηκαν, καθολικά, ολοκληρωτικά, ανελέητα.

Πώς ένας ολόκληρος λαός δεν μπορούσε να διακρίνει το προφανές; Πώς τόσο «διανοούμενοι» δεν άκουγαν τον ήχο του ντενεκέ, πίσω από το αλαλάζον κύμβαλο; Πως τον έσπρωξαν στην εξουσία, τόσοι και τόσοι; Από τον Αλαβάνο μέχρι τη γάτα... Ψυχάρη, από τον Καραμανλή μέχρι τον Λαλιώτη; Πως τον ύμνησαν και τον δοξολογούσαν διανοούμενοι, όπως ο Γιανναράς;

Μήπως γιατί ένα είδος συλλογικής παραίσθησης–παράκρουσης συμπαρέσυρε όλη τη χώρα; Ή μήπως γιατί η χώρα βρίσκεται σε παρακμή και το μαγαζί είναι σάπιο, γιατί σε αυτό κυριαρχούν ανθρωπάρια και τιποτένιοι; Δημοσιογράφοι και εκδότες της συμφοράς, Μαυρίκοι, ψευδο-

φιλόσοφοι, ψευδοοικονομολόγοι, Τσακαλώτοι, Βαρουφάκηδες και Κατρούγκαλοι. Οι καλύτεροι, δυστυχώς, παραμένουν δειλοί, αποσυρμένοι στον εαυτό τους, αυτιστικοί – αδυνατούν να επικοινωνήσουν με τους άλλους.

Το λαϊκό σώμα, αλλοιωμένο, πλαδαρό, περιδεές απέναντι στην πιθανότητα μιας αντίστασης, που όσο βαθαίνουν τα αδιέξοδα θα γίνεται όλο και πιο επώδυνη, αποζητά μια θαυματουργή λύση, ένα... δημοψήφισμα, έναν... Αρτέμη Σώρρα, έναν... Αλέξη Τσίπρα. Και πρώτη πράξη καθάρσης η αναγνώριση πως ο βασιλιάς είναι γυμνός. Για τα υπόλοιπα οψόμεθα...

ΡΗΞΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ
ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ
ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εκδίδεται από μη κερδοσκοπικό σωματείο
Ιδιοκτήτης-Εκδότης
Γιώργος Καραμπελιάς

Ομάδα έκδοσης:
Γιάννης Ξένος, Γιώργος Ρακκάς
Κωνσταντής Σεβρής, Νικόλας Δημητριάδης,
Ελένη Σαββάκη, Γιώργος Μπύρος
Κώστας Μαυρίδης
Αλέκος Μιχαηλίδης
Κωνσταντίνος Διαλεκτόπουλος

Οικονομικός υπεύθυνος
Στράτος Ιωαννίδης

Διορθώσεις-επιμέλεια κειμένων
Ελένη Ζαχαροπούλου
Χριστίνα Σταματοπούλου
Νίκη Παντελεμίδου
Γρηγόρης Αποστολίδης

Επιμέλεια έκδοσης
Νάσια Παναγοπούλου

Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Δημήτρης Γ. Λουζικιώτης
www.louzikiotis.gr

Αθήνα
Θεμιστοκλέους 37, 106 77
Τηλ: 210 3826319 fax: 210 3839930

Θεσσαλονίκη

Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου,
Τηλ/fax: 2310 543751

E-mail: efrxi@gmail.com

Τυπογραφείο
Γ. ΤΑΣΣΙΟΠΟΥΛΟΣ-Κ. ΜΠΑΡΛΑΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
Ορφείας 13, Κορωπί, 194 00 Αθήνα
Τηλ.: 210 6620734

Συνδρομές

ΣΥΝΔΡΟΜΗ (1 ΕΤΟΣ): 30 ευρώ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ:
116/772277-01 - Εθνική Τράπεζα

Η ΡΗΞΗ κυκλοφορεί στα περίπτερα όλης της Ελλάδας από το Σάββατο 2 Δεκεμβρίου 2006 και κάθε πρώτο Σάββατο του μήνα.

• Η κυκλοφορία της ΡΗΞΗΣ βασίζεται επίσης, πέρα από το πρακτορείο, στην καλή θέληση των μελών, των φίλων και των αναγνωστών της. Γι' αυτόν τον σκοπό, μπορείτε να περνάτε από τα γραφεία της εφημερίδας στην Αθήνα (Θεμιστοκλέους 37, τηλέφωνο 210 3826319), στο Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (στην ίδια διεύθυνση, τηλ. 210 3802644), στη Θεσσαλονίκη (Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου, τηλ. 2310 543751) και να προμηθεύσετε τον αριθμό των φύλλων που επιθυμείτε.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΥΝΔΡΑΜΕΤΕ:

• Η ΡΗΞΗ φιλοδοξεί να εξελιχθεί σε μία εφημερίδα συμμετοχικής ιδιοκτησίας. Η κατώτερη τιμή μίας μετοχής είναι 100 ευρώ. Η κατάθεση των χρημάτων μπορεί να γίνει, κατόπιν επικοινωνίας, στον λογαριασμό που έχουμε ανοίξει γι' αυτόν τον σκοπό στην Εθνική Τράπεζα (αρ. λογ. 116/772277-01).

• Η ΡΗΞΗ επιθυμεί να διευρύνει όσο το δυνατόν τον κύκλο των συντακτών της.

Μπορείτε μας στείλετε το δικό σας άρθρο στην ηλεκτρονική διεύθυνση efrxi@gmail.com

• Η ΡΗΞΗ έχει συνδρομές. Μπορείτε, αν θέλετε, να γραφτείτε συνδρομητές, προσφέροντας έτσι μία επιπλέον οικονομική ενίσχυση για την έκδοσή της. Η ετήσια συνδρομή κοστίζει 30 ευρώ.

Το επόμενο φύλλο της ΡΗΞΗΣ θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 16 Απριλίου 2016

Στο παρά πέντε

Ο Νταβούτογλου και το Αιγαίο

Αντιγράφουμε από το βιβλίο του «φίλου» Αχμέτ Νταβούτογλου, *Στρατηγικό βάθος: η διεθνής θέση της Τουρκίας* (Εκδόσεις Ποιότητα 2010): «Η συγκέντρωση των νησιών του Αιγαίου στα χέρια της Ελλάδος δημιουργεί το πιο σημαντικό αρνητικό στοιχείο στην πολιτική της Τουρκίας για τον εγγύς θαλάσσιο χώρο της. Η βασική πηγή του προβλήματος στο Αιγαίο είναι η αθεράπευτη αντίφαση μεταξύ του παρόντος καθεστώτος και της σημερινής γεωπολιτικής πραγματικότητας».

Αυτά πιστεύει ο Τούρκος πρωθυπουργός και ο Αλέξης Τσίπρας του έλεγε προχθές παραμύθια περί Αιγαίου ως θάλασσαν ειρήνης και συνεργασίας...

N.K.

Τουρκία: ένα κράτος – ασιακός

Αύξηση στρατιωτικών δαπανών, με έμφαση στην ανάπτυξη της εγχώριας αμυντικής βιομηχανίας, ανήγειρε ο Νταβούτογλου. Ο αμυντικός προϋπολογισμός της Τουρκίας αυξήθηκε κατά 5,9 δισ. δολάρια. Εξ αυτών, τα 4,5 δισ. δολάρια θα απορροφηθούν από προγράμματα για την ανάπτυξη της τουρκικής αμυντικής βιομηχανίας.

Στα εγκριθέντα προγράμματα περιλαμβάνεται η κατασκευή 17 νέων επιθετικών ελικοπτέρων T-129 από την τουρκική αεροναυπηγική εταιρεία TAI, σε συνεργασία με το ιαλοβρετανικό κοινό βιομηχανικό Augustus Westland. Η Τουρκία φιλοδοξεί να καταστεί σύντομα ικανή να κατασκευάζει μόνη της τους κινητήρες.

Ανακοίνωσε επίσης ότι η Τουρκία διαθέτει πλέον τεχνογνωσία για την κατασκευή μη επανδρωμένων αεροπλάνων αποκλειστικά από την TAI. Τον προηγούμενο μήνα πραγματοποιήθηκε με επιτυχία δοκιμαστική πτήση.

Σημείωσε ότι οι εξαγωγές της τουρκικής αμυντικής βιομηχανίας αυξήθηκαν κατά 35% το πρώτο δίμηνο του 2016. Πρόσφατα, Σαουδική Αραβία και Τουρκία υπέγραψαν συμφωνία για ένα κοινό πρόγραμμα βελτίωσης της περιφερειακής ασφάλειας, μέσω της καινοτομίας στη στρατιωτική τεχνολογία. Στα μελλοντικά σχέδια της Τουρκίας περιλαμβάνονται η κατασκευή πολιτικών και στρατιωτικών αεροσκαφών αποκλειστικά από την Τουρκία. Και ο ντενεκές πήγε στη Σμύρνη και μοίραζε τριαντάφυλλα στις δημοσιογράφους.

Ξ.Κ.

Γιορτή του Νεβρόζ στην Άμιδα

Κάθε χρόνο στο Κουρδιστάν γιορτάζεται μεγαλειωδώς το Νεβρόζ το ίδιο θα γίνει και φέτος στη βάση του επαναστατικού λαϊκού πολέμου. Οι εκδηλώσεις του Νεβρόζ στην Άμιδα (Ντιγιαρμπακίρ), εξαιτίας της πολιτικής σημασίας τους, τραβάνε τα βλέμματα όλη του κόσμου.

Φέτος ο κουρδικός λαός θα υποδεχτεί το Νεβρόζ με το κουρδικό απελευθερωτικό κίνημα, που απόκτησε μια διαφορετική έννοια, παράλληλα με τον επαναστατικό λαϊκό πόλεμο που συνεχίζεται από τις 24 Ιούλη στο Βακίρ και την αντίσταση στο Sur που συνεχίζεται εδώ και 4 μήνες.

Και φέτος απ' όλο τον κόσμο άρχισαν οι επιτροπές να δηλώνουν την συμμετοχή τους στις εκδηλώσεις του Νεβρόζ. Πάνω σε αυτή τη βάση επιθυμούμε να δούμε τους Έλληνες φίλους μας στις επιτροπές αποστολής του Νεβρόζ. Οι δηλώσεις συμμετοχής συνεχίζονται. Το Νεβρόζ είναι για τον κουρδικό λαό γιορτή ανάστασης, αντίστασης και ελευθερίας. Αυτή τη χαρά θέλουμε να τη μοιραστούμε με την ανθρωπότητα όλη του κόσμου. Αν υπάρχουν φίλοι που τους ενδιαφέρει το ζήτημα αυτό, μπορούν να αποσταθούν στην παρακάτω ηλεκτρονική διεύθυνση: Kurdirin@gmail.com

ΚΟΥΡΔΙΚΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Νέοι φόροι και περικοπή συντάξεων

Άλλη μια επιτυχία της κυβέρνησης καταγράφεται στην διαπραγμάτευση της με την τρόικα. Όλα δείχνουν ότι η ελληνική πλευρά θα «καταφέρει» και μέτρα για νέους φόρους να πάρει και τις συντάξεις να πεσοκόψει. Η τρόικα ζητά νέα φορολογικά μέτρα ύψους 1,8 δισ. ευρώ ή 1% του ΑΕΠ για να καλυφθεί το δημοσιονομικό κενό. Τα μέτρα θα επιβαρύνουν τα εισοδήματα μισθωτών, συνταξιούχων, ελευθέρων επαγγελματιών, αγροτών, τα ενοίκια, καθώς και από την εισφορά αλληλεγγύης.

Το ΔΝΤ υπολογίζει το δημοσιονομικό κενό σε περίπου 3% του ΑΕΠ έως το 2018 και η πρόταση της τρόικας εί-

ναι αυτό το μέγεθος να καλυφθεί κατά 1% από το ασφαλιστικό, κατά 1% από τη φορολογία και 1% από άλλες παρεμβάσεις. Η κυβέρνηση παριστάνει ότι ανθίσταται, αλλά, όπως είναι πλέον φανερό ακόμα και στους πιο φανατικούς οπαδούς της, αυτά είναι για τα μάτια του κόσμου.

Στο μέτωπο των συντάξεων ο Υπουργός Εργασίας Γιώργος Κατρούγκαλος κατεβάζει διαρκώς τον πήχη των προσδοκιών. Τώρα, το όριο προστασίας των συντάξεων έπεσε στα 1300 ευρώ, άθροισμα κύριας και επικουρικής. Και έχει μέλλον ακόμα η διαπραγμάτευση, θα τους τρελάνει ο Κατρούγκαλος στην υποχώρηση. Σύμφωνα με εκτιμήσεις, μεγάλο μαχαίρι θα πέσει στις συντάξεις των ΔΕΚΟ και έτσι η κυβέρνηση θα χάσει ακόμα μια ομάδα ψηφοφόρων, που τη στήριζε φανατικά.

Γ.Ξ.

Την κατιούσα παίρνουν οι εξαγωγές

Ο πρώτος μήνας του 2016 ήταν ο χειρότερος για τις ελληνικές εξαγωγές από το 2012! Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, η αξία των ελληνικών εξαγωγών τον Ιανουάριο του 2016

ανήλθε, συμπεριλαμβανομένων των πετρελαιοειδών, σε 1,72 δισ. ευρώ έναντι 1,87 δισ. ευρώ τον Ιανουάριο του 2015, καταγράφοντας μείωση 8,3%. Εξαιρουμένων των πετρελαιοειδών, η πώση περιορίζεται στο 3,9%.

Μεγαλύτερη είναι η υποχώρηση προς τις τρίτες χώρες (18,5%), ενώ συγκρατήθηκαν προς τις χώρες της Ε.Ε. (μείωση μόλις 0,8%). Έτσι το ποσοστό των ελληνικών εξαγωγών που κατευθύνονται στις χώρες της Ε.Ε. φτάνει πια στο 62,4%, έναντι 37,6% προς τις τρίτες χώρες, ενώ αν εξαιρεθούν τα πετρελαιοειδή η Ε.Ε. απορροφά το 71,3%, και οι τρίτες χώρες μόλις το 28,7%.

Ανπυχητικό είναι ακόμα ότι μεγάλη πώση καταγράφουν τα βιομηχανικά προϊόντα 8,8%, τα λοιπά βιομηχανικά 9%, ενώ τα «εμπιστευτικά προϊόντα» (προϊόντα που προστατεύονται από πατέντα π.χ. λογισμικό, φάρμακα, οπλικά συστήματα κ.ά.) σημείωσαν τεράστια πώση της τάξεως του 31,2%!

Γ.Ξ.

25η Μαρτίου 1821-25η Μαρτίου 2016

Βίοι παράλληλοι

Του Γιώργου Καραμπελιά

Στις αρχές του 19^{ου} αιώνα, λίγο πριν την Επανάσταση του '21, ο Ιωάννης Καποδίστριας και ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος σε δύο υπομνήματα, ο πρώτος προς τον τσάρο το 1811 και ο δεύτερος προς τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις το 1820, υπολόγιζαν τον αριθμό των Ελλήνων σε 7 έως 9 εκατομ., ανάλογο με εκείνον των Τούρκων και με τα 9 εκατ. της κομοκράτειρας Αγγλίας την ίδια εποχή.

Οι Σέρβοι, οι Ρουμάνοι και οι Βούλγαροι δεν ξεπερνούσαν, μαζί, τα 3 εκατ. Κατανοούμε έτσι γιατί, από τον Ρήγα ως την Φιλική Εταιρεία, το όραμα των Ελλήνων για το μελλοντικό τους κράτος, είχε βυζαντινές διαστάσεις – εξ ου και η επανάσταση στη Μολδοβλαχία, παράλληλα με την Πελοπόννησο και τα σχέδια για μια επαναστατική εξέγερση των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης. Αυτός ο ελληνοσμός, που έσφυζε από ζωτικότητα και πρωτοστατούσε στην οικονομική και πνευματική ζωή της ανατολικής Μεσογείου και της νοτιοανατολικής Ευρώπης – από την Οδησό και τον Πόντο έως τη Βιέννη –, υπήρξε και ο πρωταγωνιστής της μεγαλύτερης επανάστασης των αρχών του 19^{ου} αιώνα που συντάραξε την Ευρώπη και τον κόσμο.

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία βρισκόταν σε κρίση τουλάχιστον έναν αιώνα πριν, από τις απαρχές του 18^{ου} αιώνα, και παρ' ότι σκληρόβρωτη συντηρούσαν ακριβώς γιατί Εγγλέζοι, Γάλλοι και Αυστριακοί, επιθυμούσαν την επιβίωσή της. Τόσο απέναντι στον ρωσικό κίνδυνο, όσο και απέναντι στην πιθανότητα ανασυγκρότησης ενός ελληνικού κράτους, στα όρια του ύστερου Βυζαντίου, που θα αποτελούσε ισχυρό ανταγωνιστή τους στην ανατολική Μεσόγειο.

Έτσι η επανάσταση δεν αντιμετώπιζε μόνον την Οθωμανική Αυτοκρατορία, αλλά και τις δυτικές δυνάμεις, που μέχρι το 1824 συντάσσονταν ανοιχτά με τους Οθωμανούς μαζί με την Αυστρία του Μέττερνιχ· τέλος είχαν να αντιμετωπίσουν την εσωτερική **διχόνοια** και τις διαμάχες ενός λαού διάσπαρτου σε μια τεράστια περιοχή. Οι Έλληνες μόνοι τους (διότι και η Ρωσία, πιστή στην Ιερά Συμμαχία, είχε εγκαταλείψει τους Έλληνες στην τύχη τους και στα χέρια των Εγγλέζων) έπρεπε να αντιμετωπίσουν αυτούς τους τρεις δαίμο-

Φθάσαμε λοιπόν στο τέλος του παιχνιδιού; Και μετά από διακόσια χρόνια είμαστε έτοιμοι να αποδεχθούμε μια νέα υποταγή στους Οθωμανούς;

νες που έχουν σφραγίσει τη νεότερη ιστορία μας. («Αραπιάς άτι, Γάλλοι νους, βόλι Τουρκιάς, τοί' Άγγλου, πέλαγο μέγα πολεμά, βαρεί το καλυβάκι», γράφει με απaráμιλλη ενάργεια και πυκνότητα ο **Σολωμός**).

Παρ' όπi επί εκατό ολόκληρα χρόνια, μέχρι το 1922, οι Έλληνες δοκιμάζον με αναριθμητές προσπάθειες να απελευθερώσουν το μεγαλύτερο μέρος των κατοικούμενων από Έλληνες περιοχών, θα αφήσουν αυτό το έργο ημιτέλες, με αποφασιστική συμβολή των εμφυλιών πολέμων που κατέτρωγαν το εσωτερικό μέτωπο. Ταυτόχρονα θα επιτρέψουν στους Οθωμανούς να ανασυγκροτηθούν μετά το 1922, να εκδιώξουν και να σφαγιάσουν τους χριστιανικούς πληθυσμούς (Αρμένιους, Πόντιους, ανατολικοθρακιώτες, Μικρασιάτες) και να αρχίσουν, από το '22 και μετά, μια πορεία ανασυγκρότησης ενός ισχυρού κράτους στη Μ. Ασία και την Κωνσταντινούπολη.

Έκτοτε, η πορεία των δύο νέων εθνικών κρατών, της Ελλάδας και της Τουρκίας, ακολουθεί **αποκλίνουσες** κατευθύνσεις. Σε μας δικήνοια, διαμάχες, Κατοχή και εμφύλιοι θα αποδυναμώσουν ακόμα περισσότερο το ήδη συρρικνωμένο γεωγραφικά και πληθυσμιακά εθνικό σώμα (εκατομμύρια εξάλλου χάθηκαν από τις αρχές μέχρι το τέλος του 20^{ου} αιώνα σε αλληπάλληλα μεταναστευτικά κύματα). Η Τουρκία, παρ' όπi ξεκινούσε από πολύ χαμηλότερο επίπεδο ανάπτυξης και συνοχής, ακολουθεί με αυταρχικό και ολοκληρωτικό τρόπο μια πορεία εθνικής οικοδόμησης.

Σήμερα, σχεδόν διακόσια χρό-

νια μετά την Επανάσταση του '21 και εκατό χρόνια μετά το '22, οι συζητήσεις έχουν ανατραπεί δραματικά. Η **Τουρκία**, παρά τα προβλήματα που αντιμετωπίζει, κυρίως εξαιτίας του κεντρικού, είναι πλέον μια μεγάλη περιφερειακή δύναμη με πληθυσμό επτά φορές μεγαλύτερο από της Ελλάδας – το 1922 ήταν μόλις διπλάσιος –, με ισχυρή αυτοκινητοβιομηχανία (παρήγαγε, 1,4 εκατομ. αυτοκίνητα το 2015), έχει μια διαρκώς ενισχυόμενη πολεμική βιομηχανία και είναι μέλος του κλαμπ των είκοσι ισχυρότερων χωρών του κόσμου. Έχει πρόεδρο τον **Ερντογάν** που επιχειρεί να τεθεί επικεφαλής ενάμιση δεκαετιών μουσουλμάνων και πρωθυπουργό τον εμπνευστή του νεοθωμανικού δόγματος **Νταβούτογλου**. Απέναντί της, η Ελλάδα έχει μεταβληθεί στο κλοισσοκού-

Και να θέλουν οι Έλληνες να γίνουν εθελόδουλοι, – εκτός ίσως από τους πολιτικούς και όσους κερδίζουν από αυτό –, είναι υποχρεωμένοι να αφυπνιστούν.

φι των Ευρωπαίων, έχει αποβιομηχανοποιηθεί σχεδόν ολοκληρωτικά, έχει ως πρόεδρο τον Προκόπη Παυλόπουλο και πρωθυπουργό τον Αλέξη Τσίπρα. Έναν πρωθυπουργό που δεν διαθέτει ούτε ίχνος εθνικής στρατηγικής, μια και το μυαλό του, όπως εκείνο των συριζαίων γενικότερα, έχει καταστραφεί από υπερβολικές δόσεις εθνομνησισμού.

Αυτές οι δύο χώρες βρίσκονται αντιμετώπιες στο Αιγαίο σήμερα. Έσχατο, η Τουρκία, με σύστημα, μεταβάλλει την **καταστροφή** που προκάλεσε στη Συρία, με την ενίσχυση των τζιχαντιστών σε **όπλο** για την οριστική καθυστοία της Ελλάδας, μέσω των προσφύγων και των μεταναστών.

Η Τουρκία πιστεύει πως βρίσκεται πολύ κοντά στον στόχο της μεταβολής της Ελλάδας και της Κύπρου σε νεοθωμανικό προτεκτοράτο. Εξάλλου, παρά τα casus belli και την παρουσία πενήντα χιλιάδων στρατού στην Κύπρο, η ελληνική κυβέρνηση πειθήνια πραγματοποιεί ήδη κοινές συνεδριάσεις των υπουργικών συμβουλίων με εκείνους που την απειλούν (ενώ βέβαια δεν κάνει τίποτα ανάλογο με την Κύπρο).

Φθάσαμε λοιπόν στο τέλος του παιχνιδιού; Και μετά από διακόσια χρόνια είμαστε έτοιμοι να αποδεχθούμε μια νέα υποταγή στους Οθωμανούς; Τα σημάδια μιας τέτοιας εξέλιξης την αναδεικνύουν σε μια πιθανή εκδοχή. Και είναι πολλά. Οι δήμαρχοι των νησιών του ανατολικού Αιγαίου, αλλά και ο πολύς **Γιάννης Μπουτάρης**, θεωρούν ως σωτηρία της οικονομίας την προνομιακή διασύνδεση με την Τουρκία. Οι **ιεράρχες** της Κρήτης έχουν αποκτήσει την τουρκική υπηκοότητα, ενώ ορισμένοι αστέρες-ιεράρχες της Θράκης υποστηρίζουν ήδη την ανάγκη η Β. Ελλάδα να ενταχθεί σε **κοινό κράτος** με την Κωνσταντινούπολη και τη Δυτική Μικρά Ασία! Δεν έχει διαλυθεί επί ματαίω την ενότητα της ελλαδικής Εκκλησίας ο **τουρκολάτρης** πατριάρχης.

Και, δυστυχώς, τα πλήγματα δεν έρχονται μόνο από τα πάνω, από τις ελίτ. Δεν έρχονται μόνο από τον Σύρο, τον Λιάκο και τη Σία Αναγνωστοπούλου. Εκφράζουν, εν πολλοίς, το ήθος και την ιδεολογία ενός σημαντικού μέρους του ελληνικού λαού – κατεχοχόν των μεσοστρωμάτων των πόλεων, δυστυχώς, ίσως και του μεγαλύτερου μέρους της νεολαίας. Σε έναν λαό που δεν ενοχλείται από τα τουρκικά σήριαλ, όπου ο συμπερονολογικός ατομικισμός έχει διαλύ-

σει κάθε συλλογικό αίσθημα ταυτότητας, είναι απολύτως φυσιολογικό να κυριαρχούν ο ΓΑΠ και ο Τσίπρας.

Εκεί ακριβώς εντοπίζεται το μεγάλο πρόβλημα: Ότι ο ελληνικός λαός, στην πλειοψηφία του, «κουράστηκε». Πολιορκημένος από ανατολή και δύση, βαθιά αλλοτριωμένος πολιτιστικά από κανάλια, πανεπιστημιακούς και υπουργεία, πίστεψε και πιστεύει εν πολλοίς ακόμα πως, με τη λογική του κατευνασμού και του **στρουθοκαμπλισμού**, μπορεί να επιβιώσει χωρίς μεγάλες προσπάθειες και κυρίως χωρίς συλλογικούς αγώνες. Γι' αυτό και άφησε τις **Ρεπούση** να κυριαρχούν στην παιδεία, γι' αυτό και υπερψήφισε τέσσερις φορές τον αγράμματο νεαρό (ελπίζοντας πως θα αποφύγει τις δόσεις στην εφορία) και παριστάνει και τον τσάμπα ανθρωπιστή μαζί με τον Οικονομέα.

Το μόνο πρόβλημα όμως είναι πως, σε αυτόν τον τόπο, η **ειρηνική παραίτηση του ραγιά** είναι αδύνατη. Γιατί, σε αυτήν τη γεωγραφική περιοχή, όποιος δεν αντιστέκεται, υποτάσσεται, πεθαίνει. Σε αυτή την περιοχή έχουν διεξαχθεί όλοι οι μεγάλοι πόλεμοι των τελευταίων εβδομήντα χρόνων. Εδώ, από την αρχαιότητα, οι εισβολές και οι επιδρομές υπήρξαν αναρίθμητες. Αρκεί να δει κανείς τι συμβαίνει στη Συρία, στο Ιράκ, στην Παλαιστίνη. Αρκεί να δει κανείς τι συνέβη στη Β. Ήπειρο, τι συνέβη στη Σμύρνη και την Κωνσταντινούπολη, τι συμβαίνει σήμερα στην Κύπρο.

Έτσι λοιπόν, και να θέλουν οι Έλληνες να γίνουν εθελόδουλοι –εκτός ίσως από τους πολιτικούς και όσους κερδίζουν από αυτό–, είναι **υποχρεωμένοι** να αφυπνιστούν. Εκτός εάν μεταναστεύσουν όλοι από τη χώρα. **Εμείς** – όσοι θα μείνουμε και είμαστε πολλοί –, παρ' όπi η ιστορία «γύρισε στραβά» θα υποχρεωθούμε να αντδράσουμε. Και όχι μόνο με τη μορφή εξανθημάτων στο εθνικό σώμα, όπως συνέβη με τη Χ.ρυσή Αυγή, αλλά και ως ρεαλιστική πρόταση αντίστασης και ανάταξης της χώρας. Εκατόν ενενήντα πέντε χρόνια μετά το 1821:

*Τὸ ζήτημα πῶς ἔχει τεθεῖ:
Ἴθι θὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ
γονατίζουμε
ὅπως αὐτὸς ὁ δραπέτης
ἢ θὰ σηκώσουμε ἄλλον πύργο
ἀτίθασο
ἀπέναντί τους.*

Μιχάλης Κατσαρός. (Ο Δούλος)

Ο «κυματοθραύστης» του Μπούτα

Ή, αλλιώς, η δεύτερη φύση του ΚΚΕ...

Του Δημήτρη Ναη, Γιαννάτου

Η προγραμματισμένη «παρέλαση» των δέκα επτά τρακτέρ του μπλόκου της Νίκαιας στο Σύνταγμα, με την άδεια της κυβέρνησης και την ευγενική παραχώρηση της μικροφωνικής εγκατάστασης από τον Καμίνη, λειτούργησε ανακουφιστικά προς όλες τις πολιτικές κατευθύνσεις. Έτσι η κυβερνητική παρέα, απρόσβλητη από μικροενοχλήσεις διαμαρτυρίας, προωθεί το «αγροτικό μνημόνιο» καταστροφής της πρωτογενούς παραγωγής, μέσα από την εξαφάνιση του μικρομεσαίου αγρότη, αλλά και το ξεπούλημα της γεωργικής γης της υπερχρεωμένης αγροτιάς σε ξένα επενδυτικά κεφάλαια.

Πρωταγωνιστής της διάσπασης του αγροτικού κινήματος, που διαμορφώθηκε στα μπλόκα, ο διαχρονικός αγροτοπατέρας Μπούτας. Το τσίπουρο παραγωγής του, που προσέφερε στον πρωθυπουργό, έκλεισε συμβολικά την παράσταση που ανέβηκε το προηγούμενο διάστημα. Τα τρακτέρ του έδρασαν ως απλή εικόνα, χωρίς ουσία.

Ο Μπούτας προσπάτησε, εντέλει, τον στριμωγμένο στη γωνία Τσίπρα, με ανάλογο τρόπο που το ΠΑΜΕ, τον Οκτώβριο του 2011, ουσιαστικά περιφρόνησε τη Βουλή, όταν καλούσε σε περικύκλωσή της μόνο από δυνάμεις του ΠΑΜΕ, ενώ η καθολική λαϊκή αντιμνημονιακή αντίσταση ήταν στο φόρτε της.

Η «τεράστια διαδήλωση» του Μπούτα, για την οποία μιλούσαν τα ΜΜΕ, ήταν μικρότερη από αυτήν της 4ης Φεβρουαρίου, ενώ η μαζική κάθοδος των αγροτών της Πελοποννήσου αναχαιτίστηκε και αποδυναμώθηκε με βίαιο τρόπο στο Χαϊδάρι.

Η συμβολή του Μπούτα στην απονεύρωση των κινητοποιήσεων έχει αφειρητά τη φύση του ΚΚΕ στους κοινωνικούς αγώνες κατά τη μεταπολίτευση. Σε κρίσιμες στιγμές κοινωνικών αλλαγών, σχεδόν ένας γονιδιακός αυτοματισμός του ΚΚΕ βοηθούσε εξισορροπικά και βοηθητικά την κατεστημένη πολιτική εξουσία.

Επιπλέον και σε πολιτικό επίπεδο, το ΚΚΕ, ενίοτε, με πολιτικές του αποφάσεις, βοηθούσε στην αποφόρτιση της πολιτικής έντασης και λειτουργούσε ως δεκανίκι του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας, εσχάτως και του ΣΥΡΙΖΑ.

Είναι χαρακτηριστικό όμως και

Η συμβολή του Μπούτα στην απονεύρωση των κινητοποιήσεων έχει αφειρητά τη φύση του ΚΚΕ στους κοινωνικούς αγώνες κατά τη μεταπολίτευση.

το συνδικαλιστικό πλαίσιο μέσα στο οποίο έδρασε ο Μπούτας ως πρώτο βιολί. Οι πρώτες αυθόρμητες κινήσεις διαρκείας των αγροτών και ειδικότερα των νέων αγροτών να αντισταθούν και να ορθώσουν έναν συνολικότερο αγροτικό λόγο, που μιλούσε για την πρωτογενή παραγωγή και για τη χώρα, αποδυναμώθηκε από τους συνδικαλι-

στές του ΚΚΕ, της Ν.Δ και του ΠΑΣΟΚ. Η ενόπια υπονομεύθηκε, με τον περιορισμό των αιτημάτων στον ασφαλιστικό και φορολογικό πνιγμό των αγροτών, με τέτοιο τρόπο ώστε να μην υπάρξουν αδέσμευτα μπλοκ, που θα μπορούσαν να εκφράσουν και ενωθούν με τον υπόλοιπο λεπτατημένο λαό της Ελλάδας.

Και η Ν.Δ του Μπιστοτάκη, απ' ό,τι φάνηκε κράτησε μια αναιμική

στάση στο αγροτικό, εκεί που θα περίμενε κάποιος να στηριχτεί στην παραδοσιακή επιρροή της στους αγρότες, για να στριμώξει την κυβέρνηση. Μάλιστα, κακές γλώσσες μιλάνε για κομματάρχες του Μπιστοτάκη που καλούπωσαν την οργή των Κρητικών αγροτών, δίνοντάς τους ως φολκλόρ στα ΜΜΕ. Άλλωστε, ο Μπιστοτάκης, από τη Βουλή, φώναζε πως: «Δεν είμαι με τα τρακτέρ, δεν είμαι με τα μπλόκα».

Οι αγρότες δεν είχαν να αντιμετωπίσουν μόνο την κυβέρνηση. Είχαν να αντιπαλέψουν όλα τα μνημονιακά κόμματα που, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, εναντιώνονται στον αγώνα τους.

Οι αγρότες είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσουν ότι απειλούνται από την ίδια νεοαποικιακή πολιτική που υποδουλώνει τη χώρα και εξαθλιώνει όλο τον λαό. Η διεξοδος, η κλιμάκωση και η προοπτική αυτού του αγώνα βρίσκεται στη συνένωσή του με τα υπόλοιπα κομμάτια του λαού, σε έναν εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα διαρκείας.

Μόνο τότε η λογική του Μπούτα και του ΚΚΕ, ότι «ο αγώνας είναι στενά οικονομικός» μπορεί να αποτελέσει μειοψηφία και να σταματήσει να λειτουργεί συντησιακά, διασπαστικά και προστατευτικά προς την εξουσία.

Οργανική Βαμβakoκαλλιέργεια: Μια οικολογική διεξοδος

Μία ανερχόμενη τάση στη βιομηχανία μόδας παγκοσμίως είναι η χρήση οικολογικών βαμβακερών υφασμάτων. Οι εφαρμογές τους στην καθημερινότητα (ρούχα αθλητικά, γυναικεία, παιδικά, μωρουδιακά, εσώρουχα, σεντόνια...) γίνονται όλο και δημοφιλέστερες, κυρίως στην Ευρώπη, λόγω της οικολογικής ευαισθητοποίησης των καταναλωτών. Η τάση αυτή έχει αυξήσει κατακόρυφα την ζήτηση για οργανικό βαμβάκι και συνακόλουθα για οικολογικά βαμβακερά υφάσματα κάτι που θα μπορούσε να δώσει διεξοδο τόσο στους αγρότες όσο και κλωστοϋφαντουργική αλυσίδα παραγωγής (εκκοκκιστήρια, κλωστήρια, πλεκτήρια και βιομηχανίες – βιοτεχνίες μεταποίησης και παραγωγής βοηθητικών υλών) της πατρίδας μας.

Το οργανικό βαμβάκι είναι αυτό που παράγεται χωρίς τη χρήση χημικών ουσιών και είναι υποαλλεργικό. Η ζήτησή του έχει αυξηθεί παγκοσμίως (στην Ευρώπη τα ρούχα από οργανικό βαμβάκι αντιπροσωπεύουν το 1/3 της αγοράς παιδικών ειδών) και θα περίμενε κανείς να δει κινήσεις ανάλογες στον παραγω-

γικό ιστό της Ελλάδας, αφού η χώρα μας είναι μεγάλος παίκτης στο βαμβάκι, τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά. Το 2013 ήμασταν ο 9ος παραγωγός στον κόσμο και ο 7ος μεγαλύτερος εξαγωγέας, ενώ είναι δεδομένο πως παράγουμε το καλύτερο βαμβάκι της Ευρώπης. Καθώς μάλιστα οι διεθνείς φέρμες στρέφονται προς τα οργανικά υφάσματα, συνάπτοντας συνεργασίες με τοπικούς καλλιεργητές και κλωστοϋφαντουργίες, αναμένεται φέτος η παγκόσμια ζήτηση να υπερβεί την παγκόσμια παρα-

γωγή. Πού βρίσκεται λοιπόν η θράκη αλλά και η Ελλάδα στο συγκεκριμένο ζήτημα;

Στη χώρα μας έχουν απομείνει πάνω από μια δεκάδα υγιών εκκοκκιστικών επιχειρήσεων (και κάποιες συνεταιριστικές), και τρία μεγάλα κλωστήρια (Επίλεκτος, Βαρβαρέσσος, Ακκάς). Σήμερα, ελλείπει οργανικού βαμβακιού από το εσωτερικό, αναγκάζονται να προμηθεύονται πρώτη ύλη από τρίτες χώρες αμφίβολης ποιότητας και αξιοπιστίας (Τουρκία, Ινδία, Πακιστάν, κτλ) ως προς τις βιολογικές πι-

στοποιήσεις. Παράλληλα οι αγρότες μας που βρίσκονται σε αναζήτηση διεξόδου έχουν τεράστια εμπειρία και ό,τι άλλο χρειάζεται για μια τέτοια στροφή, έστω και σε πιλοτικό επίπεδο αρχικά. Όταν μάλιστα έρχεται και η νέα Κοινή Αγροτική Πολιτική να δώσει κίνητρα για βιολογικές καλλιέργειες, τι περιμένουμε και δεν επιλέγονται κάποιοι βαμβakoκαλλιεργητές, που γεινιάζουν και με τις προαναφερθείσες νηματοουργίες – κλωστοϋφαντουργίες, για να ξεκινήσει το εγχείρημα; Στο παρελθόν υπήρξαν κάποια βήματα για τη δημιουργία μιας ετικέτας ποιότητας για το ελληνικό βαμβάκι (τα οποία μάλιστα βάηλωσαν), μήπως να κάνουμε κάτι και για τα οργανικά; Υπάρχει κάποια πολιτική ηγεσία, με γνώση και βούληση, που να προσφέρει το πλαίσιο και την κατεύθυνση; Ή μήπως είμαστε τόσο ικανοποιημένοι που μαζεύει ο Λεβέντ Σαδίκ Αχμέτ το βαμβάκι μας κι αφού πληρώνει ...ντούκου αυτό μας αρκεί;

Κώστας Καραϊσκος
Αντιφωνητής

Αγρότες: «Πολλά ήταν τα ψέματα...»

Ένας χρόνος ΣΥΡΙΖΑ, ένας χρόνος ψέματα

Του Γιάννη Ξένου

Οι πρόσφατες αγροτικές κινητοποιήσεις, που σε ορισμένες περιπτώσεις συνεχίζονται ακόμα, ήταν σίγουρα οι πιο δυναμικές των τελευταίων ετών, γιατί οι αγρότες (για πρώτη φορά τόσο επιτακτικά) παλεύουν για την επιβίωση του κλάδου.

Το διπλό χτύπημα σε φορολογικό και ασφαλιστικό απειλεί να αποτελέσει ταφόπλακα για δεκάδες χιλιάδες από αυτούς. Η κυβέρνηση, για να τους αντιμετωπίσει, κατέφυγε, όπως συνήθιζει, στη διασιρέβλωση της πραγματικότητας και την κατασκευασμένη των αγροτικών αγώνων.

«Οι αγρότες είναι ακροδεξιοί»

Η πρώτη κατηγορία, και πιο έωλη, ήταν ότι οι αγρότες που διαμαρτύρονται είναι ακροδεξιοί που τους κινητοποιεί η Χρυσή Αυγή. Οι φιλοκυβερνητικές εφημερίδες, *Αυγή*, *Εφημερίδα των Συντακτών* και *Έθνος* πρωτοστάτησαν στην προσπάθεια να ταυτίσουν τους αγρότες με την ΧΑ. Η πραγματικότητα όμως είναι ότι στις εκλογές του προηγούμενου Σεπτεμβρίου οι αγρότες ανέδειξαν πρώτο κόμμα τον Σύριζα. Πίστεψαν τις εξαγγελίες του Τσίπρα όταν, πέντε μέρες πριν τις εκλογές, υποσχόταν από τη Λάρισα «άμβλυση της φορολογικής επιβάρυνσης που προβλέπει η συμφωνία με παρεμβάσεις για την προστασία του εισοδήματος των αγροτών και τη δίκαιη κατανομή των βαρών», δηλαδή τους έλεγε ότι, με το παράλληλο πρόγραμμα, θα μετριαστεί η αύξηση της φορολόγησης που συνεπαγόταν το τρίτο μνημόνιο. Εξαπατημένοι ψηφοφόροι του Σύριζα είναι και αυτοί στην πλειοψηφία τους, αφού στις πρόσφατες εκλογές σε πανελλαδικό επίπεδο το 34% των αγροτών ψήφισε Σύριζα και το 33% τη ΝΔ¹. Σε περιοχές όπως η Κρήτη και η Θεσσαλία, που οι κινητοποιήσεις ήταν μαζικότερες, τα ποσοστά του Σύριζα ήταν πολύ υψηλότερα. Ο Σύριζα κυριάρχησε με μεγάλη διαφορά από τη δεύτερη ΝΔ και στους 4 νομούς της Κρήτης, στο Ηράκλειο πήρε 45,21%, στα Χανιά 41,67%, στο Λασιθί 39,19% και στο Ρέθυμνο 38,13%, όταν η ΝΔ σε κανένα νομό δεν ξεπέρασε το 28%, η δε Χρυσή Αυγή στην Κρήτη καταγράφει τα χαμηλότερα ποσοστά της πανελλαδικά (3% και 4%). Νικητής ήταν ο Σύριζα και στους τέσσερις νομούς της Θεσσαλίας, με σημαντική διαφορά, όπως και στους περισσότερους αγροτικούς νομούς της χώρας. Αυτό που

προσπαθεί να αποκρύψει ο Σύριζα πίσω από τις συκοφαντίες περί ακροδεξιών αγροτών είναι ότι το περασμένο δίμηνο, έχασε από την επιρροή του οριστικώς την ύπαιθρο χώρα.

«Οι αγρότες είναι οικονομικά ευνοημένοι»

Η δεύτερη κατηγορία που προβλήθηκε πιο πολύ ήταν ότι η φοροδιαφυγή στον αγροτικό χώρο είναι πολύ εκτεταμένη, ότι παίρνουν υψηλές επιδοτήσεις χωρίς να πληρώνουν ούτε ευρώ φόρο και ότι είναι από τις πιο ευνοημένες τάξεις της εκάστοτε εξουσίας. Σχετικά με την φοροδιαφυγή, οι υπουργοί Αποστόλου και Αλεξιάδης παρουσίασαν στοιχεία ότι το 2015 το αγροτικό εισόδημα ήταν 6,35 δισ. ευρώ, αλλά στην εφορία δηλώθηκαν μόνο τα 4,87 δισ., δηλαδή υπήρξε φοροδιαφυγή 1,48 δισ. ευρώ, ποσό που δεν είναι μικρό, αλλά τα 200-300 εκ. ευρώ που θα αποκόμιζε το κράτος από τη φορολόγησή τους είναι σταγόνα στον ωκεανό. Όμως οι λαλίστατοι υπουργοί δεν είπαν δύο λόγια για το πώς τα κάπιτα κοντρολ, που προκάλεσαν, γιγάντωσαν την παραοικονομία στον αγροτικό τομέα. Ο Νίκος Κουτλιάμπας, πρόεδρος του ΑΣΕΠΟΠ Βελβεντού, σε πρόσφατη εκδήλωση ανέφερε ότι στο 60% ανήλθαν φέτος οι πωλήσεις φρουτολαχανικών χωρίς τιμολόγια και χιλιάδες παραγωγοί δεν πρόκειται ποτέ να πληρωθούν. Την εξήγηση δίνει ο ειδικευμένος περί τα αγροτικά αρθρογράφος Νίκος Κολλάτος²: «Όργιο μαύρης αγοράς τις τελευταίες ημέρες στον θεσσαλικό κάμφο, εξαιτίας των κλειστών τραπεζών και του ελέγχου κεφαλαίων, αφού ισχύει ο νόμος "ο πωλών τοις μετρητοίς"». Το καλοκαίρι, επειδή είχαν παγώσει οι εισαγωγές, οι αλευροβιομηχανίες αγόραζαν από εγχώριους εμπόρους σιτηρά, τα οποία αυτοί αγόραζαν από τις πλάστιγγες χωρίς παραστατικά. Οι αγρότες, που είχαν στεγνώσει από ρευστότητα, προκειμένου να μπορούν να συνεχίσουν να αγοράζουν αγροτικά εφόδια (λιπάσματα, φυτοφάρμακα, σπόρους κλπ.) πούλαγαν όσο όσο, ακόμα και με κίνδυνο να μην τα εισπράξουν ποτέ. Άρα, το όργιο φοροδιαφυγής που καταγγέλλουν οι συριζαίοι, σε σημαντικό βαθμό προκλήθηκε από τους ακρακτρήριους χειρισμούς τους.

Μια άλλη κατηγορία ήταν αυτή περί πλουσίων αγροτών - επιχειρηματιών (π.χ. σχετική δήλωση Γιάννη Μπαλάφα). Η αλήθεια είναι το αγροτικό εισόδημα στα χρόνια των μνημονίων δεν επλήγη τόσο όσο

Πέρα λοιπόν από την προπαγάνδα των Συριζαίων, ο αγροτικός κόσμος, εξαιτίας των μέτρων που φέρνει ο Σύριζα και της καταστροφικής διαχείρισης της οικονομίας, κινδυνεύει με αναπόφευκτη συρρίκνωση.

τα εισοδήματα άλλων κατηγοριών, όπως π.χ. των δημόσιων υπαλλήλων ή λιανέμπορων. Το διάστημα 2010-14 η αξία της φυτικής και ζωικής παραγωγής παρέμεινε σταθερή³ (αύξηση 0,06%), αλλά το ίδιο διάστημα οι δαπάνες για ζωοτροφές, ενέργεια και άλλα αγροτικά εφόδια αυξήθηκαν κατά 9,2%, με ίδια έσοδα και περισσότερα έξοδα έχουμε μείωση του εισοδήματος. Υπολογίζεται ότι το 58% της συ-

Το διπλό χτύπημα σε φορολογικό και ασφαλιστικό απειλεί να αποτελέσει ταφόπλακα για δεκάδες χιλιάδες αγρότες.

νοτικής αξίας της αγροτικής παραγωγής πηγαίνει για έξοδα παραγωγής, ενώ το αντίστοιχο το 2010 ήταν 53%. Ενώ διεθνώς οι τιμές στα εφόδια πέφτουν, στην Ελλάδα ανεβαίνουν εξαιτίας της κερδοσκοπίας που ασκούν οι μετρημένες στα δάχτυλα πολυεθνικές που ελέγχουν την αγορά αγροτικών εφοδίων. Στις ζωοτροφές πέντε πολυεθνικές ελέγχουν το 53% της αγοράς, στους σπόρους εννέα το 61% της αγοράς και στα φυτοφάρμακα επτά πολυεθνικές το 88% της αγοράς. Να προσθέσουμε ότι ο ΦΠΑ για τα εφόδια από το καλοκαίρι είναι στο 23%, όταν στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες ο μέσος ΦΠΑ είναι στο 6%.

Η άλλη πληγή που αφαιμάσσει το αγροτικό εισόδημα είναι οι ενδιάμεσοι μεταξύ παραγωγού και καταναλωτή. Στην Ελλάδα μόλις 10% της εμπορεύσιμης γεωργικής πα-

ραγωγής διακινείται μέσω οργανώσεων παραγωγών, όταν ο ευρωπαϊκός μέσος όρος είναι γύρω στο 50%. Στην Ελλάδα μόνο 150 συνεταιρισμοί έχουν επίσημο τζιρο πάνω από ένα εκατ. ευρώ, ενώ υπάρχουν πάνω από 900 άλλοι συνεταιρισμοί που ουσιαστικά είναι φαντάσματα. Η κυβέρνηση, αν είχε ειλικρινείς διαθέσεις έναντι των αγροτών, θα έπρεπε πρώτα να δρομολογήσει λύσεις αυτών των προβλημάτων και μετά να θέλει να λύσει το ασφαλιστικό τους, προκειμένου, μετά από 20-30 χρόνια, ο μέσος αγρότης να πάρει μια αξιοπρεπή σύνταξη.

Το τρίτο ψέμα που διακινούν τα παπαγαλάκια της κυβέρνησης είναι το περί πακτωλού χρημάτων από τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις. Υπάρχει ένα ψήγμα αλήθειας σε αυτό, γιατί στις προηγούμενες δεκαετίες (μέχρι τα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας) σε πολλά αγροτικά είδη (π.χ. ελαιόλαδο), η επιδότηση συνδεόταν με την παραγόμενη ποσότητα και ο παραγωγός, σε συνεργασία με το ελαιολιβερό μπορούσε να δηλώσει μεγαλύτερη ποσότητα από την πραγματική. Το 2006, οι ευρωπαϊκές επιδοτήσεις ενίσχυσαν τους αγρότες με σχεδόν 3 δισ. ευρώ, αλλά σ' αυτά τα δέκα χρόνια που μεσολάβησαν, οι επιδοτήσεις διαρκώς μειώνονταν και τελευταία μόλις που ξεπερνούν τα 2 δισ. ευρώ. Την ίδια εικόνα έχουν και οι εθνικές ενισχύσεις: το 2009 οι εθνικές ενισχύσεις ξεπερνούσαν τα 6 δισ. ευρώ (από αυτά τα 4,1 δισ. ήταν η συμμετοχή του κράτους για συντάξεις του ΟΓΑ). Από τότε έκαναν βουτιά και φέτος δεν ξεπερνούν τα 3,3 δισ. (έχουν κοπεί σχεδόν στο μισό), και τα 2,4 δισ. κατευθύνονται σε συντάξεις. Τα 2 δισ. των ευρωπαϊκών επιδοτήσεων μοιράζονται σε 710.000 παραγωγούς, η τεράστια πλειοψηφία παίρνει μικρές επιδοτή-

σεις της τάξης 2-3 χιλ. ευρώ, αφού η μέση αγροτική εκμετάλλευση στην Ελλάδα δεν ξεπερνά τα 41 στρέμματα, ενώ υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες μικρές εκμεταλλεύσεις με εκτάσεις κάτω από 20 στρέμματα. Οι μεγάλες εκμεταλλεύσεις, σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα του καθηγητή Καραντίνη, με πάνω από 1000 στρ., που παίρνουν και μεγάλες επιδοτήσεις, είναι μόλις 320, δηλαδή το 0,05% του συνόλου των εκμεταλλεύσεων, ενώ η καλλιεργούμενη έκταση που καταλαμβάνουν δεν ξεπερνά το 2,5% του συνόλου της χρησιμοποιούμενης γεωργικής έκτασης.

Πέρα λοιπόν από την προπαγάνδα των συριζαίων, ο αγροτικός κόσμος, εξαιτίας των μέτρων που φέρνει ο Σύριζα και της καταστροφικής διαχείρισης της οικονομίας, κινδυνεύει με αναπόφευκτη συρρίκνωση. Το 2008, το διατροφικό έλλειμμα ξεπερνούσε τα 3 δισ. ευρώ, τα χρόνια των μνημονίων περιορίστηκε στο 1,5 δισ. Αν συνεχιστεί η πολιτική του Σύριζα είναι σίγουρο ότι το επόμενο διάστημα θα αυξηθεί και πάλι η παραοικονομία, θα διογκωθεί και η ανεργία και, ως συνακόλουθό της, η μετανάστευση στο εξωτερικό θα διογκωθεί και στην ύπαιθρο.

Σημειώσεις

1. «Όταν ψηφίζουν τα τρακτέρ της οργής», *Τα Νέα*, 13-2-2016. Ο Παναγιώτης Κουσιένης από την *Εφημερίδα των Συντακτών* εκτιμά ότι τον Σεπτέμβριο ο Σύριζα έλαβε το 33,9% των ψήφων των αγροτών και η ΝΔ το 32,1%, στο «Μια "πυκνή" εκλογική χρονιά».
2. Γ. Κολλάτος, «Μίνι κραχ στα αγροτικά προϊόντα λόγω capital controls», *Το Βήμα*, 23-7-15.
3. Γ. Φιντικάκης «Μύθοι και αλήθειες για το αγροτικό», *Τα Νέα*, 13/02/16.

Η κατάρρευση ήταν σχεδιασμένη

Παρέμβαση του Μητροπολίτη Σισανίου και Σιατίστης Παύλου

Δέν ξέρω εάν εδώ που φτάσαμε υπάρχει έλπιδα και έξοδος από τη δύσκολη ώρα που περνάμε. Εάν υπάρχει όμως ένα ενδεχόμενο έλπιδας, αυτό μόνο από τον λαό μπορεί να προέλθει, εάν μπορέσει να συνενωθεί, εάν μπορέσει να μετανοήσει, εάν μπορέσει να αναλάβει τις ευθύνες του.

Οί εξουσίες στάθηκαν αδύνατες, γιατί υπήρξαν λίγες σε ποιότητα. Οί κατά καιρούς εξουσίες που κυβέρνησαν αυτό τον τόπο, στάθηκαν ανίκανες και ένα καθαρό μάτι διαβλέπει ότι δεν έχουν πλέον την δυνατότητα να βοηθήσουν την Πατρίδα. Εάν μπορούσαν, θά τό είχαν κάνει.

Όχι δέ μόνον δέν έκαναν καλό, αλλά έκαναν κακό, για την ακρίβεια κακούργησαν έναντιον της Πατρίδας και του λαού. Τό κακούρημα δέν είναι μόνο ότι τόν κατέστρεψαν οικονομικά, αλλά τόν διέφθειραν ψυχικά. Προκειμένου να μπορούν να απολαμβάνουν την εξουσία τους και τά λάφυρά της, διέφθειραν την ψυχή αυτού του λαού και μάλιστα με τέτοιο τρόπο που καταντά δαιμονικός.

Έκμεταλλεύθηκαν τά ανθρώπινα πάθη μέ στόχο να έκμαυλίσουν συνειδητά τόν λαό. Μέ ύποταγμένα στην εξουσία τά τηλεοπτικά κανάλια, διαμόρφωσαν τίς ειδήσεις διά να διαφθείρουν τόν λαό και να κλονίσουν συνειδήσεις ώστε κάποτε να μπορούν να τού πετάξουν στά μούτρα τό «μαζί τά φάγαμε».

Ό λαός διαβρωμένος έγινε αιχμάλωτος του δικού του όραματος, αυτού που του καλλιέργησαν και τώρα κάποιοι έχουν την έλπιδα ότι θά ξανάρθουν εκείνες οί «καλές ημέρες» της καλοπέρας και κανείς από τούς πολιτικούς δέν έχει τό θάρρος να τούς πεί ότι αυτές δέν θά ξανάρθουν, γιατί ήταν μέρες ανομίας, και δέν πρέπει να ξανάρθουν.

Η κατάρρευση της Πατρίδας μας ήταν σχεδιασμένη μέ βασικούς συνεργάτες τούς πολιτικούς που, αφιονισμένοι μέ τό αφιόνι της εξουσίας, στάθηκαν ανίκανοι να αντιδράσουν. Τό σκάνδαλο του Χρηματιστηρίου δέν ήταν μία καλοστημένη παγίδα μέ τόν τότε Πρωθυπουργό να σπρώχνει τόν λαό να παίρνει δάνεια για να αγοράζει μετοχές; Ποιός λογοδότησε γι' αυτό;

Ό καταναλωτισμός έγινε όραμα ζωής. Μέ κάθε τρόπο οί Έλληνες ώθούντο προς την κατεύθυνση αυτή. Δάνειο για διακοπές, δάνειο για Χριστούγεννα σε έξωτικούς προορισμούς, δάνεια, δάνεια, δάνεια. Οί εξουσίες δέν γνώριζαν που πήγαινε αυτή ή ιστορία; Άν γνώ-

ρίζαν, έχουν την πρώτη ευθύνη και πρέπει να αναζητηθεί. Εάν δέν γνώριζαν, ήταν ένοχοι για λόγους βλακειάς. Ήξεραν όμως τά πάντα.

Παράλληλα μέ τόν ευδαιμονισμό, ένα πνεύμα λαιωρίας απέναντι σε ό,τι πνευματικό, ό,τι παραδοσιακό και ταυτόχρονα ένα τσουνάμι επιθέσεων έναντιον της Έκκλησίας, Συνασπισμένα κανάλια, υπηρέτες ξένων πρώτα συμφερόντων και της ελληνικής εξουσίας μετά, προσπαθούσαν να γκρεμίσουν την σχέση των νεοελλήνων μέ την πηγή της δυνάμεως.

Ένα πολύ ενδιαφέρον θέμα προς μελέτη θά ήταν ή στάση των ΜΜΕ απέναντι στον τότε Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Όφειλόταν σε καθαρό δημοσιογραφικό ενδιαφέρον ή έκτελούσαν διατεταγμένη υπηρεσία μέ διατάκτες εντός και εκτός Ελλάδος;

Μόνον ήλίθιοι δέν καταλάβαιναν τότε ότι έτοιμαζόταν ή μεγάλη επίθεση έναντιον του λαού. Μόνον ήλίθιοι δέν μπορούσαν να καταλάβουν ότι στόχος δέν ήταν ό Θεός, αλλά ό άνθρωπος.

Μιλούσαν για την «μεγάλη Έκκλησιαστική περιουσία» που αυτοί και τό συναφι τους την είχαν ληστέψει. Η Έκκλησία είχε παραχωρήσει τό 96% της περιουσίας της προς χάριν του λαού. Προκάλεσα αρκετές φορές τούς δημοσιογράφους, ότι μία πολύ ενδιαφέρουσα έρευνα θά ήταν να έρευνήσουν αν αυτή ή εκκλησιαστική περιουσία που δόθηκε κατά καιρούς για χάρη του λαού πήγε πραγματικά στον λαό ή πήγε στις τσέπες των άδιστακτων. Αλλά κανείς δέν τόλμησε.

Ό Αρχιεπίσκοπος Ίερώνυμος εξέδωσε ένα βιβλίο για τό κομμάτι της Έκκλησιαστικής περιουσίας και την τύχη του που άφορούσε την πρώτη Μητρόπολή του, Θηβών και Λεβαδείας. Αντιμετωπίστηκε από όλους διά της σιγής.

Αυτό που στόχευσε ή εξουσία τό πέτυχε, αλλά αυτό είναι και τό μεγάλο έγκλημά της. Να διαφθείρει τόν λαό για να τόν αναγκάσει σε σιωπή και σε ύποταγή.

Και κατάφερε επίσης έν τινι μέτρω να συκοφαντήσει την Έκκλησία για να την τρομάξει, για να στρέψει τόν λαό έναντιον της, σαν τόν Νέρωνα που έκαψε την Ρώμη και μετά κατηγορήσε τούς χριστιανούς σαν υπαίτιους. Όταν κάποια στιγμή ό λαός θά καταλάβει, παρόλο που προσπαθούν να τόν αποπροσανατολίσουν, τότε θά δει τό παιχνίδι που έπαιζαν εις βάρος του.

Η ευθύνη των ανθρώπων της εξουσίας για την καθυστέρηση σ' αυτό τόν τόπο σε νευραλγικούς τομείς της δημόσιας ζωής είναι και

μεγάλη και έγκληματική.

Η κατάσταση και τό κατάντημα της δημόσιας υγείας, της δημόσιας παιδείας, της διεφθαρμένης διοίκησης και τόσοι άλλοι τομείς, όφειλουν την υπανάπτυξη τους στους ανθρώπους της εξουσίας.

Αυτούς δέν τούς ένοιαζε ή Πατρίδα, τούς ένοιαζε μόνο ή εξουσία. Δέν τούς ένοιαζε ούτε καν τό κόμμα τους, που γι' αυτούς ήταν μέσο προσωπικού πλουτισμού και μέσο διατήρησης της εξουσίας. Πόσοι και πόσο κατάλαβαν αυτό τόν τόπο, την ιστορία του και την παράδοσή του;

Εύκολοι σε δεκαρικούς λόγους, θεώρησαν ως πολιτική τοποθέτηση και πολιτικό διάλογο τά διάφορα σλόγκαν μέ τά όποια νόμιζαν ότι άσκούν πολιτική. Τό πρώτο μνημόνιο είχε 234 σελίδες. Τό υπέγραψαν όλοι, χωρίς κανείς να τό διαβάσει, χωρίς να ξέρουν τί ύπογράφουν. Υψηλόβαθμα στελέχη επισκέπτονται ξένους οργανισμούς για να υπερασπίσουν ύποτίθεται τά συμφέροντα της Πατρίδας και οί συνομιλητές τους δέν μπορούν να καταλάβουν γιατί ακριβώς πήγαν.

Αυτό είναι τό επίπεδο τους, των περισσοτέρων τουλάχιστον. Γιατί αν αυτοί που πηγαίνουν έχουν «τέτοιες» ικανότητες, μπορείτε να καταλάβετε πόσες έχουν αυτοί που τούς στέλνουν.

Η ανικανότητα, αλλά και ή ιδιότητα των ανθρώπων της εξουσίας, φαίνεται στην ανικανότητα ή την άρνησή τους να συναινέσουν σε έναν κοινό τόπο, σε μία κοινή συνισταμένη, για σοβαρά προβλήματα που άπασχολούν τούς ανθρώπους. Έτσι, αν μία κυβέρνηση πάρει μία νομοθετική πρωτοβουλία π.χ. για την παιδεία, ή αντιπολίτευση θά αντιδράσει και θά καταψηφίσει.

Θά ξεσηκώσει οργανωμένες ομάδες για να ματαιώσει τά πάντα. Εάν ή αντιπολίτευση αυτή γίνει αύριο κυβέρνηση και πάρει για

τό ίδιο θέμα την ίδια ακριβώς ή περίπτωση πρωτοβουλία, ή νέα αντιπολίτευση θά καταψηφίσει αυτό που ως κυβέρνηση θέλησε. Γιατί να τό κάνει ό άλλος και να μην τό κάνουμε εμείς; Δέν μπόρεσαν, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, να κάνουν κάτι μαζί. Αυτό τό όνομάζουν πολιτική.

Αλλά αυτή ή συμπεριφορά, που είναι σχεδόν πάντα ή ίδια στις έναλλασσόμενες εξουσίες, δείχνει την αληθινή ποιότητά τους και τό ποιό είναι υπεύθυνοι για τό κατάντημα της Πατρίδος.

Ήταν νομάρχης. Γνώρισε την τοπική αυτοδιοίκηση και τίς ανάγκες της. Γίνεται βουλευτής. Ός βουλευτής μέ τό κόμμα του νομοθετεί σωστά μέτρα για την τοπική αυτοδιοίκηση. Έλα όμως που στίς εκλογές για την ανάδειξη τοπικών αρχόντων ή αντιπολίτευση εκλέγει πολλούς νέους δημοτικούς και νομαρχιακούς άρχοντες.

Και πηγαίνει στην Βουλή μέ την εντολή από τό κόμμα του που κυβερνά, να εισηγηθεί τό κουτσούρεμα των άρμοδιοτήτων για να μην ώφεληθούν οί αντίπαλοι. Αυτοί είναι οί άνθρωποι της εξουσίας στην Ελλάδα, γι' αυτό και την άφησαν ύποανάπτυκτη, γι' αυτό καλλιέργησαν την διαφθορά, την άντληση μίζας, γι' αυτό την έφεραν σε αυτό τό σημείο. Ποιός από τούς ανθρώπους της εξουσίας ένοιωσε στο πετσί του την οικονομική κρίση;

Ό τρόπος της ζωής τους δέν δείχνει κάτι τέτοιο. Και ή σημερινή εξουσία δέν κάνει τίποτα άλλο παρά να θερίζει τούς καρπούς που έσπειρε. Μέ την άνευθυνότητα της αντιπολίτευσης έσπειρε άνέμους και τώρα θερίζει θυέλλες.

Και προσπαθεί να άποπροσανατολίσει για μία άκόμη φορά την κοινωνία που ζει σε έκτακτες ανάγκες, ψηφίζοντας νόμους και νομοσχέδια για να διατηρήσει τά κουρέλια της προοδευτικότητας και αντί να ζητά

συγγνώμη για τό κατάντημα των ανθρώπων, ζητά συγγνώμη για τά νομοσχέδια της ντροπής που άργησε τάχα να ψηφίσει.

Ένα άλλο κλασικό παράδειγμα της ανίκανης εξουσίας είναι αυτό που ζούμε αυτές τίς ημέρες μέ τούς άγρότες. Σχεδόν κάθε χρόνο έχουμε καταλήψεις δρόμων. Πριν ή σημερινή εξουσία γίνει κυβέρνηση έτρεχε στά μπλόκα για να στηρίξει τά αίτήματα των άγροτών. Τότε είχαν δικαιο και μόνο έφετος έχουν άδικο;

Πριν δύο χρόνια δέν ήταν και μόνον τώρα έγιναν; Έχουν δικαιο οί άγρότες; Εάν ναι, να τό παραδεχθούν όλοι. Εάν έχουν άδικο ή είναι ύπερβολικοί, να τούς τό πούν ΟΛΟΙ, διαφορετικά είναι άνεύθυνοι.

Έπειτα από τόσες ημέρες που ή χώρα παρουσιάζει παράλυση, ή εξουσία και τώρα στο παρελθόν κάνει κάποιες παραχωρήσεις. Γιατί έπρεπε να ρεζιλεύεται έτσι ή Πατρίδα μας; Δέν μπορούσαν από την αρχή να διαλεχθούν μέ ευθύνη, να τοποθετηθούν όλοι και να άποφύγουμε κάθε λίγο και λιγάκι αυτό τό μπάχαλο; Αυτό λέγεται υπεύθυνη διακυβέρνηση της χώρας από όλες τίς εξουσίες που πέρασαν;

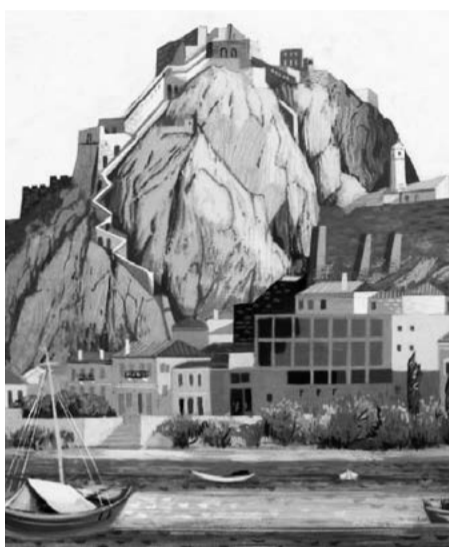
Η εξουσία κατέστρεψε αυτό τόν τόπο, τόν λεηλάτησε, τόν διέφθειρε εκμεταλλεύομενη τά πάθη των ανθρώπων, τόν δίχασε, έστρεψε την μία ομάδα έναντιον της άλλης. Σήμερα ή ύπενθύμιση των μπλέ, πράσινων και κόκκινων καφενείων του παρελθόντος μόνο ντροπή μπορεί να προκαλέσει σε κάθε νοήμονα άνθρωπο.

Όργανο στα χέρια ξένων προσπάθησε να καταστρέψει την γλώσσα, την ιστορία, την πίστη στον Θεό, μέ στόχο την εξουδένωση και την πλήρη ύποταγή του λαού, αιχμάλωτου άπατηλών όνείρων και ψεύτικων ύποσχέσεων. Καμία εξουσία δέν είπε ποτέ την αλήθεια στον λαό. Την λύση που ύπήρχε δέν την είπε κανείς στον λαό, γιατί δέν συνέφερε τίς εξουσίες.

Η λύση δέν θά έλθει από καμία από τίς συνηθισμένες εξουσίες. Η λύση θά προέλθει από τόν λαό, όταν πρώτα συνειδητοποιήσει τίς δικές του τεράστιες ευθύνες, όταν καταλάβει ότι έχει και εκείνος ευθύνη για τό σημερινό κατάντημά του.

Όταν καταλάβει ότι καμία λύση δέν θά είναι άνώδυνη πλέον. Όταν αποφασίσει να λειτουργήσει ένωτικά και όχι διασπαστικά. Όταν αποφασίσει να γονατίσει όλόκληρος, για να γίνει ό καθένας αλληλέγγυος μέ τόν άλλο. Τέλος, όταν αποφασίσει έθελούσια και όχι αναγκαστικά να δυσκολευτεί, για να σηκωθεί και πάλι όλόκληρος.

Εκδρομή του Άρδην στο Ναύπλιο (3/4/16)

Την Κυριακή 3 Απριλίου 2016 η Κίνηση Πολιτών Άρδην διοργανώνει ημερήσια εκδρομή με πούλμαν στο Ναύπλιο (138 χλμ.) για τους φίλους της.

Αναχώρηση: 8:00 από τη γωνία των οδών Ξενοφώντος και Φιλελλήνων, Σύνταγμα.

– Πρωινός περίπατος και ξενάγηση στην Ακροναυπλία και το Παλαμήδι (διάρκεια 3 ώρες).

– Μεσημεριανή συνεστίαση σε γνωστή ταβέρνα της παραλίας της Νέας Κίου.

– Απογευματινός περίπατος στο Μπούρτζι και την παλιά πόλη του Ναυπλίου (διάρκεια 3 ώρες).

– Επιστροφή στην Αθήνα (άφιξη κατά τις 22:30).

– Κόστος μεταφοράς με το πούλμαν: 15€ ανά επιβάτη (σε όχημα 50 θέσεων).

Το κόστος προκαταβάλλεται στη γραμματεία (Ξενοφώντος 4, 6ος όροφος, τηλέφωνα επικοινωνίας 210-3826319 & 210-3839930 από τις 9.00 έως τις 20.00 καθημερινά) με τη δήλωση συμμετοχής και το κλείσιμο των θέσεων, προθεσμία για τις δηλώσεις είναι ανοιχτή έως την Τετάρτη 23 Μαρτίου 2016.

====

Ο καλύτερος τρόπος για να γνωρίσουμε την πόλη του Ναυπλίου είναι να την περπατήσουμε. Φορέστε αναπαιτικά παπούτσια και το χαμόγελό σας.

Μια παραδειγματική κίνηση

Η Κίνηση Αλληλεγγύης Πολιτών Αλεξανδρούπολης αυτοπαρουσιάζεται

Ποιοι είμαστε; Ενεργοί πολίτες της Αλεξανδρούπολης, προερχόμενοι από την (πρώην) μεσαία τάξη – ελεύθεροι επαγγελματίες, δημόσιοι λειτουργοί, συνταξιούχοι, στρατιωτικοί, νομικοί, ιατροί, υπάλληλοι στον λεγόμενο ιδιωτικό τομέα, άνεργοι, συνταξιούχοι, κ.ά. – οι οποίοι αποφασίσαμε να λειτουργούμε οργανωμένα, στηρίζοντας τους συνανθρώπους μας. Να ενώσουμε τις δυνάμεις μας, για να βοηθήσουμε, στο μέτρο του δυνατού, συμπολίτες μας που αντιμετωπίζουν προβλήματα επιβίωσης εξ αιτίας της κρίσης που περνάει η πατρίδα μας.

Η Κίνηση Πολιτών για την Αλληλεγγύη και την Άμεση Δημοκρατία είναι μια αυθόρμητη κίνηση, που δημιουργήθηκε από μια παρέα ατόμων οι οποίοι, εξοργισμένοι και σοκαρισμένοι από τη σημερινή ελληνική τραγελαφική παρακαμιακή πραγματικότητα, θέλησαν να διοχετεύσουν και να μετατρέψουν αυτήν την οργή σε ενέργεια για δημιουργικότητα και πράξεις. Ήταν Νοέμβριος του 2011 όταν κατανοήσαμε πως η οικονομική κρίση ήρθε για να μείνει στην πατρίδα μας, οπότε αποφασίσαμε **πρώτα να πράξουμε και μετά να μιλήσουμε**. Πρώτα να «κάνουμε» και μετά να «πούμε».

Γιατί κάνουμε πράξη τον λόγο μας για αλληλοβοήθεια; Εμπνεόμενοι από τη μακροχρόνια παράδοση της προσφοράς και της αλληλεγγύης που επιδεικνύει ο ελληνικός λαός στις δύσκολες στιγμές της ιστορίας του, δεν μπορούσαμε να συνεχίσουμε να μεμφιμοιρούμε μένοντας απαθείς θεατές της φτώχειας και της εξαθλίωσης μεγάλης μερίδας συμπολιτών μας. Σύνθημά μας, «**Κανείς να μην πεινάσει, κανείς να μην κρυώσει**».

Γιατί δεν ενταχθήκαμε σε άλλη κίνηση; Έχοντας την πεποίθηση ότι η οικονομική κρίση ήρθε ως συνέπεια μιας μεγάλης αξιακής και πνευματικής κρίσης που εξελίσσεται στον τόπο μας από τη Μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, θελήσαμε, διά του εμπράκτου παραδείγματος, να συμβάλουμε στην καλλιέργεια νοοτροπίας και συνείδησης ενεργού, ενημερωμένου και ευαισθητοποιημένου πολίτη στην τοπική κοινωνία. Να συγκροτήσουμε μια **κίνηση από τα σπλάχνα του λαού για τον λαό**, για όποιον αναζητά άμεσο και πρακτικό τρόπο αντίστασης και θέλει να δράσει υπέρ του κοινού συμφέροντος. Από σπίτι σε σπίτι και από γειτονιά σε γειτονιά, χωρίς να περιμένουμε από κανέναν άλλον σωτηρία.

Είναι η δραστηριότητά μας ανταγωνιστική προς άλλες; Κάθε άλλο, μάλλον συμπληρωματική θα λέγαμε και προς τις δημόσιες - δημοτικές δομές και προς την Εκκλησία, το έργο της οποίας εκτιμούμε και σεβόμαστε απεριόριστα.

Πώς λειτουργούμε και τι προσφέρουμε; Με άμεσο-δημοκρατικό τρόπο, με συνεχείς ενημερώσεις όλων των εμπλεκόμενων και απολογιστικές συνελεύσεις. Καθένας προσφέρει ό,τι μπορεί. Άλλος όσα ευρώ του περισσεύουν ή έχει ακόμη, άλλος τρόφιμα, άλλος γάλα και αυγά, άλλος κρέας, άλλος φαγητό ή ψωμί από το κατάστημά του, άλλος προσφέροντας ιατρικές ή νομικές υπηρεσίες, άλλος διαθέτει τον

χρόνο του βοηθώντας σε πρακτικά ζητήματα/διανομή κ.ο.κ.

Ποιους βοηθάμε; Οποιοδήποτε συμπολίτη μας έχει πραγματική ανάγκη, προσπαθώντας να είμαστε με συστηματικό και συνεπή τρόπο κοντά τους, πάντα στο μέτρο του εφικτού και των δυνατοτήτων μας.

Τι χρειαζόμαστε; Κυρίως τρόφιμα, αλλά και φάρμακα, κουβέρτες, καυσόξυλα/πειρέλαιο, ρουχισμό, υποδήματα, παιχνίδια, συσκευές, βιβλία κλπ.

Από πού προμηθευόμαστε τα προϊόντα που διαθέτουμε; Κυρίως από τοπικούς παραγωγούς και καταστηματάρχες ή, εναλλακτικά, από καταστήματα ελληνικών συμφερόντων απ' όπου αγοράζουμε κατά προτίμηση ελληνικά προϊόντα. Στηρίζουμε την τοπική και ευρύτερη παραγωγή και τις θέσεις εργασίας στην Ελλάδα, βοηθώντας όσο μπορούμε τις οικογένειες να έχουν εισόδημα και εργασία.

Έχουμε κάποια σχέση με κόμματα; Καμία (τελεία και παύλα...)

Γιατί διοργανώνουμε εκδηλώσεις; Εκτός από τις εκδηλώσεις που διοργανώνονται για την ενίσχυση του ταμείου της κίνησης, προσπαθούμε και είμαστε παρόντες και με εκδηλώσεις λόγου και ουσιαστικής ενημέρωσης. **Δηλαδή, δεν είμαστε μια ουρανοκατέβατη, «αφελής» φιλανθρωπική οργάνωση, έχουμε πολιτικό (όχι κομματικό) στίγμα, γνωρίζουμε πολύ καλά, όπως και οι περισσότεροι συμπατριώτες μας, ποιες πολιτικές οδήγησαν στη σημερινή τραγωδία και ποια φυσικά πρόσωπα είναι υπεύθυνα, τόσο σε κεντρικό, όσο και σε τοπικό επίπεδο.**

Ήταν Νοέμβριος του '11 όταν κατανοήσαμε πως η οικονομική κρίση ήρθε για να μείνει στην πατρίδα μας, οπότε αποφασίσαμε πρώτα να πράξουμε και μετά να μιλήσουμε.

Έχουμε κάποιον χορηγό/χρηματοδότη; Όχι, αποκλειστική πηγή εξεύρεσης πόρων αποτελεί η προσφορά φίλων, γνωστών και αγνώστων. Απευθυνόμαστε σε όσους συμπολίτες μας δεν βολεύονται με τον ρόλο του (πλε) αποβλακωμένου καταναλωτή υλικών αγαθών και κατευθυνόμενων πληροφοριών, αγωνιώνας μόνο για την ατομική τους σωτηρία. Η συνεισφορά όλων από το υστέρημά μας, πέρα από τη δική μας ηθική ικανοποίηση, μπορεί να συμβάλει ουσιαστικά στην ανακούφιση και στη διατήρηση της αξιοπρέπειας των συνανθρώπων μας.

Ο ρόλος μας

Μια μικρή ομάδα ανθρώπων ξεκίνησε ένα «παράτολμο» σχέδιο με σκοπό, πέραν του προφανούς για ενίσχυση των αναξιοπαθούντων, να δείξει στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο πως με θέληση και πίστη προς έναν σκοπό πολλά μπορούν να επιτευχθούν. Χωρίς ιδιαίτερα μέσα, χωρίς χορηγούς και χρηματοδότες, χωρίς διασπάθιση δημοσίου χρήματος και κονδυλίων, καταφέραμε να στηριχθούμε στις ίδιες δυνάμεις και στην εθελοντική προσφορά γνωστών και αγνώστων. Καταφέραμε να συσπειρώσουμε πολλούς γύρω από αυτήν την ομάδα και να δημιουργήσουμε κάτι υγιές και ανιδιοτελές. Καθημερινά δίνουμε τον δικό μας αγώνα, γνωρίζοντας πως προσφέρουμε και δεν καθόμαστε άπραγοι και μοιρολάτρες απέναντι σε αυτήν την πρωτόγνωρη κρίση.

Συμπεράναμε πως, οι περισσότεροι από όσους μας στηρίζουν, το κάνουν από το υστέρημά τους, ενώ ελάχιστοι μας δίνουν από το πλεόνασμά τους. Όσο πιο «πλούσιοι» στην ισέπεια, τόσο πιο «φτωχοί» στη συνεισφορά. Ξεκινήσαμε μια ιδιότυπη επανάσταση και πιστεύουμε να τη συνεχίσουμε. Το να (ξανα)ανακαλύψεις την ταυτότητά σου, την Πίστη, την οικογένεια, την αλληλεγγύη, την ανθρωπιά, τη φιλοπατρία, τη φιλία, την αγάπη για τον τόπο σου, αποτελεί στις μέρες μας κάτι το επαναστατικό κυριολεκτικά.

Στο χρονικό διάστημα της ύπαρξής μας καταφέραμε να ευαισθητοποιήσουμε τον λαό μας και να διαδώσουμε την αξία της αλληλεγγύης και της προσφοράς. Μας εξέπληξαν ευχάριστα συμπολίτες μας οι οποίοι ανυστερόβουλα, ανιδιοτελώς και ανωνύμως μας συμπαραστάθηκαν και μας συμπαραστέκονται. Μέσα από την όλη διαδικασία ωφεληθήκαμε πνευματικά πρωτίστως εμείς οι ίδιοι. Πάνω απ' όλα μετράει η θέληση, η επιμονή και η υπομονή. Ούτε έμμισθοι είμαστε, ούτε «επαγγελματίες». Δεν έχουμε μέντορες και σπόνσορες. **Οι χορηγοί μας είναι ο ελληνικός λαός και μόνο. Δεν μας διαφεντεύει ούτε διαφεντεύουμε κανέναν. Δεν ζητάμε φορολογικές δηλώσεις, Ε9 και δηλώσεις στήριξης ή μετανοίας από τους συνανθρώπους μας για να τους βοηθήσουμε. Δεν διασπαθίζουμε δημόσιο χρήμα, όπως έπραξαν αρκετές δεκάδες "ΜΚΟ" (και μάλιστα χωρίς απολύτως κανένα αποτέλεσμα). Ευχόμαστε να εξαπλωθεί το όλο κίνημα σε κάθε γωνιά της Ελλάδος.**

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Η Σώτη και ο πολυπολιτισμός

Την δεκαετία του 2000, η Σώτη Τριανταφύλλου πρωτοστατούσε στην προώθηση διάφορων «go global» ιδεολογημάτων και εμφανίζονταν ως σκληρή εθνο-μηδενίστρια. Ήταν η εποχή που έγραφε το *Για την σημαία και το έθνος* με τον Ηλία Ιωακείμογλου, και απολάμβανε τα κοπιμήντα του Μηλιού από τις θέσεις, για το *Εργαστάσιο των Μολυβιών* της – ένα μυθιστόρημα που παρουσίαζε τα πρώτα χρόνια της σοβιετικής εμπειρίας από μια μάλλον ξύλινη και πλεχανωφική σκοπιά, εξυμνώντας το θετικιστικό πνεύμα των Μπολσεβίκων ως μιας σύνθεσης εξηλεκτρισμού και σοβιέτ.

Αυτά, όμως, ανήκουν στο μακρινό παρελθόν. Τώρα έχει αποστασιοποιηθεί πλήρως από τους κύκλους αυτής της αριστεράς, αντιτάχθηκε στον «εθνο-λαϊκισμό» (sic!) τους, με συνέπεια αυτοί να την αποκηρύξουν ως μια θηλυκή εκδοχή του Πάσχου Μανδραβέλη. Αν εξαιρέσουμε τις απόψεις της για αυτά τα ζητήματα, οι οποίες χαρακτηρίζονται από την ίδια αμετροέπεια που αυτήν τη φορά εκφράζεται από την ανάποδη, αυτή η αποστασιοποίηση ίσως να της έκανε και καλό.

Πρόσφατα, κυκλοφόρησε ένα δοκίμιο για τον πολυπολιτισμό, το οποίο είναι αρκετά ενδιαφέρον. Σε αυτό παρουσιάζει όλο το ρεύμα κριτικής στην στρατηγική της εθνο-πολιτισμικής βαβέλη, που εκφράστηκε πρόσφατα στον δυτικό κόσμο, από μηξενοφοβική, ρεπουμπλικανική –θα λέγαμε– σκοπιά: Ευρωπαίοι, Αμερικάνοι και Αυστραλοί στοχαστές, που αξιολόγησαν κριτικά την αποτυχία του πολυπολιτισμικού μοντέλου και τις συνέπειές της, έτσι όπως εκδηλώθηκαν στις κοινωνίες τους κατά την δεκαετία του 2000.

Σύμφωνα με αυτό, ο πολυπολιτισμός είναι μια καταστροφική ιδεολογία που αποδομεί και σχετικοποιεί τις κεντρικές αξίες πάνω στις οποίες θεμελιώθηκε η δημοκρατία, το Κράτος Δικαίου, και η επέκταση των συλλογικών πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων στη Δύση. Και, το χειρότερο, υπό το πρόσχημα της ανοχής καταλήγει να ενθαρρύνει τον κατακερματισμό της κοινωνίας, στην πολιτισμική περιχαράκωση των μεταναστών σε κλειστοφοβικές κοινότητες.

Το βιβλίο της είναι καλογραμμένο – πολύ πιο συνεκτικό, συγκεκριμένο και ενημερωμένο από πομπώδη αναστάσιμα που έχουν γράψει Έλληνες πανεπιστημιακοί γύρω από το ζήτημα, και τα οποία αναπαράγουν επιχειρήματα και θέσεις που διατυπώθηκαν προ εικοσιπενταετίας. Διαπνέεται μεν από κάποιον ευρωκεντρισμό – ως προς αυτό η δυτική σκέψη παραμένει μανιχαϊστική και εγκλωβίζεται μεταξύ της άρνησης των συνεπειών της αποικιοκρατίας και την αναπαραγωγή στερεοτύπων ανωτερότητας από την μια πλευρά, και τον πολιτιστικό και εθνικό μηδενισμό των μεταμοντέρων, μετα-αποικιακών σπουδών από την άλλη.

Αλλά αν το καλοσκεφτεί κανείς, δεν μπορούμε να ζητάμε περισσότερα πράγματα από τη Σώτη Τριανταφύλλου, που σε τελευταία ανάλυση παραμένει πάντοτε «Ευρωπαία» στη σκέψη της, αρνούμενη την ιδιαιτερότητα του δικού μας πολιτισμού.

As είναι. Παρόλα αυτά, το βιβλίο της αξίζει να διαβαστεί για όλους τους λόγους που προαναφέραμε. Και, συν τοις άλλοις, αποτελεί ένα αξιόλογο δώρο προς ανοιχτόμυαλους ευρωκεντριστές κάθε ιδεολογικής απόχρωσης – μήπως και κουνηθεί τίποτα μέσα στο κεφάλι τους...

Για το «παράλληλο πρόγραμμα»

Ή, πως ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να χρυσώσει το χάπι των δυσβάσταχτων μέτρων

Του Νίκου Ντάσιου

Το «παράλληλο πρόγραμμα» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που πέρασε τον Φεβρουάριο από τη Βουλή (Ν 4368/16), παρουσιάστηκε ως μια φιλόδοξη προσπάθεια επανίδρυσης του κοινωνικού κράτους. Αποτελεί μάλλον «χρυσώμα του χαπιού» εν μέσω αγροτικών και λοιπών κινητοποιήσεων για το ασφαλιστικό και τα ογκούμενα κοινωνικά αδιέξοδα από την εισροή και παραμονή χιλιάδων προσφύγων & μεταναστών. Επισημαίνουμε ότι το πρόγραμμα αυτό είχε αποσυρθεί τον Δεκέμβριο κατόπιν ενστάσεων των «θεσμών» για την μη κοστολόγηση της δημοσιονομικής επιβάρυνσης, προκειμένου να καταβληθεί στη χώρα η δόση του 1^{ου} δις. ευρώ.

As δούμε πιο αναλυτικά δύο από τις βασικότερες ρυθμίσεις του νομοσχεδίου, κάνοντας τις απαραίτητες διευκρινήσεις:

Α) Η πρόσβαση όλων των ανασφάλιστων σε δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη σε δημόσια νοσοκομεία (Αρ. 33). Η ρύθμιση κρίνεται σημαντική δεδομένης της υποβάθμισης όλων των δεικτών υγείας, με πιο χαρακτηριστική αυτή της αύξησης της βρεφικής θνησιμότητας κατά την τελευταία 5ετία. Το μέτρο αφορά περί τα 3 εκατ. ανασφάλιστων συμπολιτών μας, οι οποίοι υποχρεούνταν σε ανήθικες «Δηλώσεις Αποδοχής Χρέους» κάθε φορά που χρειαζόνταν επείγουσα διαγνωστική εξέταση!

Για την ενεργοποίηση όμως της εφαρμογής του μέτρου, αλλά και για την πρόσβαση όσων οφείλουν στα ασφαλιστικά τους ταμεία, απαιτούνται Κοινές Υπουργικές Αποφάσεις (ΚΥΑ) των υπουργών Εργασίας, Υγείας και Οικονομίας, οι οποίες συνήθως καθυστερούν.

Προϋπόθεση για να λειτουργήσει το μέτρο είναι η αντιμετώπιση της υποστελέχωσης των δημόσιων νοσοκομείων, ιδιαιτέρως των Πρωτοβάθμιων Φορέων Υγείας (ΠΦΥ) στις περισσότερες των επαρχιακών πόλεων, από τις οποίες λείπουν βασικές ειδικότητες γιατρών αλλά και στοιχειώδης υλικοτεχνική υποδομή. Πώς είναι δυνατόν αυτές οι δομές να ανταποκριθούν σε πολλαπλάσιες ανάγκες, όταν μάλιστα στο ίδιο άρθρο (33), προβλέπεται και η εξυπηρέτηση προσφύγων & μεταναστών και όσων «διαμένουν στη χώρα μας για ανθρωπιστικούς ή εξαιρετικούς λόγους».

Ακούγεται οξύμωρο –αν και ευθυγραμμίζεται με την πελαταιακή πρακτική της κυβέρνησης– η ίδρυση «γραφείων προστασίας δικαιωμάτων ληπτών» σε κάθε νοσοκομείο και 11 μελούς επιτροπής στο υπουργείο Υγείας για την εποπτεία και τον έλεγχο των δικαιωμάτων των ληπτών χωρίς διακρίσεις και ανισότητες!! Η οικονομική κάλυψη των έκτακτων αναγκών των νοσοκομείων και των υπολοίπων δομών θα γίνεται από τους προϋπολογισμούς των ΟΤΑ Α' και Β' βαθμού

κατά την πρόβλεψη του Αρ. 88. Πώς όμως θα καταστεί δυνατή η κάλυψη αυτών των εκτάκτων αναγκών –που είναι πλέον μόνιμες– όταν οι περισσότεροι δήμοι είναι ελλειμματικοί και θα πρέπει να παρουσιάζουν επίσης ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς; Προφανώς, μέσω της μείωσης του μισθολογικού κόστους, αύξησης των δημοτικών τελών, χορηγιών, ή με την συνδρομή των ΜΚΟ – των οποίων η απευθείας χρηματοδότηση ρυθμίζεται στο άρθρο 3 του παρόντος.

Β) Σε συνέχεια των ανωτέρω, το «παράλληλο πρόγραμμα» μεταθέτει ένα σύνολο υποχρεώσεων για την κάλυψη κοινωνικών αναγκών στην τοπική αυτοδιοίκηση, χωρίς να συνοδεύεται από ανακατανομή πόρων ή συγκρότηση δημοτικών παραγωγικών δομών. Το δημοτικό συμβούλιο καθίσταται υπεύθυνο για την έκδοση αποφάσεων μείωσης ή και απαλλαγής από την καταβολή δημοτικών τελών σε απόρους, άτομα με αναπηρίες, πολύτεκνους, τρίτεκνους – στα θετικά του νόμου κρίνεται η ένταξη των τριτέκνων στις διατάξεις περί μοριοδότησης του Ν 2463/19989 (Αρ 19)–, μονογονεϊκές οικογένειες, μακροχρόνια άνεργους (Αρ. 13). Είναι προφανείς οι πιέσεις που αναμένεται να ασκηθούν στους αιρετούς των δήμων για τις σχετικές απαλλαγές, όταν είναι γνωστό πως δεν υπάρχουν θεσμοθετημένα αντικειμενικά κριτήρια –πέραν των εισοδηματικών, που δεν αποτυπώνουν συνήθως την πραγματικότητα– για τον προσδιορισμό όσων πραγματικά βιώνουν κοινωνικό αποκλεισμό. Για το τεράστιο πρόβλημα της ανεργίας, το νομοσχέδιο επαναλαμβάνει τη γνωστή πρακτική των

5μήνων προσλήψεων σε δημόσιες υπηρεσίες με όριο τα 495€/μήνα (Αρ. 1). Απουσιάζει παντελώς κάθε απόπειρα σχεδιασμού ολοκληρωμένων επιχειρηματικών δράσεων στον αγροτικό και στον μεταποιητικό τομέα, με έμφαση στους νέους συνεταιρισμούς.

Συνεχίζοντας τη γνωστή πρακτική δημιουργίας επιδοτούμενων δομών –που κλείνουν όταν σταματήσει η κοινοτική επιχορήγηση–, ο νόμος προβλέπει την ίδρυση «Κέντρων Κοινότητας» σε κάθε δήμο (Αρ. 4). Οι δομές αυτές προβλέπεται να λειτουργήσουν ως «ΚΕΠ φτωχών», παρέχοντας θεματικές υπηρεσίες μιας στάσης («One stop shop»), παραπέμποντας τον κάθε ωφελούμενο στη σχετική υπηρεσία, π.χ. στους Κοινωνικούς Ξενώνες, στα Κοινωνικά Φροντιστήρια, στις δομές ΑμΕΑ, στα προγράμματα υποστήριξης που υλοποιούνται κοκ. Στα «Κέντρα Κοινότητας» προβλέπεται να υλοποιούνται δράσεις ψυχοκοινωνικής στήριξης, συμβουλευτικής, επαγγελματικού προσανατολισμού, αλλά και εκδηλώσεις ευαισθητοποίησης και δημοσιότητας που θα έχουν αποδέκτες πρωτίτως τους πολίτες που υφίστανται κοινωνικό αποκλεισμό. Θα έχουν επίσης την ευθύνη καθορισμού των δικαιούχων για την παροχή του «ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος», η εφαρμογή του οποίου θα πρέπει να γενικευτεί στο σύνολο της χώρας. Ερώτημα αποτελεί κι εδώ η βιωσιμότητα των νέων δομών, όταν παραμένουν απλήρωτοι δεκάδες εργαζόμενοι σε δομές για την αντιμετώπιση της φτώχειας: Κοινωνικά παντοπωλεία, κοινωνικά σουσίτια, ιατρεία κοκ.

Πέρα όμως από τη μη πρόβλεψη της βιωσιμότητας των επιμέρους μέτρων, το μεγαλύτερο έλλειμμα του νομοσχεδίου είναι η παντελής ανυπαρξία αναφοράς για την αντιμετώπιση της δημογραφικής απόσχισης που λαμβάνει διαστάσεις εθνικής εξαφάνισης στον τρέχοντα αιώνα. Η σύσταση Ταμείου Στήριξης της Οικογένειας, με πόρους για παράδειγμα από τη ναυτιλία και τον τουρισμό, θα έπρεπε να ήταν η πρώτη προτεραιότητα για την στήριξη –ιατροφαρμακευτική, στεγαστική, προνοιακή – των νέων ζευγαριών, που αδυνατούν στις σημερινές συνθήκες να κάνουν οικογένεια, και την αποφυγή της μετανάστευσής τους σε άλλες χώρες.

Το μεγαλύτερο έλλειμμα του προγράμματος είναι η ανυπαρξία αναφοράς για την αντιμετώπιση της δημογραφικής απόσχισης.

Η γαζέτα απ' το Γκουβέρνο

Αλλαξε επιτέλους ή Κυβέρνηση τον τίτλο «Εφημερίς της Κυβερνήσεως» σε «Εφημερίδα της Κυβερνήσεως». Ώστόσο, ή αλλαγή δέν ήταν μεγάλη, και προδίδει ιδεολογικό δισταγμό. Έξηγουμαι: Η λέξη «Εφημερίδα» ήταν μιὰ ύπουλη επινόηση τών καθαρευουσιάνων, γιά να μὴν καταλαβαίνει ο λαός ότι με τὸ «Εφημερίς της Κυβερνήσεως» ἐννοείται ή Journal officiel de la République hellénique (ή ή Official Government Gazette), νὰ ἀδιαφορεῖ γιά τή νομοθεσία καί νὰ ἀποδέχεται τὸν «ἐθνικιστικό» «ἐλληνικό μονοπολιτισμό». «Γαζέτα», ἔλεγε ὁ λαός. Ἐστω ὅμως ὅτι χρησιμοποιοῦμε τή λ. Ἐφημερίδα. Ἀφοῦ οἱ μονοτονιστές δέν καταλαβαίνουν ἀπὸ δασεῖες (αὐτοί, πού κατὰ τὰ ἄλλα χρησιμοποιοῦν σὰν ἐντεκάχρονα τὸ «γκουγκλάρω», ἴσως γιὰ τὸ «ἀναζητῶ» τοὺς φαίνεται ὑπερβολικά λόγιο, καί πού μένουν ἄφωνοι σὰν τὰ ψάρια γιά τὸ ἀτονικό), γιὰ τὴ καθιέρωση τὸ «ἐφημερίδα» καί ὄχι τὸ «ἐπημερίδα»; Στὴ βράση κολλάει τὸ σίδηρο. Μπορεῖ νὰ πῆγε ἄκλαυτο τὸ Ἐνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, ἴσως ὅμως τὸ ἐπημερίδα σταθεῖ τυχερότερο, σὲ ἐποχὲς διάλυσης. Ἄλλωστε, οἱ παραπάνω περιπτώσιολόγοι μονοτονιστές μποροῦν νὰ ψάξουν καί νὰ βροῦν κάτι σχετικό στὴν ἀρχαία καί μεσαιωνική γραμματεία. Παραμένει, βέβαια, ἀκόμα ἄγνωστο γιὰ τὸν ἄνθρωπο τὴν κατάργηση σχεδὸν κάθε ὀρθογραφικοῦ κανόνα μετὰ τὸ ἀτράνταχο ἐπιχείρημα, «ἔχει βρεθεῖ κι ἄλλως γραμμένο», πού κάθε ἐμπειριστὴς φιλόσοφος θὰ ζήτησε.

Ἄλλο πρόβλημα μετὰ τὸ «Εφημερίδα της Κυβερνήσεως» εἶναι ὅτι ὁ εἰσηγητὴς τοῦ ὑποκύπτει στὸν κοραϊσμό (μισὸ λόγιο, μισὸ ψευτολαϊκό) καί τελικά στὴ γοητεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δηλαδή στὸν ἀτόφιο ρατσισμό. «Γκουβέρνο» ἔλεγε ὁ λαός, ὄχι «Κυβέρνηση». Πέθανε ἄραγε ποτὲ κανεὶς σὲ ἀτύχημα κατὰ τὴ χρήση τοῦ ἀσανσέρ ἐπειδὴ τὸ ἔλεγε ἀσανσέρ κι ὄχι ἀνεγκυστήρα; Διοικηθῆκε μὴπως καλύτερα ἢ χώρα ἀπὸ τότε πού τὸ Γκουβέρνο βαφτίστηκε Κυβέρνηση; Θὰ μπορούσε, λοιπὸν, νὰ λέγεται «Επημερίδα τοῦ Γκουβέρνου» ἢ, καλύτερα, «Γαζέτα τοῦ Γκουβέρνου». Ἡ πάλι, ἀφοῦ ἡ γενική κλίση ἔχει κάτι τὸ καθαρευουσιάνικο, θὰ ἦταν ἀκόμη καλύτερο νὰ μετονομαστῆ σε «Γαζέτα ἀπ' τὸ Γκουβέρνο».

Μὲ τόσα ἀνούσια προβλήματα πού προκαλεῖ ἢ χρήση τῆς ἑλληνικῆς καί μετὰ τόσους νέους μουσουλμάνους ὑπονήφιους συμπολίτες μας, πρέπει νὰ νομοθετηθεῖ τὸ ἀντίστοιχο ἀραβικό: jaridat rasmia (جريدة رسمية) ἢ (τουρκιστί) Resmî Gazete τοῦ Δοβλετίου. Γιὰ νὰ τελειώνουμε μετὰ τὸν Ἑλληνας καί τὰ ἑλληνικά τους, στὸν Ζάγρο καί παντοῦ.

Γιάννης Ταχόπουλος

Ἐχει τέλος ὁ κατήφορος;

Ἡ ἐπίσκεψη Τσίπρα στην Τουρκία ἦταν πραγματικὴ πανωλεθρία γιά τις ἐλληνικὲς θέσεις

Απὸ τὸ περιοδικὸ Πτήση & Διάστημα

Για ὅσους παρακολουθοῦν διαχρονικά τὰ πράγματα στις ἐλληνοτουρκικὲς σχέσεις (καί μας συγκαταλέγουμε σε αὐτούς, ὅπως φυσικά καί τους ἀναγνώστες αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ), τὰ ὅσα συμβαίνουν τις τελευταῖες εβδομάδες εἶναι ὁ χειρότερος ἐφιάλτης πού γίνεται πραγματικότητα, καθὼς ἡ χρεοκοπημένη Ἑλλάδα, σε μιὰ ἀπὸ τις χειρότερες στιγμὲς τῆς σύγχρονης ἱστορίας της, στριμωγμένη μετὰ τὴν πλάτη στον τοῖχο, στὴ μέγικη τῆς τουρκικῆς διπλωματίας πού υλοποιεῖ ἀριστοτεχνικά σχέδια πού ἡ ἄγκυρα ἔχει ἐξυφάνει ἐδῶ καί χρόνια, δέχεται τὸ ἕνα χτύπημα μετὰ τὸ ἄλλο ἀνίκανη νὰ ἀντιδράσει ἔστω καί στο ἐλάχιστο.

Δυστυχῶς, ἡ τραγικὴ αὐτὴ κατάσταση ἐπιβαρύνεται καί ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ ἀνθρώπων πού ἀναδείχθηκαν σὲν ἐξουσία, ἀλλὰ χειρίζονται τις τύχες αὐτοῦ τοῦ λαοῦ με περισσὴ ἀφέλεια, ἀνικανότητα καί ἀσοχετοσύνη καί με πέπλο μιᾶς ἀπίθανης ἰδεοληψίας (δεν θέλουμε νὰ εἶμαστε... σκληροί, ἀλλὰ αὐτὸ φαίνεται ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος). Τὸ χειρότερο δὲ εἶναι ὅτι εἶτε δὲν ἀντιλαμβάνονται τὸν κατήφορο πού μας οδηγοῦν, εἶτε –τὸ χεῖρον– δεν θέλουν νὰ το ἀποδεχθοῦν.

Τὸ προχθεσινὸ φιάσκο τοῦ Ἑλληνα πρωθυπουργοῦ (αν θέλουμε νὰ λέμε τὰ πράγματα μετὰ τὸ ὄνομά τους) γίνεται ὄλο καί μεγαλύτερο, εἶναι τὸ πιο χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τοῦ ἐφιαλτικοῦ κατήφορου στον ὁποῖο ἄγουμε.

Ὁ κοσ Τσίπρας, εἶτε αὐτοαυτοχρῆστος, εἶτε, ἀκόμη χειρότερα, μετὰ τὴν ἐξουσία συμβουλή ἐνὸς ἀκρῶς ἐπικίνδυνου ἐπιτελείου, ἔθεσε ἢ προσπάθησε νὰ θέσει ὀρισμένα θέματα στον Τούρκο ὁμολόγῳ του σὲν ἀνεκδιήγητη ἐπίσκεψή του σὲν Σμύρνη. Ἀνάμεσα στα πολλὰ πού συνέβησαν, θὰ σταματήσουμε σε κάποιον:

Ἀφοῦ λοιπὸν ἔπεσε τρεῖς δεκαετίες ἐξῶ γιά τὸ θέμα τοῦ Κάζους Μπέλι, ἐδῶσε βῆμα στον κο Νταβούτογλου νὰ ἐξισώσει τὸ νόμιμο δικαίωμα τῆς Ἑλλάδας μετὰ τις παράνομες ἐνέργειες τῆς Τουρκίας. Τὸ Κάζους Μπέλι ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ἄγκυρας δὲν ἀνάγεται σὲν δεκαετία τοῦ '60, ὅπως λανθασμένα υποστήριξε (καί ἀπαράδεκτα γιά ἐπίσημη συνάντηση, γιὰ τὸν ἕκτο ἐκείνη σὲν πηγαδάκι) ὁ κοσ Τσίπρας, ἀλλὰ πρωτοεῖθε ἀπὸ τὸν Σουλεϊμάν Ντεμιρέλ τὴν δεκαετία τοῦ '80 καί ἐγίνε ἐπίσημη τουρκικὴ θέση τὸ 1995 (ἐδῶ ὁ κοσ Νταβούτογλου ἔπεσε καί αὐτὸς ἐξῶ, ἀλλὰ ἕνα μὲν χρόνος), ὅταν ἡ τουρκικὴ ἐθνοσυνέλευση, σὲ συνέχεια τῆς κύρωσης τοῦ πλαισίου τοῦ Δικαίου τῆς Θάλασσας, ψήφισε, ἐξουσιοδοτώντας τὴν τουρκικὴ κυβέρνηση νὰ πάρει ὅλα τὰ ἀπαραίτητα μέτρα, συμπεριλαμβανομένων καί στρατιωτικῶν, γιά νὰ προστατεύσει τὰ συμφέροντα τῆς Τουρκίας, ἀπειλώντας ἐκείνη τὴν Ἑλλάδα μετὰ πόλεμο εἴν εφαρμοσθεῖ τὸ διεθνὲς δίκαιο. Ἄρα, ὅταν ὁ κοσ Τσίπρας κάθεται καί ἀκούει ἀπρακτος τὸν κο Νταβούτογλου νὰ υποστηρίζει ὅτι «λύση τοῦ προβλήματος ἀποτελεῖ ἡ ἀμοιβαία ἀκύρωση τῶν πράξεων» πού ὁδήγησαν σὲν Κάζους Μπέλι, ἐξισώνοντας τὸν «θῆτη καί τὸ θῆμα», ἀπλῶς στέλνει

τὰ ἐλληνικά δίκαια σὲν βάραθρο πού ἔχει ἀνοίξει ἡ Τουρκία.

Τὸ ἀκόμη χειρότερο, βέβαια, ἔληθε σὲν συνέχεια, ὅταν ὁ Ἑλληνας πρωθυπουργὸς «ἔθεσε τὸ θέμα παραβιάσεων καί παραβάσεων», γιά νὰ πάρει ἀποκάλυπτα στα μούτρα τὴ σαφὴ καί ἀμεση ἀμφισβήτηση τῶν ἐλληνικῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων ἀπὸ τὸν συνομιλητὴ του. Ἐπειδὴ τὸ κάθισε, τὴν προηγούμενη φορὰ πού ὁ κοσ Τσίπρας «ἔθεσε τὸ θέμα», στον ἀπόηχο τῆς τουρκικῆς κατάρριψης τοῦ ρωσικοῦ Su-24 σὲν ἕνα διεθνὲς ἀεροσκάφος, δὲν σημαίνει ὅτι ἡ «ἐπιτυχία» θὰ ἐπαναλαμβάνονταν ὅταν ἀπέναντί του εἶχε τὸν κο Νταβούτογλου. Ὅποτε προτίμησε νὰ κάθισε καί νὰ ἀκούσει τὸ «μάθημα περὶ τουρκικοῦ ἐναερίου χώρου».

Τὸ χεῖριστο βέβαια ἔληθε σὲν ἐπιδοδὸ του, στα πλαίσια τοῦ ἀφθονῶν φιλοφρονήσεων πού περισσεύσαν προχθὲς σὲν Σμύρνη, ὅταν ὁ κοσ Τσίπρας, ἀναφερόμενος σὲν προσφυγικό, εἶπε ὅτι «πρόκειται γιά πρόβλημα πού οὔτε ἡ Ἑλλάδα, οὔτε ὅμως καί ἡ Τουρκία φταίνε», ἀκυρώνοντας βέβαια τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ καί τὰ ὅσα ἔχει υποστηρίξει ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνηση ὅλους αὐτοὺς τοὺς μῆνες πού ἡ ἄγκυρα ἐνορχηστρώνει τὸν ἀσύμμετρο πόλεμό της κατὰ τῆς Ἑλλάδας μετὰ ὄπλο τους πρόσφυγες.

Καί ἕνα ἐρώτημα πού ἀπαιτεῖ ἀπάντηση ἀμεσα: **Τι νόημα ἔχει νὰ συνεχίζονται αὐτὲς οἱ επαφὲς μετὰ τὴν Τουρκία**, πέραν φυσικά του νὰ ἐπιβεβαιώνουν τὴ θέση τοῦ κο Νταβούτογλου, ὅπως τὴν ἔχει ἐκφράσει μετὰ ἀπὸ τὸ συγ-

Ὁ Τσίπρας, ἀναφερόμενος σὲν προσφυγικό, εἶπε ὅτι: «πρόκειται γιά πρόβλημα πού οὔτε ἡ Ἑλλάδα, οὔτε ὅμως καί ἡ Τουρκία φταίνε», ἀκυρώνοντας τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του...

γραφικό τοῦ ἔργο («Στρατηγικὸ Βάθος»), ἀλλὰ καί σὲν πράξη περὶ «μυθικῶν προβλημάτων μετὰ τους γείτονες τῆς Τουρκίας».

Ἐτσι, τὸ νὰ πηγαίνει ὁ Ἑλληνας πρωθυπουργὸς σὲν Σμύρνη καί νὰ διατυμπανίζει διὰ λόγων, ἀλλὰ καί ἔργων, ὅτι οἱ δύο χώρες δὲν ἔχουν μετὰ τὸν προβλήματα, κάνει τουλάχιστον περιέργη τὴν θέση τῆς Ἑλλάδας ὅταν υποστηρίζουμε στα διεθνή φόρουμ ὅτι **προβλήματα μετὰ τὴν Τουρκία ἔχουμε καί μάλιστα πολλὰ καί τεράστια**. Ἐκτός καί εἴν οἱ τεράστιες γκάφες τοῦ Κάζους Μπέλι καί τῶν παραβιάσεων ἦταν... ἡ προσπάθεια νὰ τεθοῦν τὰ προβλήματα...

Καί ἐπειδὴ σὲν Μαξίμου ἔχουν κοντὴ μνήμη καί γιά νὰ μὴ γίνονται γελοῖοι, ὁ κοσ Τσίπρας δὲν ἦταν ὁ πρῶτος Ἑλληνας πρωθυπουργὸς πού ἔθεσε τὰ δύο θέματα μετὰ φυσικὴ παρουσία. Ἦταν μάλλον ὁ ἔσχατος. Νὰ τους θυμίσουμε ὅτι πρόσφατα –γιά νὰ μὴν πάμε καί παλαιότερα– ἦταν ὁ Γιώργος Παπανδρέου ὡς πρωθυπουργὸς τὸ 2011, πού σὲν ἀεροσκάφος Τούρκων διπλωματῶν σὲν Ἐρζερούμ ἔθεσε καί τὰ δύο καί τότε –ἀπὸ ὅσο θυμόμαστε– δὲν κάθισε νὰ ἀκούσει καί μάθημα ἀπὸ τὸν κο Ἐρντογάν.

Τὰ ὑπόλοιπα πού συνέβησαν σὲν Σμύρνη, μετὰ τὴν υπογραφή συνεργασίας μετὰ τὴν Ἀθηναϊκοῦ Πρακτορείου καί Πρακτορείου Ἀνατολῆς (γιά νὰ μὴν ἀναφερθοῦμε καί σὲν γελοιοποιήσεις μετὰ τὴν τριαντάφυλλα) τὴν ἐπομένη τοῦ νέου χτυπήματος τοῦ τουρκικοῦ καθεστώτος κατὰ τὸν Τύπου σὲν Τουρκία εἶναι μάλλον ψιλά γράμματα γιά τὴν ἐναισθησία τῆς «πρώτης κυβέρνησης ἀριστερά».

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καί γιά τὸν υφ. Ἐξωτερικῶν Δημήτρη Μάρδα, πού βέβαια οἱ δηλώσεις του γιά τὴν Τουρκία, «ἡ διπλωματικὴ λύση ἢ πόλεμος!» κακοποιήθηκαν, χωρίς αὐτὸ νὰ τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ἐυθύνη του ὅτι προσπάθησε νὰ διορθώσει τὰ ἀδιόρθωτα τῆς προηγούμενης ἡμέρας καί τὰ ἔκανε χειρότερα... **Διαχρονικά δὲν συνθηθίζουμε τέτοια ὀξεία κριτικὴ, ἀλλὰ ὁ κατήφορος ἀρχισε νὰ γίνεται πολὺ ἀπότομος...** Ἐχει λοιπὸν τέλος ὁ κατήφορος;

Ἀλήθεια, μετὰ τὸ Καστελόριζο καί τις περιπτώσεις τῆς ΝΑΤΟικῆς ναυτικῆς δυνάμεις τι γίνεται, ἢ περιμένουμε νὰ τὸ λύσει τὸ ΝΑΤΟ; Διότι σὲν Τουρκία υποστηρίζουν ὅτι οἱ θέσεις τους εἶναι ἀποδεκτὲς καί ὅσο καί νὰ μὴ θέλουμε.

Μας ενώνει ο νεοθωμανισμός και ο... Κεμάλ

Του Γιώργου Ρακκά

Τα δύο πρακτικά αποτελέσματα του κοινού υπουργικού συμβουλίου Ελλάδας - Τουρκίας στη Σμύρνη ήταν, βέβαια, η σύναψη συμφωνίας για την ακτοπλοϊκή σύνδεση της Σμύρνης με τη Θεσσαλονίκη και μια αντίστοιχη για τη σιδηροδρομική σύνδεση της ελληνικής συμπρωτεύουσας με την Κωνσταντινούπολη. Ο οικονομικός αντίκτυπος αυτών των συμφωνιών πέρασε στα φιλάτων εφημερίδων, κάτι γενικόλογες αναφορές στην ενίσχυση της τουριστικής συνεργασίας και των εμπορικών συναλλαγών.

Στην πραγματικότητα, μεσοπρόθεσμα, τα έργα θα μεταβάλουν τη χώρα μας σε έναν μεσοσταθμό στην πορεία των τουρκικών προϊόντων προς την Ευρώπη - πράγμα που παραπλεύρως θα ενταφιάσει και οποιαδήποτε προοπτική για την ελληνική παραγωγική ανασυγκρότηση, καθώς το φθινό κόστος των τουρκικών προϊόντων θα τινάξει στον αέρα τον ανταγωνισμό.

Και, κατά δεύτερο λόγο, υπάρχει και ένα ζήτημα που αρχίζει και τίθεται με το λιμάνι - το οποίο, ειρήσθω εν παρόδω, παραμένει αποκλεισμένο σε ό,τι αφορά στα επιβατικά του δρομολόγια από τα... ελληνικά νησιά! Το γεγονός ότι αναβαθμίζεται ως κόμβος λοιζιστικ των τουρκικών μεταφο-

ρών δεν συνεπάγεται άραγε την ενίσχυση της τουρκικής υποψηφιότητας που έχει κατατεθεί για την εξαγορά του;

Η διείσδυση των τουρκικών συμφερόντων στη συμπρωτεύουσα (όπως και σε ολόκληρη τη Βόρειο Ελλάδα), όπως και οι εν λόγω συμφωνίες, ψήνονται εδώ και καιρό.

Ιδιαίτερο ρόλο σε αυτές έχει παίξει ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης Γιάννης Μπουτιάρης, από την πρώτη στιγμή της εκλογής του στο τιμόνι της πόλης. Μάλιστα, σε ό,τι αφορά τις πρόσφατες συμφωνίες, πριν από μερικές εβδομάδες είχε διοργανώσει φέιστα, με αφορμή την επίσκεψη ανυπρωσότητας από τον Δήμο της Σμύρνης, με ατζέντα παρόμοια με αυτήν του διακυβερνητικού συμβουλίου της Σμύρνης! Αυτό για όποιον πιστεύει τον δήμαρχο Θεσσαλονίκης, που σε κάθε ευκαιρία ισχυρίζεται ότι ασκεί ανεξάρτητη (sic!) διπλω-

ματία των πόλεων, αποδεσμευμένη από κάθε κρατική μεθόδευση - ιδίως αποδεσμευμένη τάχα από τον... νεοθωμανισμό.

Σε αυτήν, ο δήμαρχος Σμύρνης είχε δηλώσει μάλιστα, υπό το επιδοκιμαστικό βλέμμα του δημάρχου Θεσσαλονίκης, ότι «τις δύο πόλεις ενώνει ο Κεμάλ», προσθέτοντας ότι η συνεργασία των δύο πόλεων έχει προοπτική στους κλάδους του τουρισμού, των μεταφορών, αλλά και των κατασκευών.

Προφανώς, η αναφορά του δημάρχου Σμύρνης στον Κεμάλ (σφαγέα των προγόνων ενός μεγάλου ποσοστού των Θεσσαλονικέων - as μπν το ξεχνάμε) δεν έγινε τυχαία. Αυτά τα πρωτοφανή, για το διπλωματικό πρωτόκολλο σχόλια (φανταστείτε τι θα συνέβαινε στο σενάριο επιστημονικής φαντασίας που θα ήθελε τον Γιάννη Μπουτιάρη να μνημονεύει τον... Νικητάρη τον Τουρκοφά-

γο κατά την επίσημη επίσκεψή του στη Σμύρνη, παρ' όλο που δεν είναι το ίδιο, μιας και ο Σιαματελόπουλος έκανε μια επανάσταση, ενώ ο Κεμάλ διέπραξε πολλαπλές γενοκτονίες) δεν έγιναν τυχαία. Ούτε και η υπόμνηση με την οποία άρχισε τον λόγο του, ότι η οικονομία της Τουρκίας είναι εξαιρετικά ισχυρή, η οποία χαρακτηρίζεται μάλλον ανοικτή για επίσκεψη φιλίας, καθώς δεν συνηθίζεται στο πλαίσιο της να ξεκινάει ο φιλοξενούμενος την προσφώνησή του με την υπόμνηση της ισχύος του.

Το μήνυμα ήταν σαφές - και αυτό επισφραγίζει και τον πολιτικό χαρακτήρα των ελληνοτουρκικών συμφωνιών. Κατ' αρχάς, είναι σαφές πως, για τους Τούρκους αξιωματούχους, οικονομική συνεργασία και αποδοχή των τουρκικών θέσεων πάνε πακέτο: Στην περίπτωση της Θεσσαλονίκης, αυτό σημαίνει ότι η παρουσία των Τούρκων τουριστών στην πόλη συνδέεται άμεσα με το αν οι αρχές της θα αποδεχθούν την επίσημη τουρκική αφήγηση για το παρελθόν της. Εξ άλλου, η συντριπτική πλειοψηφία των επισκεψών από τη γειτονική χώρα γίνεται στο πλαίσιο του λαϊκού προσκυνηματικού τουρισμού, καθώς οι τουρίστες αποεινούν φόρο τιμής στο υποτιθέμενο σπίτι του Κεμάλ. Γι' αυτό εξ άλλου οι Τούρκοι αφήνουν κατά μέσο όρο πολύ λιγότερα χρήματα (γύρω στα 67 €/ημέρα, σύμφωνα με στοιχεία των ξενοδόχων της πόλης), σε σχέση με τους Κύπριους ή τους Ρώσους - ενώ μιλάμε για

μια μορφή τουρισμού που χαρακτηρίζεται από πολύ χαμηλότερη υπεραξία σε σχέση με άλλες, όπως είναι ο συνεδριακός τουρισμός.

Και, την ίδια στιγμή, βέβαια, γινόμαστε χαλί για να μας πατήσουν, υποχωρώντας σε κάθε τουρκική αξίωση. Και αυτό δεν έχει να κάνει μόνο στο κυβερνητικό επίπεδο, όπου η ελληνική κυβέρνηση δέχθηκε να μετασχεύει στο Ανώτατο Ελληνοτουρκικό Συμβούλιο, την ίδια στιγμή που η Τουρκία παροχετεύει συστηματικά πρόσφυγες και μετανάστες στη χώρα μας με σκοπό να εγκλωβιστούν εδώ, αλλά και μεθοδεύει τη διάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Έχει να κάνει και στο τοπικό επίπεδο: Ο Γιάννης Μπουτιάρης έκοψε τρεις φορές την προσπάθεια της παράταξης «Μένουμε Θεσσαλονίκη» να καταθέσει ψήφισμα καταγγελίας για τις σφαγές στο Βόρειο Κουρδιστάν (Νοτιοανατολική Τουρκία), λέγοντας ευθαρσώς ότι αυτό δεν αρέσει στους ομολόγους του της Σμύρνης και θα δημιουργήσει πρόβλημα στην προσέγγιση μεταξύ των δύο πόλεων.

Αν αυτό δεν αποτελεί έμπρακτη απόδειξη ότι η πόλη τελεί ήδη υπό καθεστώς περιορισμένης κυριαρχίας, τότε τι άλλο θα ήταν; Αυτά, για να λάβουμε μια πρόγευση το τι σημαίνει η αναζωπύρωση της ελληνοτουρκικής επαναπροσέγγισης από την κυβέρνηση Τσίπρα...

Οι παγκόσμιες τεκτονικές πλάκες, η Ευρώπη και η άδουσα Ελλάς

Σε μια πρόσφατη ανακοίνωση της Γενικής Διεύθυνσης Απασχόλησης, αποτυπώνεται με ενάργεια το δομικό πρόβλημα που αντιμετωπίζει η Ευρώπη και κατά συνέπεια η χώρα μας. Καθώς η παγκοσμιοποίηση φέρνει στο προσκήνιο νέες οικονομικές δυνάμεις, οι απροσάρμοστοι, από χώρες, μετατρέπονται σε χώρους. Αλλά, ας δούμε τα στοιχεία.

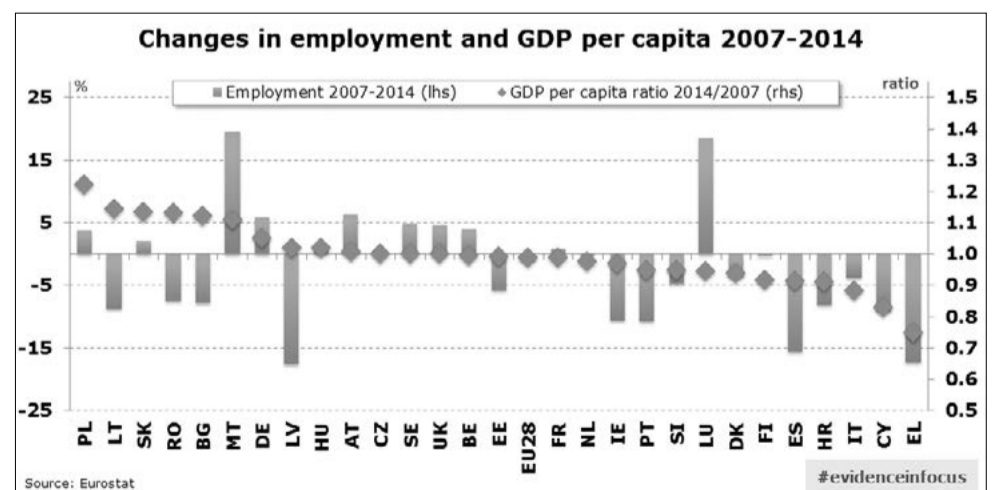
Η βαθιά ύφεση που έπληξε την Ευρώπη δεν ήταν χωρίς συνέπειες για τη θέση της στο παγκόσμιο γίγνεσθαι. Σύμφωνα με τη Γιουροστάτ, στην ΕΕ-28, το 2014, το κατά κεφαλήν ΑΕΠ ήταν 27.400 ευρώ, το οποίο ισοδυναμεί με το 99% του ΑΕΠ του 2007. Ακόμα πιο σημαντικό όμως είναι το παρακάτω στοιχείο, που δείχνει τη θέση της ΕΕ στο παγκόσμιο οικονομικό γίγνεσθαι. Το 1990 η οικονομία της ΕΕ αντιστοιχούσε στο 25,5% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Μετά από 25 χρόνια, το αντίστοιχο ποσοστό έχει πέσει στο 17%. Ακόμα και σε σύγκριση με τις ΗΠΑ, ενώ το 1990 το ΑΕΠ της ΕΕ

ήταν το 128% των ΗΠΑ, το 2014 ήταν το 106%.

Χώρες όπως η Πολωνία, η Ρουμανία, η Βουλγαρία, η Ουγγαρία παρουσιάζουν μια έστω και μέτρια ανάπτυξη της τάξης του 1-1,5%. Αντιθέτως, στον πάτο του πηγαδιού βρίσκονται οι χώρες του Νότου: Τον χορό σέρνει η Ελλάδα και ακολουθούν Ιταλία, Ισπανία, Κύπρος και Κροατία.

Όσον αφορά στην ανεργία, ένα στοιχείο και μόνον αρκεί: το 2007 η ανεργία στη χώρα μας ήταν 8,4%, χαμηλότερη από αυτή της Γερμανίας (8,5%). Το 2014 είμαστε πρωταθλητές με 25%, ακολουθούμενοι από την Ισπανία.

Κάποιοι είπαν ότι το κεντρικό δόγμα της εποχής είναι «παράγεις ή αφανίζεσαι». Τη στιγμή που η θέση της Ευρώπης στο παγκόσμιο γίγνεσθαι ανατρέπεται, είναι φυσικό όλοι να προσπαθούν να προσαρμοστούν στη νέα πραγματικότητα. Ωστόσο, «των οικιών ημών εμπιπραμένων, ημείς άδωμεν». Τοποθετούμε σε κρίσιμους τομείς γοβοφόρες channel, Τασίες και Καρανίκες.

Και έπειτα καταριόμαστε τους «απ' έξω» για τον τρόπο που μας αντιμετωπίζουν.

Στη γειτονιά μας οι τεκτονικές πλάκες έχουν ήδη συνθλίψει ολόκληρες χώρες. Δυστυχώς σήμερα ήρθε η ώρα μας. Γιατί, όπως έλεγαν και οι παλαιότεροι, συνετοί Έλληνες, όπως στρώνεις, έτσι και κοιμάσαι.

*Η αξία 1 δείχνει ότι η χώρα δεν έχει παρουσιάσει αύξηση κατά τη διάρκεια της κρίσης. Οι αξίες κάτω από 1 δείχνουν ότι η χώρα δεν έχει ακόμα ανακάμψει στα προ κρίσης επίπεδα.

Κωνσταντίνος Γεώργιος

Τα Αλάτσατα και οι φόβοι της Τουρκίας

Η κοσμική κεμαλική Τουρκία πατρεύει τον δυτικό τρόπο ζωής, αλλά ο Ερντογάν καθορίζει τις εξελίξεις

Του Γιάννη Σιδεράτου*

Θα περίμενε ποτέ κάποιος, επισκεπτόμενος τη «Μύκονο της Τουρκίας» να ακούσει μουσικούς ήχους όπως τη «Φραγκοσυριανή», προερχόμενος από εγκαίνια εστιατορίου και μάλιστα ονόματι «Κρητικός»; Πώς όμως έγινε ένα χωριό, το οποίο έναν σχεδόν αιώνα πριν είχε αμιγώς Ελληνικό Ορθόδοξο χριστιανικό πληθυσμό, να γίνει σήμερα το κέντρο του θερινού λαΐφσταϊλ όλης της Τουρκίας;

Το χωριό των Αλατσάτων ιδρύθηκε από Έλληνες μετανάστες στα μέσα του 17ου αιώνα, κατά τα μέσα του 18ου αιώνα γνώρισε ιδιαίτερη οικονομική, πολιτιστική και πνευματική ανάπτυξη και εξελίχθηκε σε ένα από τα πιο σημαντικά αγροτικά κέντρα των μικρασιατικών παραλίων. Τον Σεπτέμβριο του 1922 οι κάτοικοι εκδιώχθηκαν από τον τουρκικό στρατό. Αρκετοί από αυτούς έμειναν στον προσφυγικό συνοικισμό του Βαρβασίου, της πόλης της Χίου, όπου υπάρχει και οδός, με την ονομασία οδός Αλατσάτων.

Η Τουρκία έχει μία μοναδική «ικανότητα» να καταστρέφει το πανέμορφο φυσικό της περιβάλλον για οικιστικούς κυρίως σκοπούς, κατασκευάζοντας τεράστια σε όγκο, ομοιόμορφα ξενοδοχειακά συγκροτήματα. Έτσι, όλο το παραλιακό της μέτωπο –από την Ίμβρο μέχρι τον νότιο, έναντι της Κύπρου– έχει υποστεί ανεπανόρθωτες παρεμβάσεις. Πιθανολογώ ότι τα Αλάτσατα τη γλίτωσαν εξαιτίας του ότι δεν βρίσκονται πλησίον της θάλασσας, παράλληλα όμως βρίσκονται σε απόσταση τριών χιλιομέτρων από δύο παραλίες (βορείως και νοτίως, με το χωριό ανάμεσα σε αυτές). Πριν περίπου τριάντα χρόνια το ανακάλυψαν εύποροι Τούρκοι από την Κωνσταντινούπολη και αγόρασαν εκεί τις θερινές τους κατοικίες. Η μοναδικότητα των Αλατσάτων συνίσταται στο ότι, ενώ διαθέτουν παραδοσιακά κτίσματα με κομψούς κισσέδες (κλειστά μπαλκόνια) και πέτρινα όμορφα σοκάκια, παράλληλα έχουν μεγάλους ενοποιημένους ακάλυπτους, λόγω του πρόπινου αγροτικού χαρακτήρα του χωριού. Έτσι δεν γίνεται αισθητή η κλειστοφοβική ατμόσφαιρα που κυριαρχεί στα περισσότερα ελληνικά χωριά, εξαιτίας της οχυρωματικής αρχιτεκτονικής που αναγκαστικά ακολουθούσαν.

Θα πρέπει λοιπόν, οι «αλληλέγγυοι» υποστηρικτές της πολυπολιτισμικότητας, να κοιτάξουν τι συμβαίνει αυτή την στιγμή στην γειτονική χώρα και να μας εξηγήσουν πώς ένα κράτος το οποίο πρεσβεύει το πιο «ήπιο» Ισλάμ, δεν έχει καταφέρει να θεμελιώσει βασικές αξίες της Δημοκρατίας, κοινωνικής συνοχής μεταξύ των πολιτών και συμβίωσης άλλων εθνών μέσα σε αυτό, τα τελευταία 100 χρόνια.

Τα περισσότερα παραδοσιακά σπίτια έχουν μετατραπεί σε μπουτίκ μικρά ξενοδοχεία, με μέση τιμή διανυκτέρευσης 150-200€. Ακριβά εστιατόρια (πολλά με ελληνικά ονόματα, όπως Κάππαρη, Εφλατούν = Πλάτωνας, Κρητικός κ.ά.), μπαράκια, γκαλερί, καταστήματα με είδη πολυτελείας συνιστούν πόλους έλξης για τις διακοπές των πλούσιων, και όχι μόνο, Τούρκων, προερχόμενων κυρίως από την Κωνσταντινούπολη. Λέγεται ότι το όνειρο πολλών νέων κοριτσιών από την Πόλη είναι να βρεθούν εκεί, ώστε να ζήσουν το κοσμοπολίτικο όνειρο – θυμίζοντας αντίστοιχα τα δικά μας περασμένα μεγαλεία της Μυκόνου. Δυστυχώς, η οικιστική πίεση (τα μικρά ξενοδοχεία πλησιάζουν σε αριθμό τα 500) έχει αλλοιώσει τη μορφή του και έχει εκτοξεύσει τις τιμές γης σε αστρονομικά νούμερα.

Οι φόβοι της Τουρκίας

Ο συγκεκριμένος τρόπος ζωής, βέβαια, δεν συνάδει με μουσουλμανική χώρα, παρ' όλο που μέχρι πριν λίγα χρόνια ήταν επιδιωκόμενη, πάση θυσία, η διαφύλαξη του κοσμικού της χαρακτήρα. Η στροφή της Τουρκίας προς το ισλάμ, εκτός του ότι ήταν εσκεμμένη, ώστε να εξυπηρετήσει το δόγμα του νεοθωμανισμού, επιπλέον συμβάδιζε απόλυτα με την ιδεολογία του ισλαμοσυντηρητικού της ηγέτη, κ. Ερντογάν. Η στροφή αυτή πραγματοποιήθηκε με σκοπό την προσέγγιση των συντηρητικών σουνιτών της ευρύτερης Μέσης Ανατολής, ώστε η Τουρκία να καταστεί εν τέλει η περιφερειακή υπερδύναμη. Εξυπηρετού-

σε, δηλαδή, πλήρως τον γεωστρατηγικό της σχεδιασμό. Οι κοσμικοί κεμαλιστές, αλλά και μία ολοένα μεγαλύτερη ανερχόμενη μεσαία τάξη, η οποία λατρεύει τον δυτικό τρόπο ζωής, θα είναι οι μεγάλοι πολέμιοι της νέας πολιτικής. Ο πληθυσμός της ευρύτερης περιοχής της Σμύρνης είναι φανατικός αντίπαλος του κυβερνώντος κόμματος. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι η κυβέρνηση έλαβε στα μικρασιατικά παράλια σχεδόν το μισό ποσοστό ψήφων έναντι άλλων περιοχών. Επίσης, ένα ποσοστό σκεπτόμενων Τούρκων ψήφισαν (κυρίως στις πρώτες εκλογές του Ιουνίου 2015) τον Κούρδο ηγέτη Ντεμιρτάς, ώστε να καταφέρει να υπερβεί το φράγμα του 10% και να μπει στη Βουλή, αποδυναμώνοντας έτσι το πρώτο κόμμα.

Η τωρινή ηγεσία της Τουρκίας, προς παραδειγματισμό, προέβη το 2013 σε οικονομικό έλεγχο σε διυλιστήριο της οικογένειας Κοτς. Τα μέλη της οικογένειας έχουν συχνά στηρίξει ανοικτά τα πιο κοσμι-

Στα Μικρασιατικά παράλια γίνονται όλο και πιο συχνές αναφορές ότι οι Τούρκοι ψαράδες κυκλοφορούν πλέον με Mercedes και BMW

κά στοιχεία της τούρκικης πολιτικής. Οι δύο πλευρές είχαν ήδη αντιπαρατεθεί με αφορμή τα γεγονότα στο πάρκο Γκεζί, όταν σε ξενοδοχείο του ομίλου Κοτς, είχαν βρει καταφύγιο διαδηλωτές. Μετά τον έλεγχο, επιβλήθηκε πρόστιμο μισού 5 δισ. δολαρίων και αργότερα το υπουργείο Άμυνας ακύρωσε σύμβαση 2 δισ. με εταιρεία του ομίλου. Το πρόστιμο ήταν αδύνατο να πληρωθεί από τον όμιλο Κοτς, παρότι οι επιχειρηματικές δραστηριότητες αντιστοιχούν σχεδόν στο 10% του τουρκικού ΑΕΠ! Ως εκ τούτου, αναγκάστηκε να πουλήσει τα περισσότερα μέσα ενημέρωσης τα οποία διαθέτει και μετά τις πωλήσεις αυτές το πρόστιμο μειώθηκε κατά 80%! Αναλόγως, η τουρκική ηγεσία επεκτάθηκε σε επιβολή κυρώσεων ή, αντιθέτως, σε λήψη προσηλυτικών μέτρων προς το σύνολο του επιχειρηματικού κόσμου, ανάλογα με τη στάση του. Η εντολή είναι σαφής: Όποιος εναντιώνεται, καταστρέφεται οικονομικά. Παράλληλα, προωθείται ο σταδιακός εποίκισμός των μικρασιατικών παραλίων, αποβλέποντας στην αλλοίωση του εκλογικού σώματος και στη γενικότερη στροφή προς το συντηρητικό ισλάμ.

Στα Αλάτσατα, πρωτεύουσα της κοσμικής ζωής, σχεδιάζεται στην πιο κεντρική πλατεία του χωριού, στο παλιό δημαρχείο, η δημιουργία μουσουλμανικού σχολείου, ενώ όλο και περισσότερες μαντίνες είναι εμφανείς το τελευταίο χρονικό διάστημα. Η καθολική χειραγώγηση του Τύπου, εντάσσεται στον ίδιο σχεδιασμό, αλλά από την άλλη αναδεικνύει και τους μεγάλους φό-

βους που υπάρχουν, της μη, δηλαδή, αποδοχής της συγκεκριμένης κατεύθυνσης από μεγάλη μερίδα κόσμου. Η δραματική απώλεια εσόδων της τουριστικής βιομηχανίας θα διευρύνει το κύμα αντιπάθειας προς το κυβερνών κόμμα.

Επίλογος

Τα Αλάτσατα απέχουν μόλις 15 χιλ. από τον Τσεσμέ, ο οποίος έχει σχεδόν καθημερινή ακτοπλοϊκή σύνδεση με το λιμάνι της Χίου. Οι Τούρκοι επισκέπτες και τουρίστες, που έρχονται στη Χίο, προσελκύονται από την άφιξή τους στην «Ευρώπη». Αν και δεν έχουν τουριστική κουλτούρα, τους αρέσει το φυσικό περιβάλλον και τα μεσαιωνικά χωριά της Χίου, οι ελληνικές συνθήκες και γεύσεις. Αγοράζουν μετά μανίας ευρωπαϊκά προϊόντα, λατρεύουν την ποιοτική ελληνική μουσική και την κοσμικότητα του νησιού. Καταναλώνουν αλκοόλ και μπορούν να φορέσουν ό,τι θέλουν, μακριά από τα επικριτικά βλέμματα της «μαντίνας». Νιώθουν, δηλαδή, την αίσθηση της ελευθερίας σε μία ξένη χώρα, και όχι στην πατρίδα τους.

Θα πρέπει, λοιπόν, οι «αλληλέγγυοι» υποστηρικτές της πολυπολιτισμικότητας να κοιτάξουν τι συμβαίνει αυτήν τη στιγμή στη γειτονική χώρα και να μας εξηγήσουν πώς ένα κράτος, το οποίο πρεσβεύει το πιο «ήπιο» ισλάμ, δεν έχει καταφέρει να θεμελιώσει βασικές αξίες της δημοκρατίας, κοινωνικής συνοχής μεταξύ των πολιτών και συμβίωσης άλλων εθνών μέσα σε αυτό, τα τελευταία εκατό χρόνια.

* Οι μεταναστευτικές ροές συνεχίζονται στη Χίο καθημερινά και μετρούν εκατοντάδες αφίξεις. Ο αριθμός των ατόμων που έχουν εγκλωβιστεί ξεπερνά τις 3.000. Προφανώς πρέπει να παστούν οι ευρωπαϊκοί «στόχοι», με την δέσμευση των 50.000 ατόμων επισήμως έχουμε 33.320. Τα πλοία του NATO έχουν ξεκινήσει τις περιπολίες από το Σάββατο (5/3/2016), αλλά οι τοπικές αρχές δεν έχουν καμία επικοινωνία ή ενημέρωση. Στα μικρασιατικά παράλια γίνονται όλο και πιο συχνές αναφορές ότι οι Τούρκοι ψαράδες κυκλοφορούν πλέον με Mercedes και BMW, επαληθεύοντας τη διάσημη δήλωση του ποδοσφαιριστή Γκάρι Λίνκερ ότι στο τέλος κερδίζουν πάντα οι Γερμανοί...

Αρτέμης Σώρρας: Η αρχαιολατρία ως απάτη

Το φαινόμενο του ψευδοπροφήτη Αρτέμη Σώρρα σε νέα έξαρση

Του Γιάννη Ξένου

Τα τελευταία επτά χρόνια, που η χώρα ταλαιπωρείται από μια πρωτοφανή κρίση, έχουν βρει την ευκαιρία να εμφανιστούν ένα σωρό ψευδοπροφήτες –άλλωστε ένας τέτοιος, με καλό αστικό λούστρο, έγινε πρωθυπουργός–, που προσφέρουν τη «μαγική λύση» που θα μας βγάλει οριστικά από την κρίση. Τα παραδείγματα δεκάδες, αλλά εκείνη η περίπτωση που ξεπερνά κάθε άλλη είναι η περίπτωση Σώρρα, με τα υποτιθέμενα 600 δισ. δολάρια (τελευταία η παράνοια έχει προχωρήσει και μιλούν για τρισ.) που θα τα δωρίσει σε Ελλάδα και Κύπρο για να γλιτώσουν από το χρέος τους.

Στα πρώτα χρόνια της κρίσης, όταν ο ΓΑΠ και οι κηπουροί του έφεραν το ΔΝΤ στην Ελλάδα, άρχισαν να ανθούν τέτοια φαινόμενα μέσω καναλιών όπως το **Άλτερ** και εκπομπών τύπου **Ζούγκλα**. Εκεί το πανελλήνιο πρωτάκουσε για την περιβόητη οργάνωση END-EXT(End National Debt –εθνικό Χρέος Τέλος) που θα διέγραφε το Εθνικό χρέος. Ο εκ Πάτρας ορμημένος **Αρτέμης Σώρρας** βρήκε στις ΗΠΑ τον γιατρό **Μανώλη Λαμπράκη** (που το 1995 είχε καταδικαστεί για φοροδιαφυγή στις ΗΠΑ) –εμπλεκόντας και τον γνωστό ομογενή καθηγητή **Θεόδωρο Καρυώτη**, στο κύρος του οποίου αρχικά στηρίχτηκαν για να γίνουν γνωστοί– και κατασκεύασαν την END. Ο Σώρρας ιχυριζόταν αρχικά ότι έχει στην κατοχή του μετοχές της **Τράπεζας της Ανατολής**, που δημιουργήθηκε από την Εθνική Τράπεζα το 1904 με τομέα δραστηριότητας τη Θεσσαλονίκη, τη Σμύρνη και την Αλεξάνδρεια. Το 1932 η Τράπεζα της Ανατολής εξαγοράζεται και συγχωνεύεται από την Εθνική Τράπεζα (μιας και μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή φυτοζωούσε). Οι Σώρρας – Λαμπράκης ιχυριζόνταν ότι οι μετοχές είναι σε χρυσό και τις δίνουν στον καθηγητή Καρυώτη για να τις εκμηψήσει. Αυτός αποφαινεται ότι κάθε μετοχή αξίζει σήμερα 675 δισ. δολάρια. Οι Σώρρας – Λαμπράκης διατείνονται ότι έχουν στην κατοχή τους 40 τέτοιες μετοχές (μην κάνει τον κόπο να υπολογίσει πόσα τρισ. προκύπτουν, μια απάτη περιγράφουμε). Ο Καρυώτης, με μεγάλη καθυστέρηση (τον Σεπτέμβριο του 2012), αντήληφθηκε τι είναι οι Σώρρας-Λαμπράκης και αποχώρησε κατηγορώντας τους ότι είναι απατεώνες που έχουν σχέσεις με τη Χρυσή Αυγή και τους δωδεκαθεϊστές. Σε δήλωσή του στο *Έθνος*, ο καθηγητής ανέ-

φερε την ίδια περίοδο πως ο Σώρρας είπε ότι έχει στη διάθεσή του ομόλογα του αμερικανικού δημοσίου αξίας **2,8 τρισ. δολαρίων!**

Ο πονηρός Σώρρας ήδη από τότε έβαζε σε εφαρμογή το δεύτερο σχέδιο, ώστε όταν κάποια στιγμή αποκαλυπτόταν η απάτη με τις μετοχές Ανατολής, να το πασάρει στους ευκολόπιστους. Η υπόθεση με την Τράπεζα Ανατολής έληξε όταν η Εθνική ανακοίνωσε ότι το 1932, που απορρόφησε την Ανατολής, έδωσε σε κάθε μέτοχό της 200 δραχμές (και όχι οποιοδήποτε άλλο νόμισμα ή χρυσό) και η ιστορία τελείωσε εκεί. Άρα οι σαράντα μετοχές της Ανατολής που ανακάλυψε σε κανένα παλιομπαούλο ο Σώρρας θα αξίζουν φραγκοδίφραγκα.

Η διαστημική τεχνολογία του Δία που κατέχει ο Σώρρας

Αλλά τότε μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο Β'. Τον Σεπτέμβριο του 2012 ο Σώρρας παρουσιάστηκε ως νόμιμος κάτοχος έξι χρεωστικών ομολόγων του αμερικανικού δημοσίου, συνολικού ύψους 600 δισ. δολαρίων, τα οποία δώριζαν στο ελληνικό Δημόσιο για αποπληρωμή του χρέους. Πήραν οβάρνα τα κανάλια, ανάμεσά τους και τον **Παπαδάκη** στον **Αντένα**, όπου στις 3 και 4 Οκτωβρίου βγήκαν ο Λαμπράκης και ο δικηγόρος του για να παρουσιάσουν το σωτήριο σχέδιο... και η φρενιτιδα μόλις άρχισε. Με εκέγγυο ότι βγήκαν και στον «σοβαρό» Παπαδάκη, εμφανίστηκαν πολλές φορές στα μικρότερα κανάλια και μετά διοργάνωσαν εκατοντάδες εκδηλώσεις σε ολόκληρη την χώρα και δημιούργησαν πλήθος τοπικές οργάνωσης της END. Σε βίντεο στις 15 Σεπτεμβρίου 2012, ο Λαμπράκης «αποκαλύπτει» στη *Λακωνική Αγογή* που βρήκε τα λεφτά ο πρώην συνεργός του (<http://www.oikoumenismos.gr/end.html>). Λέει μεταξύ άλλων: «Μεταβίβασε (σ.σ. εννοεί ο Σώρρας) στην αμερικανική κυβέρνηση ορισμένα πνευματικά δικαιώματα που έχουν να κάνουν με πολύ υψηλή τεχνολογία. Τεχνολογία που ήταν γνωστή στον ελληνικό χώρο την εποχή του **Ζηνός!** και του **Απόλλωνος**. Στις δώδεκα και ένα λεπτό, στις 16 Ιουνίου, προσγειώθηκε στην Αμερική, στην Καλιφόρνια, υπάρχει το βίντεο αν θέλετε να το δείτε στο *ιντερνέτ*, προσγειώθηκε το τελευταίο διαστημόπλοιο που έλειπε. Κατέβηκε λοιπόν το τελευταίο διαστημόπλοιο, που βρισκόταν στο **διάστημα για 17 μήνες [...]** και **διερωτάται κάποιος, με τι καύσιμα!**» Για τα πνευματικά δικαιώματα που παραχώρησε ο Σώρρας στη NASA, συνεχίζει ο Λαμπράκης, πήρε ομόλο-

γα. Οι Αμερικανοί, διαβεβαίωσαν ο Λαμπράκης, θα κατέβαλλαν το αντίτιμο στις **9 Αυγούστου του 2014**. Η πρώτη ημερομηνία ήταν το 2009, αλλά ο πρόεδρος Ομπάμα ανανέωσε τα ομόλογα για πέντε χρόνια ακόμα, επειδή δεν μπορούσε το αμερικανικό δημόσιο να πληρώσει όλο το ποσό το 2009 (ήταν και η οικονομική κρίση τότε και του είχαν πέσει πολλά μαζεμένα του προέδρου). Είναι πια πεντακάθαρος ο τρόπος με τον οποίο ο Σώρρας έγινε ο πλουσιότερος άνθρωπος στη γη, δεύτερος είναι ένας φουκαράς ονόματι Μπιλ Γκέιτς με μόλις 79 δισ. δολάρια, πούλησε τεχνολογία από την εποχή του «Ζηνός» (δηλαδή του Δία, άλλωστε μυθολογία κάνουμε τόση ώρα) στη NASA και αυτή τη χρησιμοποιεί για να πετά τα διαστημόπλοιά της.

Οι Αμερικανοί όμως και πάλι δεν ήθελαν να δώσουν τα λεφτά στον Σώρρα και όχι μόνο αυτό, αλλά τον Οκτώβριο του 2014, ο γενικός επιθεωρητής του υπουργείου Οικονομικών των ΗΠΑ, με έγγραφό του προς την Τράπεζα της Ελλάδος, αναφέρει ότι **οι Σώρρας-Λαμπράκης εί-**

ναι απατεώνες. Τον 2012 η ΤτΕ ζήτησε να μάθει από το υπουργείο Οικονομικών αν οι διεθνείς συναλλαγματικές που ιχυριζόταν ο Σώρρας ότι κατείχε ήταν έγκυρες. Το αμερικανικό ΥΠΟΙΚ απάντησε: «Σας γνωρίζουμε ότι εξετάσαμε τα έγγραφα και ότι ΔΕΝ αποτελούν έγκυρα διαπραγματεύσιμα χρηματοοικονομικά μέσα. Τα εν λόγω έγγραφα αποτελούν παρόν απάτης και χρησιμοποιούν παράνομα ονόματα αξιωματούχων του υπουργείου Οικονομικών», και μάλιστα συνιστά στην ΤτΕ να απευθυνθεί στις δικαστικές αρχές της χώρας της. Απατεώνας, λοιπόν, ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου, αλλά, για έναν περίεργο λόγο, η ελληνική Πολιτεία ποτέ δεν ασχολήθηκε με την περίπτωση του.

Ο Σώρρας και η «Συνέλευση Ελλήνων»

Η ιστορία όμως δεν τελείωσε εκεί, με ευθύνη της ελληνικής Δικαιοσύνης, που δεν μαζεύει αυτούς τους τύπους. Λαμπράκης και Σώρρας, τον Οκτώβριο του 2014, τα έσπασαν με βαριές αλληλοκατηγορίες. Ο Λαμπράκης ιχυριζόταν ότι ο Σώρρας δεν έδωσε τα ομόλογα στην END για να εισπράξει αυτή τα δισ. και να τα διαθέσει για την αποπληρωμή του χρέους, επειδή ο Σώρρας θέλει να κρατήσει τα λεφτά για τον εαυτό του. Από την άλλη ο Σώρρας κατηγορεί τον Λαμπράκη ότι τον πρόδωσε και ότι οι άλλες μετοχές της Τράπεζας Ανατολής που έχουν άλλο φίλο της END είναι πλαστές και μόνο οι δικές του είναι οι γνήσιες.

Ο δαιμόνιος Σώρρας, τον τελευταίο ενάμιση χρόνο έχει δημιουργή-

σει νέα οργάνωση, τη «**Συνέλευση Ελλήνων**». Με τη νέα του οργάνωση ετοιμάζεται για κάθοδο στις εκλογές, αφού υπόσχεται ότι θα δώσει 20.000 ευρώ σε κάθε ψηφοφόρο αν βγει πρωθυπουργός (το είπε δημόσια σε εκδήλωση στη Ρόδο), ενώ υπόσχεται ακόμα ότι θα τους δώσει μέρος των χρημάτων του για «αποπληρωμή και οριστική απαλλαγή από κάθε οφειλή προς τράπεζες, το δημόσιο (ΕΝΦΙΑ, φόρος εισοδήματος, ΦΠΑ, Τέλη Κυκλοφορίας κ.λπ.) εισφορές προς όλα τα ασφαλιστικά ταμεία, αλλά και του δημόσιου χρέους που κατά κεφαλήν μας αναλογεί!» Προχωρά όμως και πάρα πέρα, βρίσκοντας καταχρεωμένους δήμους ανά την επικράτεια, όπου υπόσχεται αποπληρωμή του χρέους τους και επενδύσεις δισ. ευρώ, για παράδειγμα στους δημοτικούς συμβούλους του Δήμου Σκύδρας του Νομού Πέλλας είπε: «Εσάς σας αναλογούν 4 δισ.» Ακολουθεί μάλιστα και ολόκληρη τελετουργία, όπου βάζει τον δήμαρχο και τους δημότες να δώσουν τον «όρκο του πολεμιστή», όπου μεταξύ άλλων ασυναρτησιών αναφέρει ότι «ορκίζομαι υπακοή στα Ελλάδα* αξιωματικά πρωτόκολλα και στον πολέμαρχο και τερό σκοπό του σχεδίου...»

Ο Σώρρας, με όπλο τη δουλειά που έχουν κάνει εδώ και δεκαετίες μια σειρά από αρχαιολατρικά και ουφολογικά έντυπα, αλλά και ιστοσελίδες, εκμεταλλεύεται την κοινωνική διάλυση και την απελπισία στην οποία έχουν περιέλθει χιλιάδες συμπολίτες, που πιστεύουν αυτές τις αφέλειες, για να λαθροβείει εις βάρος τους. Και επειδή το παράδειγμα των Σύριζα-Ανελ έχει ανοίξει την όρεξη σε πολλούς απατεώνες να ασχοληθούν με την πολιτική, ετοιμάζεται να κατέλθει και στην πολιτική. Σε κάθε γειτονιά και επαρχιακή πόλη ανοίγει και ένα γραφείο της «Συνέλευσεως Ελλήνων» και το φαινόμενο παίρνει τη μορφή χιονοστιβάδας. Ο Θεός (ή ο Ζεός) να μας φυλάξει από τους απατεώνες και τους αφελείς ακολούθους τους.

*Όπως εξηγείται παρακάτω στην ιστοσελίδα (<http://alfeiospotamos.gr/?p=10174>) που διαβάζουμε τον όρκο, Ελλάδα είναι: «Τα προερχόμενα από όντα και ανθρώπους που προέρχονται από τον αστερισμό του Κυνός και πλανήτες του άστρου Σείριου Β'». Σε εκδήλωση στην Κοζάνη παρουσίασε τον «αρχιεπίσκοπο» Ρωμανίας, ο οποίος ορκίστηκε στον Δία! (βίντεο <https://www.youtube.com/watch?v=IUolpU6TV8I>)

Ο Σώρρας παρουσιάστηκε ως νόμιμος κάτοχος 6 ομολόγων του αμερικανικού Δημοσίου συνολικού ύψους 600 δισ. \$

Τι έχουν τα έρμα και ψοφάνε;

Η φωτογραφία προέρχεται από τον λογαριασμό του δημάρχου Μαραθώνα, Ηλία Ψινάκη, στο Instagram. Την ανήρτησε προσθέτοντας το εξής σχόλιο: «Μόλις τελειώσαμε με τα παιδιά τις εργασίες και είμαστε έτοιμοι να υποδεχτούμε 20 οικογένειες προσφύγων με τα παιδάκια τους για να τους παράσχουμε μια αξιοπρεπή φιλοξενία και να απαλείψουμε τις τραυματικές τους εμπειρίες» [η ορθογραφία διατηρείται αυτούσια].

Πολλοί έσπευσαν να γελάσουν με το 'έξαλλο' ενστανανέ, ενώ η φωτογραφία φιλοξενήθηκε και στις στήλες του Έθνους. Την παραθέτουμε εδώ, όχι για τις κουτσομπολίστικες, αλλά για τις συμβολικές της διαστάσεις. Κατά κάποιο τρόπο, ο Ηλίας Ψινάκης, στον εξεζητημένο και παροξυστικό βαθμό, βέβαια, με τον οποίο αυτοσκοπιοθετεί την δημόσια περσόνα του συμβολίζει όλη την Ελλάδα: Εν μέσω μιας τεράστιας ανθρωπιστικής κρίσης, ενόψει του κινδύνου να εγκλωβιστούν δεκάδες ή εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι στην χώρα μας –πράγμα που σε βάθος χρόνου θα σημαίνει μια ριζική αλλαγή στην σύνθεση αυτού του τόπου έπειτα από... χιλιάδες χρόνια, οι Έλληνες ακόμα «κάνουν πάρτι».

Και εκδηλώνουν μίαν αλληλεγγύη, παρεμπιπτότως, αξιοσημείωτη μεν σε σχέση με τις φοβικές αντιδράσεις των κεντροευρωπαϊκών κοινωνιών, αλλά τραγικά, απελπιστικά απολίτικη στο μέτρο που δεν συνδυάζεται με μια κινητοποίηση εναντίον όσων μεθοδεύουν την καταστροφή αυτού του τόπου, υπό το πρόσχημα αυτής ακριβώς της ανθρωπιστικής κρίσης.

Άραγε να έχει μεταβληθεί τόσο η συνείδησή μας ώστε να μην μπορούμε να διακρίνουμε το απελπιστικό στένεμα των οριζώντων για τον ελληνοισμό μέσα στον 21ο αιώνα; Υπάρχει και μια πιο «ρεαλιστική» ανάγνωση αυτού του φαινομένου: Οι Έλληνες, ιστορικός λαός, ίσως να έχουν αποκτήσει στο διάβα της ιστορίας τους έναν αμείλικτο κυνισμό: γερασμένοι, κουρασμένοι ως λαός, έχουν με συνειδητοποιήσει τους κινδύνους της ιστορικής τους έκλειψης, αλλά τους πέφτει πολύ το να ξεκινήσουν μια νέα αντιστασιακή περιπέτεια.

Είτε το ένα, είτε το άλλο, υπάρχει και η μακροθεωρητική σκοπιά: Στην θεωρία των συστημάτων, η αυτοδιάλυση ενός συστήματος ονομάζεται «αυτο-λύση». Ο όρος προέρχεται από την βιολογία, και στο πλαίσιο της περιγράφει «την καταστροφή των ιστών και των κυττάρων από ενέργειες των δικών τους ενζύμων». Η θεωρία των ανθρώπινων συστημάτων, έχει μεταφέρει αυτόν τον όρο στο πεδίο των κοινωνιών του ανθρώπου. Στο πλαίσιο της η αυτολύση εμφανίζεται όταν ένα ανθρώπινο σύστημα δεν μπορεί να συγκροτήσει αλληλεγγύη αποφάσεων –όταν δηλαδή οι αποφάσεις που παίρνει σε μια στιγμή δεν συνδέονται με κάποιες επόμενες και μένουν στο κενό, με συνέπεια να μπλοκάρονται οι θεμελιώδεις λειτουργίες του. Μήπως άραγε οι Έλληνες περνούν μια φάση «αυτο-λύσης»; Αφήνουμε προς το παρόν το ερώτημα ανοικτό...

Το κλειδί

Αυταπάτες κι ευσεβείς πόθοι για το μεταναστευτικό

Του Γιάννη Ταχόπουλου

–'Ανθρωπε! Καίγεται τὸ σπίτι σου! –Δὲν πειράζει. Ἔχω τὸ κλειδί.
(βυζαντινὴ παροιμία)

«Ὅταν καὶ οἱ Μυτιληναῖοι ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὴν φρικτὴν λέπραν τῶν Τούρκων...», ἔγραφε τὸ 1822 ὁ Κοραῆς στοὺς Χιώτες, τότε ἡ Μυτιλήνη θὰ γίνεῖ ἓνα ὠραῖο HOT SPOT ἀπὸ τὴν μεταπολιτευτικὴ Ἀριστερά. Θυμᾶται κανεὶς, τὸ 1967/1974, τὸν ἀφοπλισμὸ καὶ τὴν καταστροφή τῆς Κύπρου ἀπὸ τοὺς ἰδεολογικοὺς προγόνους τῶν χρυσαυγῶν;

Πολλοὶ συγκρίνουν τοὺς πρόσφυγες τοῦ '22 με τοὺς τωρινούς. Ὅμως, οἱ πρόσφυγες τοῦ '22 ἦρθαν σὲ μιὰ χώρα ὅπου οἱ κάτοικοι μιλοῦσαν τὴν ἴδια γλῶσσα καὶ πίστευαν στὴν ἴδια θρησκεία. Οἱ πρόσφυγες πρὶν ἀπὸ τὸ 1922 περιμέναν τὴν ἀπελευθέρωση τῶν πατρίδων τους στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ τὴν Πόλη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Πολλοὶ εἶχαν συμμετάσχει ὡς ἐθελοντὲς στὸν στρατὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς καὶ στὴ Μικρασία. Τίποτε ἀντίστοιχο δὲν ἰσχύει γιὰ τοὺς Σύρους πρόσφυγες. Πάντως, ἀνθρωπισμὸς δὲν εἶναι νὰ διευκολύνεις τὴ μονιμοποίηση τῆς ἐγκατάλειψης τῆς Συρίας στοὺς τζιχαντιστές· οὔτε «αὐθεντικὰ πρωτοχριστιανικὸ». Κανένας δὲν σφάζει κανέναν στὴ δυτικὴ Τουρκία. Καὶ ὅσοι ἔχουν πρόβλημα μετὰ τὰ κλειστὰ σύνορα στὸ Αἰγαῖο, ἄς ἀναρωτηθοῦν ἂν εἶχαν ποτὲ μετὰ τὰ κλειστὰ σύνορα στὸ Βερολίνο καὶ τὴν Ἀλβανία.

Τὸ ερώτημα ἂν εἶναι ἄκακο οἱ πρόσφυγες ἀποπροσανατολίζει τὴ συζήτηση ἀπολιτικοποιώντας τὴν. Ὅτι καὶ νὰ εἶναι, καὶ νὰ μὴ θέλουν νὰ κάτσουν στὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὸ πὸν θὰ ἐννοήσουν ὅτι Μοίρα τους εἶναι ἡ μόνιμη διαμονὴ τους ἐδῶ, θὰ θέσουν, *θέλουν-δὲ-θέλουν*, νέες προτεραιότητες: Τὴν ἐπιβίωση ἀκόμη κι ἐναντία στοὺς ντόπιους, καθὼς καὶ τὴν συνέχιση τοῦ πολιτισμοῦ τους στὴν Ἑλλάδα. Ποιοῦ πολιτισμοῦ; Στὴ Γερμανία, δημοτικὰ κολυμβητήρια ἄρχισαν νὰ χωρίζονται σὲ τμήματα «ἀνδρῶν» καὶ «γυναικῶν / παιδιῶν» γιὰ νὰ μὴ σημειωθοῦν κι ἄλλοι βιασμοὶ ἀπὸ πρόσφυγες¹. ἀπὸ τὸ μενοῦ τῶν σχολικῶν κ.ἄ. ἐστιατορίων ἀποσύρονται τὰ ἰσλαμικῶς θεωρούμενα ἀκάθαρτα φαγητά². Τὸ καλοκαίρι τοῦ '15³, γυμνάσια συνέστησαν μετὰ ἐπιστολὴ στὶς Γερμανίδες μαθήτριες νὰ μὴ φορᾶνε «προκλητικὰ» (προκλητικὰ σύμφωνα με ἰσλαμικὰ κριτήρια) ροῦχα. Στὴ Γαλλία, οἱ φόντοι ὁμοφυλόφιλων ἀπὸ μουσουλμάνους ὁδήγησαν πολλοὺς στὴ Λεπέν⁴, ἀφοῦ ἡ Ἀριστερὰ ἀγαπᾶ περισσότερο τοὺς μουσουλμάνους (*Καινούργιο κόσμιο πὸν νὰ σὲ κρε-*

μάσω, παλιό μου πού νὰ σὲ πετάξω; λέει ἡ παροιμία). Ὁ Μαζάουερ μᾶς εἶχε ἐνημερώσει ὅτι, στὴν ἰσλαμικὴ Σελανικ, κατὰ τὸ Ραμαζάνι, οἱ γκιαουρηδες & Ἑβραῖοι ἀπέφευγαν νὰ τρῶνε δημοσίως τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ μὴν προσβάλλονται οἱ μουσουλμάνοι.

Αὐτὰ θὰ ἐπαναληφθοῦν πολὺ χειρότερα σὲ μιὰ Ἑλλάδα ὑπὸ καθεστῶς ἀνομίας. Τότε νὰ δοῦμε τοὺς ἀνεκτικούς ἀνθρωπιστές, πὸν πίνουν μπύρες στὰ ἀντιεξουσιαστικὰ παγκάκια τους καὶ τρῶν τὸν μικροαστικὸ γύρο τους, ἂν ἀντέχουν τὰ ἐπιτιμητικὰ ἢ ἄγρια βλέμματα τῶν διερχόμενων μουσουλμάνων. Τότε νὰ δοῦμε πόσες γυναῖκες θὰ συνεχίσουν τὸν δημόσιο θηλασμό, πόσες «χαλαρές» φοιτήτριες πὸν (με ἰσλαμικὰ κριτήρια) τώρα «κυκλοφοροῦν γυμνές» θὰ ἀρχίσουν νὰ κοροϊδεύουν τὸν ἑαυτὸ τους λέγοντας ὅτι «εἶναι στὴ μόδα ἡ μαντίλα / τὸ πέπλο». Δὲν θὰ συζητᾶμε, βέβαια, πιά γιὰ γκέι πράνιτ, μαχητικὲς λεσβίες πὸν κατακεραυνώνουν τοὺς «σεξιστὲς στρέιτ» Χ.Ο. Ἡ ἱερὰ συμμαχία δικαιοματιστῶν-πολυπολιτισμικῶν φτάνει

στὰ ὄριά της: Ὁ ἓνας θὰ ἀντιμετωπίσει τὸν ἄλλον.

Τὴν ἄλλη ὄψη, τῆς νεοελληνικῆς ἀπανθρωπιᾶς, πολὺ λίγο τὴν ζήσαμε ἀκόμα: 8 € ἢ τουαλέτα, ταξιδιζήδες-ληστές, σεξουαλικὴ ἐκμετάλλευση, γουρουνοκεφαλές. Πράγματα βέβαια ὅσο ἡ ἀνατολὴ καὶ ἡ δύση τοῦ ἡλίου ἐπικεῖνται.

Κι ὅλα αὐτὰ γιατί; Γιὰ τὴν δῆθεν «ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον» πὸν –ἐδῶ– εἶναι ἡ ἀηδία μετὰ τὸν πλησιέστερο, τὸν κάτοικο τῆς Ἑλλάδας; Γιὰ τίς μωρὲς παρθένες τοῦ ταξικισμοῦ; Στὴν Ἑλλάδα ποτὲ δὲν προβάλλεται ὡς ὕψιστο ἐπιχείρημα ὅτι ἡ ὑπαρξὴ τῶν Ἑλλήνων ἀπειλεῖται ἀπὸ τὴ μετανάστευση, ἀλλὰ ὅτι οἱ ψυχὲς τῶν μεταναστῶν θὰ ἀποθηκεύονται. Ἐνα Μυστικὸ: **Καὶ στὴ Γερμανία θὰ ἀποθηκεύονται ψυχές.** Ὡς σκλάβοι, πόρνες· σὲ γκέτο. Καὶ στὴν Ἑλλάδα, σαφῶς. *Μόνον ἡ ἀποθήκη-Ἑλλάδα θὰ καταστραφεῖ,* ὅμως. Ὅχι ἡ ἀποθήκη-Γερμανία. Τί νὰ γίνεῖ, ἔτσι ἔχει ἡ ἰδεολογικὴ προπαγάνδα δεκαετιῶν. Μόνον τέτοια ἐπιχειρήματα μπορεῖ νὰ χωνέψει πλέον ὁ Ἕλληνας, καὶ πρέπει νὰ ταῖζεται μετὰ βρεφικὲς τροφές, νὰ ἀναγκάζονται ὅλοι νὰ χρησιμοποιοῦν τέτοια ἐπιχειρήματα-κρεμοῦλες, γιατί ἂν ὁ Ἕλληνας ἀκούσει γιὰ «προστασία τοῦ ἐγὼ του» παθαίνει ἐγκεφαλικὸ καὶ σὲ θεωρεῖ ἐγκληματία.

Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀσώματη, κι ἂν ἀποθηκευτεῖ, ἀλίμονό μας.

Σημειώσεις:

- [1. http://www.welt.de/vermischtes/article152914908/Maenner-und-Frauen-nur-noch-getrennt-auf-die-Rutsche.html](http://www.welt.de/vermischtes/article152914908/Maenner-und-Frauen-nur-noch-getrennt-auf-die-Rutsche.html)
- [2. http://www.spiegel.de/politik/deutschland/schleswig-holstein-cdu-fuer-schweinefleisch-in-oeffentlichen-kantinen-a-1080002.html](http://www.spiegel.de/politik/deutschland/schleswig-holstein-cdu-fuer-schweinefleisch-in-oeffentlichen-kantinen-a-1080002.html)
- [3. http://www.thelocal.de/20150626/refugee-school-calls-for-uniform-modesty](http://www.thelocal.de/20150626/refugee-school-calls-for-uniform-modesty)
- [4. http://www.spectator.co.uk/2015/01/how-marine-le-pen-is-winning-frances-gay-vote/](http://www.spectator.co.uk/2015/01/how-marine-le-pen-is-winning-frances-gay-vote/)

«**Ἡ ἱερὰ συμμαχία δικαιοματιστῶν-πολυπολιτισμικῶν φτάνει στὰ ὄριά της: Ὁ ἓνας θὰ ἀντιμετωπίσει τὸν ἄλλον.**»

Η ΤΙΚΑ στην Ελλάδα;

Στις αρχές του Μαρτίου, ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Νταβούτογλου ανακοίνωσε στο κοινοβούλιο ότι η χώρα του έχει αιτηθεί στην Ελλάδα για την ίδρυση παραρτήματος της Τουρκικής Υπηρεσίας Συνεργασίας και Ανάπτυξης (ΤΙΚΑ) στην Αθήνα.

Η ΤΙΚΑ ιδρύθηκε από τον Τουρκοκύ Οζάλ, το 1992, στο πλαίσιο της νεότευκτης τότε νεοθωμανικής πολιτικής του, και αποτελεί τον κύριο βραχίονα μέσω του οποίου το τουρκικό κράτος προωθεί την ηλεγόμενη «ήπια ισχύ» στις χώρες επιρροής του.

Η ΤΙΚΑ αναλαμβάνει διάφορα «αναπτυξιακά» προγράμματα συνεργασίας μεταξύ της Τουρκίας και τρίτων χωρών, στα Βαλκάνια, την Αφρική, την Ασία, την Μέση Ανατολή αλλά και στην... Λατινική Αμερική. Αυτήν την στιγμή, διατηρεί 50 γραφεία στο εξωτερικό, σε 48 συνεργαζόμενες χώρες, ενώ δραστηριοποιείται σε 140 χώρες αναλαμβάνοντας την μερίδα του λέοντος των κεφαλαίων που το τουρκικό κράτος προορίζει για αναπτυξιακά προγράμματα στο εξωτερικό (αυξήθηκαν από 85 εκ. \$ το 2002 σε... 3,591 δισ. \$ το 2014!).

Έντονη είναι η δραστηριοποίηση της ΤΙΚΑ σε όλες τις χώρες των Βαλκανίων, όπου λειτουργεί ως μοχλός υποστήριξης των φίλων προσκεϊμένων προς την Τουρκία μουσουλμανικών πληθυσμών. Ο οργανισμός δραστηριοποιείται σε ένα ευρύ πεδίο, υλοποιώντας προγράμματα για την υγεία και την παιδεία, καθώς και την διαφύλαξη της οθωμανικής πολιτιστικής κληρονομιάς, την υποστήριξη των γεωργικών δραστηριοτήτων, τα ΜΜΕ και την πολιτιστική βιομηχανία.

Στο Κόσσοβο, για παράδειγμα, η ΤΙΚΑ χρηματοδότησε την ίδρυση του πρώτου τουρκικού σταθμού των Βαλκανίων, το οποίο βρίσκεται σε στάδιο δοκιμαστικών εκπομπών, σύμφωνα με την ιστοσελίδα της υπηρεσίας. Στο σχετικό ενημερωτικό φυλλάδιο αναφέρει: «Όταν ολοκληρωθεί, η τουρκική κοινότητα θα αποκτήσει μια σημαντική ευκαιρία να διατηρήσει την κουλτούρα, την γλώσσα, την ιστορική μνήμη και τις παραδόσεις της ζωτανές. Ο σταθμός μεταδίδει προγράμματα στα αλβανικά, τα βοσνιακά και την γλώσσα των Ρομά».

Τι να θέλει άραγε η ΤΙΚΑ στην Ελλάδα; Η μουσουλμανική μειονότητα στην θράκη σίγουρα αποτελεί ένα προνομιακό πεδίο παρέμβασης, αν και ως προς αυτήν οι επιδόσεις του προξενείου στην Κομοτηνή είναι αξιοσημείωτες.

Με την προοπτική, όμως, εγκλωβισμού δεκάδων χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών που προέρχονται από τις μουσουλμανικές χώρες στην Ελλάδα, φαίνεται πως ανοίγεται ένα νέο πεδίο παρέμβασης για την Τουρκία, το οποίο η ΤΙΚΑ ενδιαφέρεται να καλύψει. Με δεδομένες τις επιδιώξεις του τουρκικού κράτους, γνωρίζουμε πολύ καλά το τι μπορεί να σημαίνει αυτό...

Προσφυγικό και πολιτική οικονομία

Η «παραγωγική» διάσταση του εγκλωβισμού των προσφύγων

Του Δημήτρη Γιαννάτου

Ο εκβιαστικός εγκλωβισμός χιλιάδων απειλημένων προσφύγων στην Ελλάδα έχει και την παράπλευρη οικονομική του διάσταση. Πάντα εντός του πλαισίου της αποικιοποίησης της Ελλάδας και της τράμπας που επιχειρεί η κυβέρνηση: «Πόσα κορμιά θα αποθηκεύσω, προκειμένου να ελαφρώσουν οι υποχρεώσεις μου και να επιβιώσω πολιτικά!»

Σε ανύποπτο χρόνο, η Τασία Χριστοδουλοπούλου, ως αναπληρώτρια υπουργός Μετανάστευσης, προέκρινε τη λύση της ενοικίασης άδειων ξενοδοχείων, άδειων ιδιωτικών κλινικών, δημοτικών κτηρίων καθώς και διμερισμάτων που μένουν ξενόικιαστα ανά την Ελλάδα, για την εγκατάσταση των προσφύγων.

Με σχεδόν δεδομένη την εξασφάλιση κονδυλίων από την Ε.Ε για τον σκοπό αυτόν, είναι σίγουρο ότι η παραπάνω προοπτική αποτελεί επόμενο στάδιο στο προσφυγικό ζήτημα.

Το ανθρωπιστικό ζήτημα της στέγασης των προσφύγων, από τη στιγμή που η διέλευσή τους στην Ε.Ε, έχει παγώσει, αναπόφευκτα θα διαμορφώσει και μια νέα «παραγωγική» δραστηριότητα γύρω από τους εγκλωβισμένους ανθρώπους.

Οι μικροί και μεσαίοι ιδιοκτήτες διαμερισμάτων, που έχασαν το σταθερό νοίκι τους, από τα ξενόικιαστα σπίτια και από τον ΕΝ-ΦΙΑ, θα βρουν στα κονδύλια της Ε.Ε μια διέξοδο.

Γύρω από τα Κέντρα Φιλοξενίας είναι σχεδόν φυσιολογικό να δημιουργηθούν εστίες μικροεμπορίου πάσης φύσεως, από είδη πρώτης ανάγκης μέχρι νομικές, ιατρικές και κοινωνικές υπηρεσίες, είτε μέσω Μ.Κ.Ο, είτε μέσω της ελεύθερης αγοράς. Δραστηριότητες οι οποίες, με τη σειρά τους, θα κινήσουν την ντόπια αγορά και τη μεταφορά εμπορευμάτων από κάθε είδους προμηθευτές, τόσο για τους υποστηριζόμενους, όσο και για τους ανθρώπους που τους βοηθούν. Σταδιακά, άνεργοι επιστήμονες κοινωνικής φροντί-

δας, με μεροκάματο κοινωφελούς απασχόλησης, θα εργάζονται στα νέα «στρατόπεδα συγκέντρωσης», αποτελώντας εν δυνάμει υποστηρικτές του νεοαποικιοκρατικού καθεστώτος. Ταυτόχρονα, οι περισσότεροι εργαζόμενοι στους χώρους ψυχικής υγείας προέρχονται πολιτικά από την ποικιλόμορφη δικαιωματική αριστερά και οι οποίοι, αν και τσακωμένοι με τον ΣΥΡΙΖΑ, ασυνείδητα θα αμβλύνουν τις αντιστάσεις τους, καθώς συμφωνούν, σε γενικές γραμμές, με τον τρόπο διαχείρισης του προσφυγικού, στο κοινωνικό πεδίο.

Αυτή η παράπλευρη οικονομική εξέλιξη αποτελεί φυσιολογικό και πολυσύνθετο φαινόμενο. Η Ρόζα Λούξεμπουργκ μιλούσε για την αέναη κίνηση συσσώρευσης του κεφαλαίου, που μετατρέπεται σε εμπορευματική δράση οποιαδήποτε ανθρώπινη στιγμή και οτιδήποτε «προϊόν» και υπηρεσία μπορεί να αποφέρει κέρδος.

Είναι, επίσης, στη φύση του ανθρώπου μέσα στον καπιταλισμό, αλλά και εξαιτίας της οικονομικής απειλοσύνης του μνημονίου, που η ευκαιριακή οικονομική επιχειρηματικότητα ενισχύεται ως επιβίωση.

Όμως αποτελεί και πόθο, αν όχι πολιτικοοικονομική στρατηγική (αν, βέβαια, έχει οποιαδήποτε στρατηγική) της κυβέρνησης,

Η φροντίδα στους πρόσφυγες δεν μπορεί να αποτελέσει εκβιαστικό και τυχοδιωκτικό δίλημμα των αεριτζήδικων ελίτ, για να δικαιωνίζουν τον οικονομικό και πολιτικό μεταπρατισμό τους.

Σταδιακά, άνεργοι επιστήμονες κοινωνικής φροντίδας, με μεροκάματο κοινωφελούς απασχόλησης, θα εργάζονται στα νέα «στρατόπεδα συγκέντρωσης», αποτελώντας εν δυνάμει «υποστηρικτές» του νεοαποικιοκρατικού καθεστώτος.

ώστε να εξομαλύνει αντιδράσεις και να πετύχει μια «ιδεολογική» υπεράσπιση του οικονομικού οφέλους, από την εκβιαστική ενσωμάτωση στην Ελλάδα χιλιάδων ανθρώπων με άλλο προορισμό.

Η εξέλιξη αυτή συνυπάρχει, βέβαια, με την τεράστια ανιδιοτελή και ηρωική εθελοντική προσφορά βοήθειας που δίνει ο ελληνικός λαός στους κατατρεγμένους των πολέμων και της βίας. Όμως, ένας λαός κουρασμένος, λεηλατημένος και πολιτικά ηττημένος, είναι δύσκολο να συνεχίσει να έχει τα υλικά και ψυχικά αποθέματα για να βοηθάει συνεχώς, αντιμετωπίζοντας την οικονομική κρίση, τον ξεριζωμό των προσφύγων και των δικών του παιδιών. Για να συνεχίσουμε να βοηθάμε, χρειάζεται να υπάρχουμε ως λαός και ως χώρα.

Η κοινωνική δυναμική των αδιεξόδων του προσφυγικού μπορεί να οδηγήσει είτε στην ενσωμάτωσή του, με όλες τις αντιφάσεις του, με τρόπο παρασιτικό και διαλυτικό (οικονομική αεριτζήδικη «ανάπτυξη», γκέτο, εμπόριο και παρεμπόριο, κοινωνική δυσαρέσκεια, μαζί με φιλανθρωπία, κοινωνική φροντίδα, αλλά και αύξηση της εκμετάλλευσης ανθρώπων, δημιουργία των απρόσωπων και αποξενωμένων

φαινομένων των καπιταλιστικών μιτροπόλεων, οικονομική ενίσχυση από Ε.Ε, αλλά ταυτόχρονα συρρίκνωση του τουρισμού, διάλυση εργασιακών σχέσεων κ.α), είτε στην αύξηση των αυταρχικών και ακροδεξιών πολιτικών λύσεων, είτε τέλος στη δημιουργία δημοκρατικών και πατριωτικών αναταραχών, που θα θέσουν συνολικά το ζήτημα της εθνικής επιβίωσης της χώρας.

Μιας επιβίωσης που προϋποθέτει την τελεσίδικη απομάκρυνση από το ξενόδοξο αριστεροδέξιο πολιτικό κατεστημένο. Που προτάσσει την κοινωνική δημοκρατία και την πνευματική αναγέννηση, ενώ αντιμετωπίζει το προσφυγικό ζήτημα γνωρίζοντας τη γεωπολιτική και γεωοικονομική πραγματικότητα της χώρας, θέτοντας όρια και προϋποθέσεις. Τότε η φροντίδα στους πρόσφυγες θα μπορεί να εντάσσεται και να συμβαδίζει με την αυτόκεντη παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας και την ανακούφιση των δοκιμαζόμενων λαϊκών τάξεων της πατρίδας μας και δεν θα αποτελεί εκβιαστικό και τυχοδιωκτικό δίλημμα των αεριτζήδικων ελίτ, για να δικαιώνουν τον οικονομικό και πολιτικό μεταπρατισμό τους, διαλύοντας μια ολόκληρη χώρα.

Ανταπόκριση από την Ειδομένη

Η σκοπιανή αστυνομία αντιμετωπίζει κάθε διαμαρτυρία με άφθονες πλαστικές σφαίρες

Ειδικού Συνεργάτη

Ειδομένη... η παλιά μεθοριακή διάβαση με την πρώην Γιουγκοσλαβία, μέσω της οποίας η Ελλάδα συνδέεται σιδηροδρομικά με τα λοιπά Βαλκάνια και την Κ. Ευρώπη. Ένας μικρός τελωνειακός σταθμός σε ένα μεθοριακό ελληνικό χωριουδάκι, που το τελευταίο διάστημα έχει γίνει κέντρο παγκοσμίου ενδιαφέροντος. Διεθνή ΜΜΕ, ΜΚΟ, πέρα από αυτές που έχουν ενεργοποιηθεί εδώ και μήνες, εμφανίζονται καθημερινά. Δέκα χιλιάδες πρόσφυγες που συνεχώς αυξάνονται έχουν εγκλωβιστεί μετά το επί της ουσίας κλείσιμο των συνόρων από πλευράς Σκοπίων. Η σκοπιανή αστυνομία, σε οποιαδήποτε διαμαρτυρία στη νεκρή ζώνη, ρίχνει άφθονες πλαστικές σφαίρες και δακρυγόνα.

Η στέγαση αυτού του πλήθους είναι το μεγάλο πρόβλημα τούτη τη στιγμή. Διότι στο φαγητό και στο πόσιμο νερό, όπως και στις συνθήκες υγιεινής, όλο και κάτι κάνουν οι ΜΚΟ, υπό τον συντονισμό των Γιατρών Χωρίς Σύνορα, οι οποίοι έχουν και τη μεγαλύτερη συνεισφορά από οικονομική, οργανωτική και πρακτική άποψη. Έτσι κι αλλιώς, η ιδιότητα του πρόσφυγα απονέμεται πολιτικά από κάθε κράτος χωριστά. Οπότε οι Αφγανοί, εν μια νυκτί αποχαρκτηρίστηκαν, αποκλείστηκαν από το ως πριν λίγες μέρες πέρασμα της μεθοριακής γραμμής και πλέον ελάχιστοι είναι στην Ειδομένη. Το πλήθος των προσφύγων χάνει κάθε μέρα την υπομονή του, γεγονός που επιτείνεται από το πρόβλημα της στέγασης. Κι όταν λέμε στέγαση, μιλάμε για αντίσκηνα μέσος χωρητικότητας τεσσάρων, έξι ή και δέκα ατόμων.

Στον καταυλισμό της Ειδομένης, με μια προσεκτική έρευνα, θα βρει κανείς τη θρησκευτική και φυλετική πανοπερμία που χωρίζει με ποταμούς αίματος την Εγγύς Ανατολή. Αρχικά βλέπει κανείς Σύρους και Ιρακινούς. Στην πραγματικότητα, όμως, οι Σύροι χωρίζονται σε σουνίτες, αλεβίτες και χριστιανούς, με τους πρώτους να αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία. Κι η κατανομή σε αδρές γραμμές φαίνεται από το ντύσιμο των γυναικών.

Οι Ιρακινοί χωρίζονται σε σουνίτες και Κούρδους, με τους τελευταίους να έχουν στους κόλπους τους μια ευδιάκριτη ομάδα γεζίντι. Οι γεζίντι είναι οι θρησκευτικοί απόγονοι της ζωροαστρικής θρησκείας, η οποία ήταν κι η επίσημη θρησκεία των περσικών κρατών της αρχαιότητας, έως την ισλαμική κατάκτηση. Μιλήσαμε με πολλούς γεζίντι, κι όλοι επιβεβαίωσαν το ίδιο πράγμα: Το ότι δηλαδή η συμπεριφορά των Τούρκων ήταν άσχημη μεν προς όλους τους πρόσφυγες, αλλά προς τους γεζίντι ήταν ακόμα χειρότερη. Πολλοί εξ αυτών μας είπαν ότι, παρά τα προβλήματα, η Ελλάδα τους φαίνεται παρά-

Στο «καμπ» της Ειδομένης, με μια προσεκτική έρευνα, θα βρει κανείς την θρησκευτική και φυλετική πανοπερμία που χωρίζει με ποταμούς αίματος την Εγγύς Ανατολή.

δεισος σε σχέση με την Τουρκία.

Για τις εν γένει στάσεις και συμπεριφορές των προσφύγων από πολιτικοθρησκευτική άποψη, μίλησα με πολλούς αραβόφωνους μεταφραστές που δουλεύουν στις ΜΚΟ. Όλοι, ευγενέστατα, έκαναν πως δεν καταλαβαίνουν τι τους ρωτάω. Τελικά ένας τους, πολύ αξιόπιστος και με βαθιά γνώση της μεσανατολικής και ελληνικής πραγματικότητας, έκανε την έκπληξη. Μεταφέρω αυτούσια τα λόγια του: «Άκου, φίλε, τους καταλαβαίνω τους πρόσφυγες, ο πόλεμος είναι τραγωδία, αλλά διακρίνω σε πολλούς από αυτούς την ισλαμική έπαρση και θα μπορούσα να σου δείξω και κάποιες φάτσες που τους κόβω για μελλοντικούς τζιχαντιστές. Απορώ με την Ελλάδα, δεν καταλαβαίνει το παιχνίδι της Τουρκίας; Οι Τούρκοι έχουν στόχο να εγκλωβιστεί στην Ελλάδα μεγάλο πλήθος μουσουλμάνων, τους οποίους αργότερα θα επιχειρήσουν να τους συνδέσουν με τη μειονότητα στη Θράκη... και δεν ξέρω τι άλλο μπορεί να συμβεί. Πού να τα δουν αυτά οι Έλληνες πολιτικοί, αλλά αυτοί δεν είναι πολιτικοί... ο Αλί-Μπαμπά με τους σαράντα κλέφτες είναι...»

Τελειώνοντας αυτές τις πρώτες γραμμές απ' την Ειδομένη, δεν μπορώ να μην επισημάνω και την εμφάνιση αυτοκινήτων της Ουάχα, της καταριανής ΜΚΟ, για τις υπόγειες διαδρομές της οποίας με το ISIS πολλά λέγονται...

Κάποια στιγμή μιλάω με έναν νεαρό Ιρακινό, τον οποίο έτυχε να βοηθήσω σε κάποιο θέμα του, χάρη σε μια γνωριμία μου. Κράτησε το κινητό μου και κάποιες φορές που ανέβαινα με έπαιρνε και πίναμε έναν καφέ μαζί. Κάποια στιγμή μου ξανοίχτηκε. Μεταφέρω αυτολεξεί όσα μου είπε: «Φίλε μου, εμείς είμαστε σουνίτες απ' τη Βαγδάτη. Το ISIS προσπαθεί να μας στρατολογήσει. Οι πιο πολλοί δεν το γουστάρουμε, είναι φονιάδες παρανοϊκοί. Αλλά ούτε με τους κυβερνητικούς θέλουμε να πάμε... κι από αυτούς πολύ ξύλο τρώμε... Οι Κούρδοι Πεσομεργκά, αν και σουνίτες, είναι άλλο έθνος.»

Τελειώνοντας αυτές τις πρώτες γραμμές απ' την Ειδομένη, δεν μπορώ να μην επισημάνω και την εμφάνιση αυτοκινήτων της Ουάχα. Η εν λόγω είναι η καταριανή ΜΚΟ, για τις υπόγειες διαδρομές της οποίας με το ISIS πολλά λέγονται. Εν πάση περιπτώσει, να θυμηθούμε ότι, το καλοκαίρι, πολλα μέλη της στα νησιά ορμούσαν όπως κι άλλοι να βγάλουν ανθρώπους απ' τα κύματα, με τη διαφορά ότι τα παλικάρια της Ουάχα έβγαζαν και την γνωστή κραυγή «Αλλάχ Ακμπαρ». Στην Ειδομένη οι άνθρωποι της Ουάχα δήλωσαν ότι ειδικεύονται και μπορούν να βοηθήσουν στην παροχή πόσιμου νερού. Βεβαίως, το μόνο πρόβλημα που δεν έχει η Ειδομένη είναι αυτό του νερού.

Και σαν κερασάκι στην τούρτα, παραμονές Τοικνοπέμπτης, εθεάθη με παρέα σε ταβερνείο του Πολυκάστρου ο γνωστός επαγγελματίας του ανηρατισμού Πέτρος Κωνσταντίνου, ο γνωστός... Κεερφα, ΣΕΚ, Ανταρσούα και δεν συμμαζεύεται. Ίσως δει κι από κοντά την αγριότητα των σκοπιανών ειδικών δυνάμεων απέναντι στους πρόσφυγες της Ειδομένης. Διότι πάει στο διάολο, στη λογική του εθνομηδενισμού του και του τροτσκιτικού αυτοπροσδιορισμού, οι Σκοπιανοί είναι «Μακεδόνες». Τη «μακεδονική» αστυνομία δεν μπορεί το Σεκ, το Κεερφα, η Ανταρσούα να την καταγγείλουν με τα ίδια σκληρά λόγια που χρησιμοποιούν για λιγότερο επικίνδυνες πρακτικές της ΕΛ.ΑΣ.;

Το παραμύθι περί «κακών» του Βίζεγκραντ

Μετά την εμπειρία του δημοψηφίσματος και των κλειστών τραπεζών, το έχουμε μάθει το κόλληπο: Ξέρουμε ότι ο Τσίπρας αρέσκειται στα παραμύθια, τα σερβίρει συχνά-πυκνά με χοντρή δόση θεατρικών εν είδει αυτο-θυματοποίησης.

Ένα από τα τελευταία παραμύθια που σερβίρει για το προσφυγικό/μεταναστευτικό αδιέξοδο είναι και αυτό των «κακών του Βίζεγκραντ» που προβάλλονται σε αντιδιαστολή με την κατανοούσα και φιλέσπλαχνη Μέρκελ, που στηρίζει την Ελλάδα και θίβεται να βλέπει τους ομολόγους της στην Αυστρία, την Τσεχία, την Πολωνία και την Ουγγαρία να ξεστρατίζουν από την φιλέσπλαχνη πολιτική της.

Είπαμε, παραμύθια... Κατ' αρχάς, οι χώρες του Βίζεγκραντ αποτελούν την "παραγωγική αυλή" της Γερμανίας και διατηρούν δεσμούς εξάρτησης με την ευρωπαϊκή υπερδύναμη. Αν αυτή ήθελε όντως να επιβάλει αλλαγή πολιτικής, θα τους εκβίαζε ώστε να το κάνουν. Το ζήτημα είναι ότι δεν θέλει: Διότι την έχει άσχημα στο εσωτερικό της -η μόνη πραγματική αμφισβήτηση και το πολιτικό κόστος που εισπράττει είναι από την ανάπτυξη των ξενοφοβικών Πεγκίντα και του κόμματος *Εναλλακτική για την Γερμανία*, το οποίο «βλέπει» διψήφια ποσοστά ενόψει των επικείμενων περιφερειακών εκλογών στην Ρηνανία, την Σαξονία και την Βάδη Βιδεμβέργη.

Οι αντιδράσεις των χωρών του Βίζεγκραντ εντάσσονται στην ίδια κατηγορία: Τόσο η βάση της γερμανικής υπερδύναμης, όσο και η περιφέρειά της ξεσηκώνεται ενάντια στην στρατηγική της Καγκελαρίου και αυτή σπεύδει να μετακινηθεί - σταδιακά βέβαια. Και παίζει το παιχνίδι του καλού/κακού αστυνόμου μαζί με τον Σόιμπλε, ο οποίος έχει αναλάβει να εκφράσει τη σκληρή γραμμή. Ποιός ο ρόλος του Τσίπρα σε αυτήν την τακτική; Προφανώς, του μικρού που φέρνει τους καφέδες από το κυλικείο...

Η «κατάκτηση» της Αφρικής από τον Ερντογάν

Το νέο διπλωματικό κρεσέντο του νεοθωμανισμού στην Μαύρη Ήπειρο

Του Μετίν Γκουρτσάν

Εν μέσω της περιόδου του Ερντογάν στη Δυτική Αφρική, από τις 26 Φεβρουαρίου μέχρι τις 4 Μαρτίου, που περιελάμβανε επισκέψεις στη Ακτή του Ελεφαντοστού, την Γκάνα, τη Νιγηρία και τη Γουινέα, είδαν το φως της δημοσιότητας ειδήσεις που θέλουν την Τουρκία να εγκαθιδρύει τη στρατιωτική της παρουσία στο Κέρας της Αφρικής, στη Σομαλία. Αυτή η εξέλιξη θα καταστήσει την Τουρκία την πέμπτη ξένη δύναμη που θα διατηρεί στρατιωτική παρουσία στην Αφρική, μαζί με τη Βρετανία, τη Γαλλία, την Ιαπωνία και τις ΗΠΑ.

Η Τουρκία ελπίζει ότι μια πιο ρωμαλέα εξωτερική πολιτική στον Περσικό Κόλπο και την Αφρική θα τη βοηθήσει να εξουδετερώσει την αυξανόμενη πίεση που αντιμετωπίζει από τις συμμαχίες των Ρώσων.

Σύμφωνα με τα ρεπορτάζ, που δημοσίευσε ο φιλοκυβερνητικός Τύπος υπό τίτλους όπως, «Η Νέα Τουρκία εξαπλώνεται στις Τέσσερις Ηπείρους», μια αποστολή εκπαιδευτών θα μεταβεί στη Σομαλία έπειτα από αίτημα της κυβέρνησής της, προκειμένου να προετοιμάσει τον στρατό της χώρας να αντιμετωπίσει την **Αλ Σαχάμπ**, την τρομοκρατική οργάνωση που επιτέθηκε στην τουρκική πρεσβεία του Μογκαντίσου, το 2013. Σε αυτό το πλαίσιο, η Τουρκία θα παρέχει υψηλή στρατιωτική εκπαίδευση στην αντιτρομοκρατία και τη φύλαξη των συνόρων, ενώ θα αναπτύξει και μια μικρή στρατιωτική δύναμη.

Το ενδιαφέρον της Τουρκίας για την Αφρική δεν είναι καινούργιο. Μετά την ανακήρυξη του 2005 ως «έτους της Αφρικής» για την Άγκυρα, η ήπειρος μεταβλήθηκε σύντομα σε έναν από τους πυλώνες της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής. Κατά τη διάρκεια εκείνης της χρονιάς ο πρωθυπουργός της χώρας επισκέφθηκε για πρώτη φορά στην ιστορία την Αιθιοπία και τη Νότιο Αφρική – και στις 12 Απριλίου του ίδιου χρόνου η Αφρικανική Ένωση χορήγησε καθεστώς χώρας-παρατηρητή στην Τουρκία.

Τον Αύγουστο του 2008, μια τουρκοαφρικανική σύνοδος έφερε υψηλά ιστάμενους αντιπροσώπους από 49 αφρικανικές χώρες στην

Η στρατιωτική συνεργασία ενισχύεται με τις χώρες του Καυκάσου – Γεωργία και Αζερμπαϊτζάν –, με την Κένυα, την Αιθιοπία και την Ζανζιβάρη, στην Αφρική, με το Κατάρ, το Ομάν και την Σαουδική Αραβία, στον Κόλπο, αλλά και στα Βαλκάνια, με την ΠΓΔΜ, την Αλβανία, το Κόσοβο και την Βοσνία.

Κωνσταντινούπολη. Εκτός από την υψηλή σημασία για το οικονομικό άνοιγμα της Τουρκίας στην Αφρική, η σύνοδος κατέληξε στην υποστήριξη της τουρκικής υποψηφιότητας για τη θέση του μη μόνιμου μέλους στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ (2009-2011), με 51 από τις 53 αφρικανικές χώρες να ψηφίζουν υπέρ της Τουρκίας.

Τον Νοέμβριο του 2014, έξι χρόνια μετά την πρώτη τουρκοαφρικανική σύνοδο, η Ισμερινή Γουϊνέα φιλοξένησε μια αντίστοιχη στο Μαλάμπο, όπου ο Ερντογάν συνάντησε 30 Αφρικανούς ηγέτες για να συζητήσουν νέους τομείς συνεργασίας. Το τελικό ανακοινωθέν ανέφερε πως εγκρίθηκε ένα κοινό σχέδιο για την περίοδο 2015-2019. Σύμφωνα με αυτό, θα προωθούνταν προγράμματα στους τομείς της εκπαίδευσης, της υγείας, των υποδομών και της ενέργειας. Η τρίτη σύνοδος προγραμματίζεται για την Κωνσταντινούπολη το 2019.

Το ύψος των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ της Τουρκίας και της Αφρικής συνεχίζει να αυξάνεται. Το 2002 κυμαίνονταν στα 2 δισ.\$ ετησίως, ενώ σήμερα προσεγγίζει τα 25 δισ.\$ Μαζί με το εμπόριο, η Τουρκική Υπηρεσία Συνεργασίας και Συντονισμού (ΤΙΚΑ) αναπτύσσει εκτεταμένη ανθρωπιστική δραστηριότητα, ιδίως στον τομέα της υγείας. Η Τουρκία έχει συνάψει συμφωνίες συνεργασίας στο πεδίο της υγείας με 20 αφρικανικές χώρες. Αναφορικά με την εκπαίδευση, το Πρόγραμμα

μα Τουρκικών Υποτροφιών αποτελεί το πιο δημοφιλές πρόγραμμα μεταξύ των Αφρικανών φοιτητών –29.000 από τους οποίους έκαναν αίτηση γι' αυτό το 2015.

Μετά το 2012, το ενδιαφέρον της Τουρκίας για την Αφρική επεκτάθηκε πέραν του εμπορίου, της ανθρωπιστικής υποστήριξης, της υγείας και της εκπαίδευσης, λαμβάνοντας μια πιο σκληρή προσέγγιση. Για παράδειγμα, όπως ανέφερε το Al-Monitor τον Οκτώβριο του 2014, η δύναμη κρούσης Μπαρμπαρός του τουρκικού ναυτικού πραγματοποίησε τον διάπλου της Αφρικής, επισκεπτόμενη 25 λιμάνια σε 24 διαφορετικές χώρες, συμπεριλαμβανομένης και της Σομαλίας. Σε 19 χώρες η επίσκεψη πραγματοποιήθηκε για πρώτη φορά στην ιστορία. Με αυτή την αποστολή, τη μεγαλύτερη

του τουρκικού ναυτικού κατά τα τελευταία χρόνια, η Τουρκία εγκαινίασε τη χρησιμοποίηση του στρατού ως εργαλείο εξωτερικής πολιτικής. Οι λεπτομέρειες της σχεδιάστηκαν και υλοποιήθηκαν υπό τη στενή συνεργασία του στρατού και των κυβερνητικών υπηρεσιών και θεωρείται μια μεγάλη επιτυχία της εξωτερικής της πολιτικής, η οποία συνδυάζει στοιχεία ήπιας και σκληρής ισχύος.

Γιατί η Άγκυρα υποστηρίζει κινήσεις μιας πιο ενεργητικής πολιτικής, οι οποίες καθίστανται μάλιστα ένα σημαντικό πεδίο συνεργασίας των τριών κεντρικών παραγόντων εξουσίας εντός της χώρας – της κρατικής γραφειοκρατίας, των ελίτ του ΑΚΡ και του στρατού; Τα προσανατολισμένα στη στρατιωτική συνεργασία ανοίγματα εξωτερικής πολιτικής έχουν καταστεί ένα ισχυρό εσωτερικό πολιτικό εργαλείο για την τουρκική ηγεσία και τις ελίτ του ΑΚΡ, που έχουν έναν συντηρητικό και εθνικιστικό προσανατολισμό. Για το κομμάτι εκείνο το πληθυσμού της χώρας που θέλει να αυτοπροσδιορίζεται ως «στρατιώτες του έθνους», τέτοιες κινήσεις ενισχύουν το ολόγαν του ΑΚΡ για μια «Νέα Μεγάλη Τουρκία». Επιπλέον, αυτές οι πρωτοβουλίες επιτρέπουν στην κυβέρνηση του ΑΚΡ να πάρει κάποιες ανάσες από τη συριακή κρίση, τις συνεχιζόμενες εχθροπραξίες με τους Κούρδους στα ανατολικά και την ατέρμονη αντιπαράθεση σχετικά με τη συνταγματική αναθεώρηση, για τη δημιουργία ενός προ-

εδρικού οπλικού συστήματος.

Οι αποστολές του στρατού στο εξωτερικό θα προκαλέσουν μια οργανωτική αναδιαμόρφωση του θεσμού. Μέσω αυτών, οι Τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις (ΤΣΚ) αποκτούν πολύτιμη στρατιωτική πείρα για τη δημιουργία διαφόρων ομάδων κρούσεως και κοινών επιχειρήσεων, που συνδυάζουν στοιχεία του πεζικού, του ναυτικού και των ειδικών δυνάμεων, ιδιαίτερα στο πεδίο των διεθνών ειρηνευτικών αποστολών, της αντιτρομοκρατίας και της πειρατείας. Επιπρόσθετα, αυτές οι αποστολές παρέχουν έξτρα αμοιβές στο προσωπικό (εκτός έδρας) και το ενθαρρύνουν να εξοικειωθεί με τις ξένες γλώσσες και να αναπτύξει και άλλες δεξιότητες που απαιτούνται για τέτοιες αποστολές.

Μετά το 2010, οι Τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις έριξαν ειδικό βάρος στη διεθνοποίησή τους, αποσκοπώντας στην πιο στενή συνεργασία με άλλους στρατούς και στο να μεγιστοποιήσουν την αναγνωρισιμότητά τους στην παγκόσμια σκακιέρα. Ο στρατός έχει συνάψει μέχρι τώρα συμφωνίες στρατιωτικής συνεργασίας με 68 χώρες, ενώ με άλλες 41 βρίσκεται στο στάδιο των διαπραγματεύσεων. Το 2009, το ξένο στρατιωτικό επιτελικό προσωπικό που μετέβη στην Τουρκία για μετεκπαίδευση αριθμούσε περί τα 1.278 άτομα, ενώ το 2015 ο αριθμός τους είχε σημειώσει αύξηση 270% και έφτανε τους 3.355. Επίσης αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι οι εξαγωγές της αμυντικής βιομηχανίας της χώρας αυξήθηκαν κατά 98% από το 2009 στο 2014, από τα 832 εκ. \$ στα 1,65 δισ.\$ [...]

Από τις αρχές του 2015, η Άγκυρα βρίσκεται σε καθεστώς πολιτικής, στρατιωτικής και οικονομικής πίεσης από την καθοδηγούμενη από τη Ρωσία συμμαχία της Αρμενίας, του Ιράν, του Ιράκ και της Συρίας. Η Τουρκία ελπίζει τώρα να εξουδετερώσει αυτήν την πίεση μέσω μιας ενεργητικής εξωτερικής πολιτικής. Η στρατιωτική συνεργασία ενισχύεται με τις χώρες του Καυκάσου – Γεωργία και Αζερμπαϊτζάν –, με την Κένυα, την Αιθιοπία και τη Ζανζιβάρη στην Αφρική, με το Κατάρ, το Ομάν και τη Σαουδική Αραβία στον Κόλπο, αλλά και στα Βαλκάνια, με την ΠΓΔΜ, την Αλβανία, το Κόσοβο και τη Βοσνία. Κανείς δεν θα εκπλαγεί αν γνωστοποιηθεί ότι η Τουρκία προτίθεται να εγκαθιδρύσει τη στρατιωτική της παρουσία σε αυτές τις χώρες...

Το 2002 οι εμπορικές συναλλαγές Τουρκίας Αφρικής ήταν 2 δισ.\$, ενώ σήμερα προσεγγίζουν τα 25 δισ.\$.

Το γερμανοτουρκικό ντιπλ

Και η παραπαίουσα Ευρωπαϊκή Ένωση

Του Βασίλη Στοϊλόπουλου

Στην αρχή μια διευκρίνιση: Η θεωρητική πρόταση της ανταλλαγής προσφύγων και παράνομων μεταναστών μεταξύ Ελλάδας, Τουρκίας και ΕΕ, που δήθεν θα σταματήσει από τις 17 Μαρτίου τις ανεξέλεγκτες προσφυγικές ροές προς την Ευρώπη, δημοσιεύθηκε ήδη τον περασμένο Σεπτέμβριο στο θινκ τανκ «European Stability Initiative». Χρειάστηκαν όμως έξι μήνες επεξεργασίας, δυο ταξίδια της ικέτιδας Μέρκελ στην «Υψηλή Πύλη» και ένα πεντάωρο τεταμένη Μέρκελ-Νταβούτογλου για να μετεξελιχτεί σε κακότεχνο ντιπλ και να παρουσιαστεί ως «λύση» στο πρόσφατο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Εκεί, όπου η Μέρκελ, ανάγοντας τον Νταβούτογλου σε «από μηχανής θεό» και ρυθμιστή του μεταναστευτικού προβλήματος της Ευρώπης, επανέφερε την ευρωπαϊκή διπλωματία πίσω στον 19^ο αιώνα, με τις ανθρώπινες ζωές να προσμετρούνται ξανά με τους κανόνες που χαρακτηρίζουν τ' ανατολίτικα παζάρια.

Ετσι όμως, ο προκαθήμενος του Νταβούτογλου, ο εγωπαθής Ερντογάν, μπορεί πλέον να πιστεύει ότι του επιτρέπεται να εκβιάζει για ν' αποικιά μαξιμαλιστικά πολιτικά και οικονομικά ανταλλάγματα και, κυρίως, να ρυθμίζει το μέλλον της παραπαίουσας Ευρώπης. Κι αυτό, γιατί γνωρίζει ότι η πανικόβλητη, πάλαι ποτέ «ισχυρότερη γυναίκα του κόσμου», παίζει στο προσφυγικό το τελευταίο της χαρτί, εναποθέτοντας όλες τις ελπίδες της για πολιτική επιβίωση στην Τουρκία των μεγάλων εσωτερικών προβλημάτων και αντιφάσεων. Ο πονηρός Ανατολίτης και «νονός της τρομοκρατίας» Ερντογάν διαισθάνεται ακόμη ότι ένα μεγάλο τμήμα της παγκοσμιοποιημένης πολιτικής ελίτ της Ευρώπης, συνεπικουρούμενο από τη μετασοβιετική γραφειοκρατία των Βρυξελλών, δείχνει διαθέσεις προσκυνήματος, ακολουθώντας στο προσφυγικό την ανήθικη μερκελική γραμμή: «Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Έτσι, δεν είναι τυχαία και η περυσινή δήλωση Ερντογάν: «Η νέα Τουρκία ξεκινά από τη Γερμανία» (*die Presse*, 10-5-2015).

Από την άλλη πλευρά, η Ευρώπη αντιμετωπίζει πρωτόγνωρη υπαρξιακή κρίση, με τις φυγόκεντρες δυνάμεις του ευρωσκεπτικισμού να δυναμώνουν και τους συνοριακούς φράχτες, από την Εσθονία ως τα Σκόπια, να παραπέμπουν στην Ευρώπη του Μεσοπολέμου. Οι τρεις πυλώνες του ευρωπαϊκού οικοδομήματος, νομισματική ένωση, Συνθήκη Σένγκεν και ανθρωπιστικές αξίες, κλο-

Η Ευρώπη αντιμετωπίζει πρωτόγνωρη υπαρξιακή κρίση, με τις φυγόκεντρες δυνάμεις του ευρωσκεπτικισμού να δυναμώνουν και τους συνοριακούς φράχτες, από την Εσθονία ως τα Σκόπια, να παραπέμπουν στην Ευρώπη του Μεσοπολέμου.

νίζονται συθέμελα λόγω προσφυγικού, με τον Ολάντ ανύπαρκτο πολιτικά, το Brexit να εμφανίζεται ως πραγματική εναλλακτική λύση, την Πολωνία και όλη την Ανατολική Ευρώπη να επανεθνικοποιείται ραγδαία, τη μικρή Αυστρία να σηκώνει κεφάλι στη μεγάλη γείτονά της, έχοντας μαζί της όλα τα Δυτικά Βαλκάνια, τον Ρέντι να σπίνει μέτωπο κατά της γερμανικής λιτότητας και του εμπόργκο κατά της Ρωσίας, την Ελλάδα σε διαρκές κόμμα στον δρόμο για τη λιβανοποίησή της, την Ισπανία ν' αναζητεί κυβέρνηση για πολλούς μήνες ακόμη, τον Όρμπαν να διοργανώνει στην Ουγγαρία δημοψήφισμα για το προσφυγικό με ήδη γνωστό αποτέλεσμα, τον πλούσιο ευρωπαϊκό Βορρά να κλείνεται στον εαυτό του και τη μέχρι πρότινος ηγέτη της Ευρώπης να κινδυνεύει να μετατραπεί, από «σιδηρά καγκελάρια», σε σύγχρονη «γυναίκα των ερειπίων» της μεταπολεμικής Γερμανίας. Ενδεικτικό της κατάστασης το γεγονός ότι, για μια ακόμα φορά, η «κόρη του πάστορα» αιφνιδίασε 26 αγανακτισμένους αρχηγούς κρατών-μελών (πλνν Τσίπρα), που αδυνατούν πλέον να παρακολουθήσουν τις συνεχώς μονομερείς ενέργειες της Γερμανίας και το μαζοχιστικό σύμπλεγμα ανωτερότητας της καγκελαρίου.

Κι ενώ η αποτυχία της Ευρώπης στο μεταναστευτικό σπρώχνει, ως ούριος άνεμος, τα πανιά της Δεξιάς και της Ακροδεξιάς σε όλη σχεδόν τη Γηραιά Ήπειρο, οι Ευρωπαίοι αριστεροί, υποστηρικτές του «φιλικού ισλάμ» και θιασώτες της πολυ-

πολιτισμικής χοάνης («δεν υπάρχουν σύνορα, δεν υπάρχουν ταυτότητες, υπάρχουν μόνο άνθρωποι»), έχοντας έντονες τάσεις αποπολιτισμοποίησης, όταν δεν πηλολογούν, είτε κλαψουρίζοντας είτε χαμογελώντας, μιλούν άλλοτε για «ακροδεξιά επανάσταση» (*Spiegel*) και άλλοτε για «αντεπανάσταση» (*Zeit*), ψάχνοντας τις αιτίες αποκλειστικά στον νεοφιλελεύθερο, «άρρωστο καπιταλισμό». Έτσι, έφτασαν στο σημείο, στο πλαίσιο της ισοπεδωτικής πολιτικής ορθότητας, να μην αναφέρονται πλέον σε πρόσφυγες, αλλά σε «ανθρώπους που αναζητούν προστασία» – θυμίζοντάς μας φιλοζωικές οργανώσεις.

Στο μεταξύ, στη μετανεωτερική – και πλήρως ελεγχόμενη από τις ΗΠΑ – Γερμανία, η κυρίαρχη άποψη της πολιτικής και μανιακής ελίτ είναι πλέον ξεκάθαρη: Η Γερμανία δεν υπάρχει, «υπάρχουν μόνο οι κακοί Σάξονες», οι οποίοι, όπως οι πρόγονοί τους αντιστάθηκαν θαρραλέα στον Καρλομάγνο, τα βάζουν τώρα με την Αγία «Mutti», που με τη νοοτροπία του «ενός ανδρός αρχή» υποχρεώνει έναν λαό σε «συλλογική αυτοκτονία» (Σλότερνικ).

Ακόμη σιγανά, αλλά όμως ήδη ξεκάθαρα, ο απόηχος της Βαϊμάρης ακούγεται και πάλι στη Γερμανία. Οι ερχόμενες εβδομάδες και μήνες θα κρίνουν πολλά για το μέλλον της Ευρώπης. Αρχής γενομένης από τις εκλογές στα τρία γερμανικά κρατίδια και από το αν η Τουρκία μπορεί και θέλει πράγματι ν' ανταποκριθεί σε όσα υπόσχεται αφειδώς.

Αναβίωση του τουρκικού χαλιφάτου;

Ενώ η αστυνομία εισέβαλε στα γραφεία της Ζαμάν, ενώ οι σφαγές των Κούρδων από τον στρατό στα νοτιοανατολικά της χώρας συνεχίζονται κανονικά, πάντοτε με τη δικαιολογία του «πολέμου ενάντια στους εχθρούς του πολιτεύματος», ένα απίστευτο συνέδριο έλαβε χώρα στην Άγκυρα, μάλιστα χωρίς να ανοίξει μύτη.

Η οργάνωση Hizb-ut Tahrir, ένα διεθνές δίκτυο με σκοπό την αναβίωση του ενιαίου ισλαμικού χαλιφάτου, οργάνωσε κατά την επέτειο της επίσημης κατάργησης του τουρκικού χαλιφάτου από τον Κεμάλ (3 Μαρτίου 1924) μια παγκόσμια συνάντηση για την αναβίωσή του!

Στο συνέδριο συμμετείχαν πάνω από 5.000 εκπρόσωποι της οργάνωσης από την Τουρκία και απ' όλο τον κόσμο. Μεταξύ των εκπροσώπων που μίλησαν, ήταν λόγιοι και κληρικοί από τη Δανία, το Ηνωμένο Βασίλειο, το Καζακιστάν, την Ινδονησία και την Ουκρανία. Ο τίτλος του συνεδρίου δεν αφήνει κανένα περιθώριο για παρερμηνείες: «Χαλιφάτο: Φαντασία ή άμεσο μέλλον;»

Αξίζει να σημειωθεί ότι η οργάνωση, που διατηρεί παγκόσμιο δίκτυο, είναι ιδιαίτερα ενεργή στην Ευρώπη και έχει κηρυχθεί παράνομη στη Ρωσία και στο Καζακιστάν, καθώς υπάρχουν υποψίες και ενδείξεις για την εμπλοκή της στον πόλεμο της Τσετσενίας – παρ' όλο που η ίδια αρνείται κάθε ανάμειξη. Για την ιστορία, στην Τουρκία η οργάνωση είχε τεθεί εκτός νόμου εν μέσω του σκανδάλου της Εργκενεκόν, μάλιστα από δικαστικούς του κυκλώματος Γκιουλέν. Μετά την σύγκρουσή του τελευταίου με τον Ερντογάν, η νομιμότητα της οργάνωσης αποκαταστάθηκε.

Η μαζική συμμετοχή του συνεδρίου και το ενθουσιώδες κλίμα είναι ενδεικτικά για τους προσανατολισμούς που αναπτύσσει η τουρκική κοινωνία υπό την καθοδήγηση του Ερντογάν. Και μόνο ένα βίντεο με τα στιγμιότυπα των εργασιών του να δει κανείς, από αυτά που διακινούν κατά δεκάδες οπαδοί της οργάνωσης στο διαδίκτυο, με τα πλήθη να κραυγάζουν «χαλιφάτο!χαλιφάτο!» – μάλιστα μέσα στο Στάδιο... Ατατούρκ της Άγκυρας – αρκεί για να καταλάβει περί τίνος πρόκειται. Φαίνεται, ότι για την τουρκική κυβέρνηση, η ανασύσταση του τουρκικού χαλιφάτου δεν αποτελεί πράξη αμφισβήτησης του πολιτεύματος – σε αντίθεση με τους Κούρδους, που διατρανώνουν το αναφαίρετο δικαίωμά τους στην αυτοδιάθεση.

Κατά τα άλλα, «εσύ Χριστό και εγώ Αλλάχ», όπως έλεγε και το τραγούδι που αφιέρωσε ο Νταβούτογλου στον Τσίπρα...

Οι ΗΠΑ προσπαθούν να ελέγξουν την Τουρκία

Η μυστική κατασκευή αεροπορικής βάσης στην Βόρεια Συρία

Του Αντρέι Ρέτζικωφ

Μυστικά οι ΗΠΑ άρχισαν να κατασκευάζουν αεροπορική βάση στη βόρεια Συρία. Πρόκειται για τη δεύτερη βάση που δημιουργείται και ελέγχεται από τους Αμερικανούς στην περιοχή των Κούρδων. Έγινε επίσης γνωστή η ύπαρξη μυστικού κέντρου παρακολούθησης της αμερικανικής και της τουρκικής κατασκοπίας στα σύνορα με τη Συρία.

Οι ΗΠΑ έχουν αρκετούς λόγους για να ενισχύσουν την παρουσία τους στη Συρία, ο σπουδαιότερος από τους οποίους είναι η χαλιναγώγηση της Άγκυρας. Οι Αμερικανοί πρακτικά ολοκλήρωσαν την κατασκευή της αεροπορικής βάσης στο Rmeylan (στη συριακή επαρχία Ελ-Χασακά) και άρχισαν την κατασκευή δεύτερης αεροπορικής βάσης νοτιοανατολικά του Κομπάνι, δίπλα στα τουρκικά σύνορα. Για την κατασκευή του εργάζονται δεκάδες Αμερικανοί ειδικοί και τεχνικοί. Η βάση θα χρησιμοποιηθεί τόσο για στρατιωτικούς όσο και για ειρηνικούς σκοπούς. Η πληροφορία προέρχεται από το RIA NOVOSTI, με παραπομπή στο κουρδικό πρακτορείο ειδήσεων Bas News.

Οι ΗΠΑ σταθεροποιούν τις θέσεις τους για το κουρδικό ζήτημα

Οι εκπρόσωποι της αμερικανικής κυβέρνησης επιβεβαίωσαν την ανάπτυξη των ειδικών τους δυνάμεων στη συγκεκριμένη περιοχή. Οι ίδιοι οι Κούρδοι δεν έκρυψαν ότι το αεροδρόμιο του Rmeylan χρησιμοποιείται από αμερικανικά ελικόπτερα για μεταφορές και παραδόσεις υλικού. Ωστόσο, ο επίσημος εκπρόσωπος της κεντρικής διοίκησης των ΕΔ των ΗΠΑ (CENTCOM), συνταγματάρχης Πάτρικ Ράιντερ, διέψευσε την πληροφορία ότι είναι οι Αμερικανοί που ελέγχουν το αεροδρόμιο. Παρά ταύτα, τη διάθεση των ΗΠΑ να ισχυροποιήσουν τις θέσεις τους στη Συρία μπορούμε να τη διαπιστώσουμε και σε άλλες δράσεις.

Η Stratfor, την οποία αποκαλούν και «σκιά της CIA», εξέφρασε την άποψη ότι «οι δορυφορικές φωτογραφίες ενισχύουν τους ισχυρισμούς για τη δραστηριότητα των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ στη Συρία». Η Stratfor συμπεραίνει ότι

Οι Αμερικανοί πρακτικά ολοκλήρωσαν την κατασκευή της αεροπορικής βάσης στη συριακή επαρχία Ελ-Χασακά και άρχισαν την κατασκευή δεύτερης αεροπορικής βάσης, νοτιοανατολικά του Κομπάνι.

στο αεροδρόμιο ουσιαστικά διπλασιάστηκε το μήκος του αεροδιαδρόμου από 700 μέτρα σε 1.315 μέτρα. Επίσης, στο τέλος της προηγούμενης εβδομάδας έγινε γνωστή η απόφαση της Ουάσιγκτον να στείλει βομβαρδιστικά B-52, που θα αντικαταστήσουν τα B-1, στον πόλεμο με το Ισλαμικό Κράτος. Τα αεροσκάφη αυτά θα αρχίσουν τους βομβαρδισμούς τον Απρίλιο. Ο αριθμός τους, όπως και του προσωπικού που θα αναπτυχθεί, δεν διευκρινίστηκαν.

Ο διευθυντής του ερευνητικού κέντρου «Εγγύς Ανατολή-Καύκασος» Στανισλάβ Ταράσωφ διαπιστώνει ότι, «τέτοιες δράσεις εντάσσονται στο σχέδιο των ΗΠΑ για τη σταθερή υποστήριξη του κουρδικού κινήματος. Το ζήτημα αυτό συνιστά αναπόφευκτα αντικείμενο συζήτησης με τη Ρωσία, η οποία επίσης υποστηρίζει τους Κούρδους. Παρόμοιες δράσεις μπορούν να οδηγήσουν στην αλλαγή της διαδικασίας των συνομιλιών για την ειρήνευση στη Συρία. Αυτό σημαίνει δηλαδή ότι **δεν αποκλείεται να καταλήξουμε σε μια νέα Συνθήκη των Βερσαλλιών**, η οποία είχε βάλει τέλος στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά **καθόρισε και τα νέα σύνορα στη Μέση Ανατολή**».

Ο κουρδικός παράγοντας παραμένει σημαντικό στοιχείο έντασης στις αμερικανο-τουρκικές σχέσεις. Τουλάχιστον, αυτό το συμπέρασμα εξάγεται από τις δημόσιες δηλώσεις των δύο πλευρών. Η τουρκική ηγεσία, επανειλημμένως, εξέφρασε την αντίθεσή της στη συνεργασία των Αμερικανών με τους Κούρδους. Στα μέσα Φεβρουαρίου, ο πρόεδρος της

Τουρκίας Ερντογάν υποστήριξε ότι η αμερικανική πολιτική σε σχέση με τους Κούρδους οδήγησε σε ποτάμια αίματος. Η Άγκυρα θεωρεί τρομοκρατικές οργανώσεις το «Κόμμα Δημοκρατικής Ένωσης» (που συνδέεται με το PKK) και τις «Δυνάμεις της Λαϊκής Αυτοάμυνας», τη στρατιωτική του πτέρυγα. Ωστόσο, Αμερικανοί αξιωματούχοι θεωρούν ότι η στάση της Τουρκίας σε σχέση με τους Κούρδους συνιστά ένα από τα βασικά εμπόδια στην πολιτική διευθέτηση του συριακού προβλήματος.

Σύμφωνα με τον Ταράσωφ, στην περιοχή παίζεται ένα μεγάλο παιχνίδι και οι Αμερικανοί το σκέφτηκαν

πολύ μέχρι να προχωρήσουν στη δημιουργία δύο τέτοιων αεροπορικών βάσεων στις ελεγχόμενες από τους Κούρδους περιοχές. **«Οι Αμερικανοί υποστήριζαν τους Κούρδους στα κρυφά. Και τώρα, όπως λένε, έβγαλαν τα χαρτιά τους στο τραπέζι**. Απέναντι σε αυτή την κίνηση μπορείς να έχεις διαφορετική προσέγγιση, αλλά σε κάθε περίπτωση οφείλεις να τη λάβεις υπ' όψιν σου... Η γεωπολιτική έχει τους δικούς της κανόνες».

«Δεν θέλουν να κτυπήσουν πτώματα οι Τούρκοι»

Σύμφωνα με την *The Washington Post* η CIA και η MIT δημιούργησαν ένα μυστικό συντονιστικό κέντρο στα σύνορα με τη Συρία. Το κέντρο το ονόμασαν «Daesh Logistics» και πρόκειται να παρακολουθεί τις κινήσεις των τρομοκρατικών ομάδων και τις τηλεφωνικές συζητήσεις. «Αν το τηλέφωνο θα πλησιάζει στη συνοριακή πόλη, αυτό κατά 95% σημαίνει ότι ο κάτοχός του ετοιμάζεται να ενταχθεί στο Ισλαμικό Κράτος, σύμφωνα με υψηλόβαθμο Τούρκο αξιωματούχο.

Επίσημες πηγές τονίζουν ότι η Τουρκία, από το ξεκίνημα του πολέμου στη Συρία, απέλασε περίπου 3,2 χιλιάδες ξένους, που ήσαν ύποπτοι να ενταχθούν στο Ισλαμικό Κράτος. Αλλά αυτό είναι μικρό μέρος των **35 χιλιάδων μαχητών, που μπόρεσαν να βρεθούν στη Συρία**, μέσω Τουρκίας, συμπεριλαμβανομένων και 6 χιλιάδων στρατολογημένων από δυτικές χώρες. Η συνεργασία CIA και MIT δεν σταματά εδώ, αλλά

προβλέπει και την αποστολή drones στον εναέριο χώρο της Συρίας που απογειώνονται από τη βάση του **Ιντσιρλίκ**. Ο Διευθυντής της CIA επανειλημμένως επισκεφθήκε την Άγκυρα, μέχρι και τον περασμένο Ιανουάριο, για να συζητήσει τις λεπτομέρειες των αντιτρομοκρατικών επιχειρήσεων.

Ο Στανισλάβ Ταράσωφ πιστεύει ότι ένα τέτοιο κέντρο δεν πρέπει να το αποκαλούμε μυστικό, μιας και διέρρευσε η σχετική πληροφορία στα ΜΜΕ. Θύμιζε ότι οι Αμερικανοί συχνά κάλεσαν την Τουρκία να κλείσει τα σύνορα με τη Συρία, αλλά η Άγκυρα κάθε φορά αρνιόταν, απαιτώντας επιπρόσθετη χρηματοδότηση. «Όπως φαίνεται, οι Αμερικανοί άρχισαν στα σοβαρά να εξετάζουν την στρατιωτική τους παρουσία στο έδαφος της Συρίας. Δεν θέλουν λοιπόν οι Τούρκοι να τους κτυπήσουν πτώματα. **Με τη δημιουργία ανάλογων κέντρων οι ΗΠΑ θέλουν να ελέγξουν τις ενέργειες της Τουρκίας** και να έχουν τη δυνατότητα να κάνουν κινήσεις προληπτικού χαρακτήρα, ώστε να **μην επιτρέψουν στους Τούρκους να προχωρήσουν σε τυχολογικές κινήσεις**, όπως με την κατάρριψη του ρωσικού αεροσκάφους».

Παράλληλα, ο εμπειρογνώμονας αμφιβάλλει για το ότι το κέντρο αυτό δημιουργήθηκε ως ανασχετικός παράγοντας προς την Ρωσία. «Όπου διεξάγεται πόλεμος πάντοτε εμφανίζονται τέτοιες ανάγκες. Η Ρωσία, το Ιράν και το Ιράκ έχουν το δικό τους κέντρο. Και γιατί να μην έχουν οι ΗΠΑ και η Τουρκία; Η Μόσχα είχε προτείνει στην Ουάσιγκτον ανάλογη συνεργασία, αλλά οι Αμερικανοί πήγαν στην Τουρκία. Στη συγκεκριμένη όμως περίπτωση, βλέπω στην απόφασή τους την πρόθεση να ελέγξουν την Άγκυρα. **Οι Τούρκοι ανοιχτά και χωρίς ενδοιασμούς εργάζονται για να торπιλίσουν τη συμφωνία ΗΠΑ-Ρωσίας** και να τραβήξουν τις ΗΠΑ προς την πλευρά τους, ώστε να βγάλουν από τη διαδικασία τη Μόσχα. Όμως τα συμφέροντά τα δικά μας με τους Αμερικανούς είναι παγκόσμια, ενώ των Τούρκων με τους Αμερικανούς μόνον τοπικά...».

Πηγή:

<http://www.vz.ru/world/2016/3/7/735350.html>

Μετάφραση: Σ.Δ.

Με τη δημιουργία ανάλογων κέντρων οι ΗΠΑ θέλουν να ελέγξουν τις ενέργειες της Τουρκίας, ώστε να τους επιτρέψουν να προχωρήσουν σε τυχολογικές κινήσεις

Ο Λούλα με χειροπέδες

Τι συμβαίνει στη Βραζιλία;

Τι συμβαίνει με τον Λουίς Ιγνάσιο Λούλα Ντα Σίλβα ή, εν συντομία, Λούλα, έναν από τους λαοφιλέστερους πολιτικούς του 21^{ου} αιώνα; Τα πρωτοσέλιδα των ειδήσεων και των ιστοσελίδων τον παρουσίασαν να προσάγεται από ενόπλιους της Ομοσπονδιακής Αστυνομίας, για να ανακριθεί επί τετράωρο για τη σχέση του με το τεράστιο σκάνδαλο της Petrobras.

Πρόκειται για μια «μηχανή» υπερτιμημένων συμβολαίων, που εμπλέκει τις γραφειοκρατίες του Εργατικού Κόμματος (PT) και τους επικεφαλής κορυφαίων κατασκευαστικών επιχειρήσεων, με τον κρατικό πετρελαϊκό κολοσσό της Βραζιλίας.

Σύμφωνα με τον εμπνευστή και καθοδηγητή της δικαστικής έρευνας, ομοσπονδιακό δικαστή Σέρζιο Μόρο –έναν θαυμαστή της επιχείρησης «καθαρά χέρια» που είχε εξαπολύσει στην Ιταλία, κατά τις αρχές της δεκαετίας του 1990, ο Αντρεότι– ο Λούλα εμπλέκεται και ωφελήθηκε προσωπικά από το σκάνδαλο, το οποίο «λάδωνε τις μηχανές» του Εργατικού Κόμματος κατά τη διάρκεια της προεδρίας του.

Ωστόσο, κάτι τέτοιο δεν έχει επιβεβαιωθεί. Το ράντισο, αξίας 550.000\$ που φέρεται να έχει αποσπάσει ως «δώρο» για το κλείσιμο συμβολαίων εκατομμυρίων εν τέλει δεν είναι δικό του, ενώ μέχρι τώρα από τις έρευνες απουσιάζουν γραπτά στοιχεία. Μόνο μαρτυρίες υπάρχουν, κι αυτές αμφιλεγόμενες, κατηγορούμενων που δέχθηκαν να μπουν σε προγράμματα προστασίας. Κατά τα άλλα, ο ίδιος συνεργάστηκε απολύτως με τις αρχές κατά τη διάρκεια της ανακριτικής διαδικασίας, απαντώντας διεξοδικά σε όλες τις ερωτήσεις που του υποβλήθηκαν.

Οι υποστηρικτές του ισχυρίζονται ότι πρόκειται για μια καλοσχεδιασμένη επιχείρηση των Αμερικάνων, προκειμένου να τον βγάλουν από τη μέση, καθώς σκόπευε να θέσει ξανά υποψηφιότητα για τις προεδρικές εκλογές του 2018. Εκεί που έχουν, αναμφίβολα δίκιο, είναι ότι όντως η Ομοσπονδιακή Αστυνομία της χώρας διατηρεί στενότερους δεσμούς με το FBI και τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες. Και επίσης, είναι αλήθεια ότι ο σφοδρότατος πολιτικός του κατήγορος έχουν εγγράψει στο βιογραφικό τους την εμπλοκή σε άλλα υπεροκάνδαλα διαφθοράς. Και βέβαια, ο νηγότηρας της δικαστικής επιχείρησης, Σέρζιο Μόρο, αποτελεί μια προσωπικότητα γνωστή για τις πραξικοπηματικές και αυταρχικές αντιλήψεις – τις οποίες ομολογεί δημόσια.

Από την άλλη, είναι εξίσου αλήθεια ότι το Εργατικό Κόμμα ψηφίστηκε ως η δύναμη που θα αμφισβητήσει επιτέλους αυτήν την αλληλουχία της διαφθοράς πάνω στην οποία... λειτουργεί η κρατική μηχανή και το κομματικό σύστημα σε κάθε επίπεδο: Από την πιο υποτυπώδη υπηρεσία και κομματικό

Ο Λούλα, υποστηρίζουν τα ρεπορτάζ, σχεδίαζε να επανέλθει στην ενεργό πολιτική υποσχόμενος εκκαθαρίσεις και εξυγίανση του κόμματός του, αλλά και για να θέσει τέλος στην καταστροφική κυριαρχία της Ντίλμα Ρούσεφ.

γραφείο, μέχρι το προεδρικό γραφείο και το ανώτατο δικαστήριο. Και ως προς αυτό έχει αποτύχει παταγωδώς, καθώς είναι κοινός τόπος πλέον ότι τα ανώτερα κλιμάκια του κόμματος έχουν διαφθαρεί μέχρι το μεδούλι.

Ο Λούλα, υποστηρίζουν τα ρεπορτάζ, σχεδίαζε να επανέλθει στην ενεργό πολιτική υποσχόμενος εκκαθαρίσεις και εξυγίανση του κόμματός του, αλλά και για να θέσει τέλος στην καταστροφική κυριαρχία της Ντίλμα Ρούσεφ, η οποία κατά την προεδρία της επαναπροσέγγισε τους Αμερικάνους και υπέκυψε σ' ένα σκληρό μονεταριστικό πρόγραμμα που της υπαγόρευσε η Κεντρική Τράπεζα προκειμένου να μειώσει το χρέος της χώρας. Οι κακές γλώσσες, καθώς και φωνές εντός και εκτός του κόμματός της, ισχυρίζονται μάλιστα ότι εξαιτίας αυτού του προγράμματος κυβερνά πλέον τύποις, κάνοντας τα θελήματα του τραπεζικού κεφαλαίου και των μεγάλων συμφερόντων, που κρατούν στα χέρια τους τα κρατικά ομόλογα. Γενικώς, η Ρούσεφ κατάφερε να απογοητεύσει τους πάντες και τα πάντα – ιδίως όμως τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα, τα οποία αποτελούσαν την κύρια δύναμη της πολυετούς παντοδυναμίας του Εργατικού Κόμματος.

Εν τω μεταξύ, η βραζιλιάνικη οικονομία κλυδωνίζεται: Το ΑΕΠ αναμένεται να συρρικνωθεί κατά 3,6% τη φεινή χρονιά, ο βιομηχανικός τομέας συνεχίζει να συρρικνώνεται, το ίδιο και ο εξορυκτικός τομέας –ως απόρροια της επιβράδυνσης της Κίνας, που αποτελούσε και τον κύριο πελάτη των Βραζιλιάνων. Το χρέος διογκώνεται, ενώ η κατανάλωση, οι επενδύσεις και οι πιστώσεις μειώνονται. Οι οικονομικοί αναλυτές ισχυρίζονται ότι η χώρα περνάει τη χειρότερη οικονομική

κρίση από το... 2001.

Την ίδια στιγμή, το αμερικάνικο Stratfor, ένα από τα βασικά think tank του αμερικανικού κατεστημένου, πανηγυρίζει διότι η επιβράδυνση της Κίνας, καθώς και η μείωση της ζήτησης των εξαγωγικών προϊόντων της Λατινικής Αμερικής, οδηγούν αναπόφευκτα σε μια βαθιά κρίση κρατικών προσόδων, που θα καταστήσει αδύνατη την περαιτέρω συνέχιση των λαϊκιστικών/αναδιανεμητικών κυβερνήσεων, οι οποίες υπόσχονταν μάλιστα τη χειραφέτηση της ηπείρου από τον αμερικανικό άξονα.

Είναι όντως έτσι; Αν και η εικόνα ενός Λούλα προσαγόμενου για ανάκριση από τους ένοπλους αστυνομικούς ταιριάζει γάντι σε αυτό το σενάριο, είναι πολύ νωρίς για να το επιβεβαιώσουμε. Μετά από αυτούς τους αλληπάλληλους κλυδωνισμούς, όμως, ένα είναι σαφές: Ο κρατισμός και ο νεοκεϋνσιανισμός της αναδιανομής, οι κύριοι πυλώνες πάνω στους οποίους πάτησε το λαϊκιστικό κύμα της προηγούμενης δεκαετίας, δεν επαρκούν για να χαράξουν μια διεξοδό βιώσιμης ανεξαρτησίας για τη λατινοαμερικάνικη ήπειρο. Προβλήματα δομικά, που είναι δεμένα με τη βαθιά ιστορική επίδραση της αποικιοκρατίας, όπως η διαφθορά, ο αποκλεισμός ενός μεγάλου μέρους των πληθυσμών στις παραγκουπόλεις κ.ο.κ. είναι ικανά να ξαναφέρουν τη γενική κατάσταση της ηπείρου στο σημείο μηδέν.

Εν τέλει, ο σοσιαλισμός του 21ου αιώνα δεν είναι τόσο εύκολο εγχείρημα, όσο φαντάστηκαν στα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας ο Τσάβες, ο Μοράλες και ο Λούλα...

Κλείνουν τα σύνορα!

Η χώρα μετατρέπεται σε αποθήκη ψυχών, η Τουρκία συνεχίζει να στέλνει χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες κάθε μέρα στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και οι βόρειοι γείτονές μας σφραγίζουν τα σύνορά μας!

Η Βουλγαρία ανέπτυξε ήδη στρατιωτικές δυνάμεις στα νότια σύνορά της, ενώ τη φρούρηση της συνοριογραμμής της Αλβανίας με την Ελλάδα αναλαμβάνουν από αύριο... Ιταλοί καραμπινιέροι, του «αλληληγγύου» Ρέντσι.

Ο υπουργός Άμυνας της Βουλγαρίας, Νικολάι Νεντσέφ, αποκάλυψε πως «η Βουλγαρία ετοιμάζεται να κατασκευάσει φράχτη στα σύνορα με την Ελλάδα για να αντιμετωπίσει ενδεχόμενη αύξηση της μεταναστευτικής πίεσης», ενώ διεξάγονται ήδη πυκνές περιπολίες από αποσπάσματα του στρατού και της αστυνομίας στη μεθόριο και λαμβάνονται αυξημένα μέτρα.

Τα Τίρανα έκαναν δεκτό το αίτημα της Ιταλίας να αναπτυχθούν από αύριο καραμπινιέροι στην ελληνοαλβανική μεθόριο για μεικτές περιπολίες με την αλβανική αστυνομία. Ενώπιον του ενδεχομένου να στραφούν οι ροές προς την Αλβανία και από εκεί για την Ευρώπη μέσω Ιταλίας ή Μαυροβουνίου, οι ιταλικές Αρχές επέλεξαν να οργανώσουν από κοινού με τις αλβανικές, την «άμυνά» τους στα ελληνοαλβανικά σύνορα. Είναι η πρώτη φορά από τον ελληνοϊταλικό πόλεμο του '40, που αναπτύσσονται στα ελληνοαλβανικά σύνορα ένοπλα ιταλικά τμήματα, επισήμαιναν πηγές στα Τίρανα. Το κλείσιμο του βαλκανικού διαδρόμου δημιουργεί φόβους στους Ιταλούς ότι μπορεί να δημιουργηθεί νέος διάδρομος και παίρνουν τα μέτρα τους.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι τέτοια απομόνωση η χώρα δεν έχει ξαναγνωρίσει.

Ένας μίνι σεισμός στην Ιρλανδία

Η αποτίμηση της πρόσφατης εκλογικής αναμέτρησης

Του Μάικ Γιούητον

Όλο το χάος και η σκόνη που δημιουργήθηκαν από τις εκλογές της περασμένης εβδομάδας έχουν αρχίσει να ηρεμούν – ιδιαίτερα επειδή σήμερα, Παρασκευή 4 Μαρτίου, η μικρή αυτή χώρα σκεπάστηκε από έναν απρόσμενο χιονιά... τα πρώτα χιόνια εδώ και 2,5 χρόνια.

Ας εξετάσουμε αρχικά και περιληπτικά τα αποτελέσματα των εκλογών και στη συνέχεια ας δούμε τι μας περιμένει και τι μέλλει γενέσθαι στις μέρες και βδομάδες που έρχονται.

Σε γενικές γραμμές, το εκλογικό αποτέλεσμα και η όλη διαδικασία που προηγήθηκε ήταν δίχως αμφιβολία η συνέχεια και ολοκλήρωση μιας κατάστασης όπου, ίσως για πρώτη φορά στην πρόσφατη ιστορία της χώρας, οι ταξικές και κοινωνικές συγκρούσεις των τελευταίων 3-4 χρόνων, η όλη διαδικασία που ακολούθησε την επιβολή του μνημονίου, βρήκαν καθαρή και εύλογη ανταπόκριση στις κάλπες.

Τα συνολικά ποσοστά των δύο μεγάλων πολιτικών κομμάτων της Ιρλανδίας, του **Φίνε Γκάελ** (που ανήκει στον χώρο της Νέας Δημοκρατίας στην Ευρώπη) και του **Φιάνα Φέιλ** (που συμπορεύεται με τα πιο κεντρώα κόμματα του ΕΚ), τα δύο κόμματα που έχουν κυβερνήσει τη χώρα τα τελευταία 90 χρόνια, από το συνολικό ποσοστό των 75-80% των ψήφων που έπαιρναν ως τώρα έπεσαν στα 50%! Ιδιαίτερα το πρώτο, που συγκυβερνούσε την χώρα τα τελευταία 5 χρόνια με το Εργατικό Κόμμα, έχασε 18 έδρες, ενώ το ίδιο το Εργατικό Κόμμα, που ανήκει στον χώρο του ΠΑ-

Για πρώτη φορά στην πρόσφατη ιστορία της χώρας, οι ταξικές και κοινωνικές συγκρούσεις των τελευταίων 3-4 χρόνων βρήκαν καθαρή και εύλογη ανταπόκριση στις κάλπες

ΣΟΚ στην Ευρώπη, έπεσε στο 6,6% και κατέβηκε από 18 έδρες στις 7!

Πίσω από τα εκπληκτικά αυτά αποτελέσματα κρυβόταν η οργή του κόσμου προς αυτούς τους πολιτικούς που με τις επιλογές τους και τα ψέματά τους ανάγκασαν πάνω από 100.000 νέους να φύγουν προς Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία και Καναδά, δημιούργησαν μία αφόρητη κατάσταση στο Σύστημα Υγείας και υποχρέωσαν 120.000 οικογένειες, που δεν μπορούν να πληρώσουν τα στεγαστικά τους δάνεια, να έρχονται σε συνεχή σύγκρουση με τις τράπεζες και να γίνονται θύματα εξώσεων.

Η άλλη πλευρά του νομίματος των εκλογών είναι η πολύ σημαντική άνοδος ανεξαρτήτων βουλευτών, των 3-4 μικρών κομμάτων που έχουν δημιουργηθεί τα τελευταία 2-3 χρόνια, και έφτασαν σχεδόν το 30% των ψήφων και 34 έδρες ενώ το **Σιν Φέιν**, η πολιτική οργάνωση του ΙΡΑ, ανέβασε τα ποσοστά του κατά 4% στο 13,85% και έβγαλε 24 βουλευτές αντί των 11 που είχε το 2011.

Και η επόμενη μέρα;

Το νέο Κοινοβούλιο θα ανοίξει τις πόρτες του την **Πέμπτη 10 Μαρτίου**. Κανένα κόμμα δεν έχει τον απαραίτητο αριθμό βουλευτών για την απαιτούμενη πλειοψηφία των

158 εδρών. Έτσι έχουν αρχίσει ήδη τα τηλεφωνήματα, οι συζητήσεις, οι συνομιλίες... Το Φιάνα Φέιλ έχει κάνει ήδη προτάσεις προς τους ανεξάρτητους να τους βοηθήσουν στην πρώτη ψηφοφορία της 10 Μαρτίου, ώστε να εκλεγεί ο πρόεδρός τους πρωθυπουργός... Η θέση αυτή έχει βρει κάποια ανταπόκριση, διότι πολλοί νέοι βουλευτές λένε ότι το εκλογικό αποτέλεσμα δείχνει ότι ο κόσμος ήθελε να ξεφορτωθεί την παρούσα κυβέρνηση.

Παράλληλα, η ομάδα των ανεξαρτητών και προοδευτικών βουλευτών έχει καλέσει συγκέντρωση με κύριο θέμα τη δυνατότητα συνεργασίας συνεργασία μεταξύ αυτών και του Σιν Φέιν.

Είναι νωρίς, πιστεύει ο υποφαινόμενος, που δεν ανήκει σε κανένα πολιτικό κόμμα, να προτείνει πιθανές λύσεις και να προβλέψει πιθανά αποτελέσματα και εξελίξεις.

Είναι εμφανές ότι πολιτικές εξελίξεις και στις τέσσερις ευρωπαϊκές χώρες που υπέστησαν τα μνημόνια, και στην Ισπανία, την Πορτογαλία, την Ελλάδα μας και τώρα στην Ιρλανδία, έχουν προχωρήσει και το πολιτικό σκηνικό έχει υποστεί τεράστιες μεταλλάξεις. Τι θα μας φέρουν οι βδομάδες και οι μήνες που έρχονται;

Θυμάμαι τα νεανικά μου χρόνια και ένα κείμενο του Αντόνιο Γκράμισι που έλεγε ότι, σε περιπτώσεις που το πολιτικό κατεστημένο καταρρέει, εμφανίζονται απρόσμενες αντιδράσεις και εξελίξεις... Εύχομαι τα πράγματα να πάνε ευνοϊκά και στην Ελλάδα και στη νέα μου πατρίδα εδώ.

Ο χειμώνας που δεν ήρθε ποτέ

Για πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία, έστω και για λίγο, ο μέσος όρος της θερμοκρασίας ξεπέρασε το ψυχολογικό όριο των 2 βαθμών Κελσίου πάνω από το κανονικό.

Την προηγούμενη Παρασκευή, σύμφωνα με άρθρο που δημοσιεύεται στην Boston Globe, η θερμοκρασία στο Βόρειο Ημισφαίριο του πλανήτη ξεπέρασε για πρώτη φορά στην παγκόσμια καταγεγραμμένη ιστορία, τους 2 βαθμούς Κελσίου άνω του κανονικού. Όπως τονίζει ο αρθρογράφος Μπίλ ΜακΚίμπεν:

«Αυτό είναι σοβαρό, καθώς για το μεγαλύτερο μέρος του ημισφαιρίου ο χειμώνας είναι σαν να μην ήλθε ποτέ. Ήδη, μεταφέρουν με φορτηγά χιόνι στο Άνκορατζ της Αλάσκας, προκειμένου να διεξαχθεί κανονικά ο μεγάλος αγώνας έληκθρων που γίνεται κάθε χρόνο: τα επίπεδα του πάγου της Αρκτικής είναι χαμηλότερα από ποτέ για την εποχή και οι γιατροί στην Νέα Αγγλία μιλούν ήδη για την έλλευση της «εποχής των αλλεργιών»».

Σύμφωνα με τα όσα αναφέρει, τα ρεκόρ υψηλής θερμοκρασίας του Φεβρουαρίου, ξεπέρασαν

εκείνα του Ιανουαρίου, τα οποία με την σειρά τους είχαν ξεπεράσει εκείνα του Δεκεμβρίου. Μιλάμε δηλαδή για τον πιο θερμό χειμώνα στην καταγεγραμμένη ιστορία.

Το φαινόμενο, αυτό, λέει οφείλεται εν μέρει στον Ελ Νίνιο –καθώς οι θερμές αέριες μάζες που δημιουργεί ανεβάζουν την θερμοκρασία στο Βόρειο Ημισφαίριο. Αυτό δημιουργεί τις συνθήκες εκείνες στον Ειρηνικό Ωκεανό, που επιτρέπουν να απελευθερωθούν μεγάλες ποσότητες θερμότητας από τα νερά του, οι οποίες είχαν αποθηκευτεί κατά τις δύο τελευταίες δεκαετίες φαινομένου του θερμοκνηπίου.

Η απελευθέρωση των θερμών αέριων μαζών δημιουργεί ανυπολόγιστες και απρόβλεπτες συνέπειες –όπως ο τυφώνας που χτύπησε τα νησιά Φίτζι τον προηγούμενο μήνα, εντός του οποίου καταγράφηκαν οι ταχύτεροι αέρινοι στην ιστορία. Ολόκληρα χωριά σαρώθηκαν και το οικονομικό κόστος της φυσικής καταστροφής ανέρχεται στο 10% του ΑΕΠ της χώρας –ο αντίκτυπός του υπολογίζεται ότι ισούται με το δεκαπλάσιο εκείνου του τυφώνα Κατρίνα.

Το συμβάν αυτό ακολούθησε μια άλλη εντυπωσιακή καταγραφή, όταν ο τυφώνας Πατρίσια χτύπησε τις ακτές του Ειρηνικού στο Μεξικό. Εν τω μεταξύ, ο ιός Ζήκα μεταδίδεται σε όλη την Αμερική από τα κουνούπια, ενώ, οι προσφυγικές ροές από την Συρία ενισχύονται από τις συνθήκες της χειρότερης ξηρασίας που ξέσπασε στην χώρα.

Είναι σαφές, λέει ο ΜακΚίμπεν, ότι η παγκόσμια υπερθέρμανση δεν αποτελεί πλέον υπόθεση ή πρόβλεψη για το μέλλον, αλλά εξελίσσεται ήδη και αποτελεί απειλή για το παρόν.

Η μόνη άμεση απάντηση στην παγκόσμια πρόκληση είναι η άμεση, σταδιακή εγκατάλειψη στην

εξόρυξη των ενεργειακών πόρων από τα έγκατα της γης –κυρίως του άνθρακα, του πετρελαίου και του φυσικού αερίου– καθώς, μόνο κάτι τέτοιο θα είχε άμεσο αντίκτυπο στην ανάσχεση του φαινομένου.

Ο βαθμός εξάρτησης της ανθρωπότητας, όμως, από τα ορυκτά καύσιμα, οξεία και αυξάνεται, και η σχετική σταθεροποίηση της αμερικανικής οικονομίας μετά το σοκ του 2008 στηρίζεται υπερβολικά στη νέα, περιβαλλοντικά αυτοκτονική υπερεξορυκτική δραστηριότητα απόσπασης των κοιτασμάτων οξιστολιθικού πετρελαίου...

Τα μυστήρια της Αριστεράς

Από το ιδεώδες του διαφωτισμού, στον θρίαμβο του απόλυτου καπιταλισμού

Του Χάρη Ναζάκη

Ο Ζαν Κλωντ Μισεά, στο βιβλίο του *Τα Μυστήρια της Αριστεράς* (Εναλλακτικές εκδόσεις, 2014) διερευνά τους λόγους μετάλλαξης της αριστεράς σε οικονομικό, πολιτικό και πολιτισμικό φιλελευθερισμό ως αποτέλεσμα, εκτός των άλλων, της θρησκευτικής της πίστης στην πρόοδο, η οποία είναι κληρονομιά του διαφωτιστικού προτάγματος. Επειδή στον πυρήνα του διαφωτιστικού μνύματος βρίσκεται η κουλτούρα του εγωισμού, το αυτοαναφορικό άτομο, αναρωτιέται ο Μισεά, μήπως πρέπει να στοχαστούμε με τον διαφωτισμό εναντίον του διαφωτισμού.

Οι ρίζες του φιλελευθερισμού, του φιλελεύθερου ατομικισμού είναι ο διαφωτισμός, η φιλοσοφία των φώτων, η διά μέσου, δηλαδή, του ορθού λόγου επιδίωξη της ελευθερίας του ατόμου και του καλώς εννοούμενου προσωπικού του συμφέροντος. Το άτομο θεωρείται πρωταρχικό, αυτάρκες, αυτοαναφορικό. Ο φιλελευθερισμός θα μπορούσε να διακριθεί σε οικονομικό φιλελευθερισμό και σε πολιτικό και πολιτισμικό φιλελευθερισμό, σε φιλελεύθερη αγορά και σε ατομικά δικαιώματα. Παρότι πολλοί θεωρούν ότι ο οικονομικός φιλελευθερισμός και ο πολιτικός φιλελευθερισμός δεν ταυτίζονται, θεωρώ ότι έχουν κοινή μήτρα, το αυτοαναφορικό και εγωιστικό άτομο, που δεν ανήκει σε ένα κοινωνικό σύνολο, αλλά στον εαυτό του.

Η μοναδική μορφή κοινωνικοποίησης για έναν φιλελεύθερο, είτε είναι δεξιός φιλελεύθερος είτε αριστερός φιλελεύθερος (σοσιαλιστής ή σοσιαλδημοκράτης), είναι η αγορά, που μεγιστοποιεί το ατομικό συμφέρον-οικονομικός φιλελευθερισμός. Ταυτόχρονα η ελευθερία για έναν νεοφιλελεύθερο, αριστερό φιλελεύθερο, οπαδό της άκρας αριστεράς -και εσχάτως το παζλ συμπληρώνεται και από αναρχικούς- είναι το δικαίωμα κάθε ατόμου να βάζει τους δικούς του κανόνες, να θέτει τους δικούς του στόχους και να έχει το δικό του στυλ ζωής-πολιτικός και πολιτισμικός φιλελευθερισμός.

Αν ο οικονομικός φιλελευθερισμός, σύμφωνα με τον Χάγιεκ, είναι το δικαίωμα κάθε ανθρώπου να παράγει, να πουλάει και να αγοράζει, όλα όσα παράγονται ή πωλούνται, τότε αυτό το ανθρωπολογικό υποκείμενο, ο homo economicus, έχει ανάγκη, για να επεκταθεί, ένα πλαίσιο πολιτικού-πολιτισμικού φιλελευθερισμού, δηλαδή ένα περιβάλλον χωρίς φραγμούς και όρια, χωρίς περιορισμούς στα ατομικά δικαιώματα. Γι' αυτό ο Μπενζαμέν Κοσταν, Γαλλοελβετός διανοητής, όρισε την ελευθερία ως το δικαίωμα στην «ειρνη-

κή απόλαυση και την ιδιωτική ανεξαρτησία». Όταν ο πυρήνας της ζωής είναι το άτομο και οι ανάγκες του, τότε, ό,τι θεωρεί δικαίωμα είναι υπεράνω ηθικών κρίσεων, φιλοσοφικών αξιώσεων. Η ηθικότητα σχετικοποιείται, δεν μπορεί καν να οριστεί, όταν ο καθένας έχει δικαίωμα να ζει όπως επιθυμεί.

Ποιος λοιπόν θα ορίσει την ανθρώπινη ζωή; Η αγορά και ο νόμος, απαντούν οι νεοφιλελεύθεροι και οι φιλελεύθεροι αριστεροί. Οι άνθρωποι, ως ορθολογικοί ατομιστές, θα υπογράψουν μεταξύ τους ένα κοινωνικό συμβόλαιο που η μεν αγορά θα καθορίζει τον τρόπο ικανοποίησης των απεριόριστων αναγκών τους σε αγαθά και ο νόμος θα ρυθμίζει τις ατομικές πολιτικές

και πολιτισμικές επιθυμίες.

Να ένα παράδειγμα, επίκαιρο λόγω της πρόσφατης συζήτησης στην Ελλάδα για το σύμφωνο συμβίωσης, που πιστεύω ότι αποτυπώνει το πνεύμα της προβληματικής του Μισεά: Αφού είμαι ελεύθερος να πουλάω (νοικιάζω) την εργατική μου δύναμη για να δουλέψω και να έχω ένα εισόδημα, έτσι πρέπει να είμαι ελεύθερος να πουλάω (νοικιάζω) την κοιλιά μου για να κάνω ένα παιδί, αρκεί να βρω έναν αγοραστή, ομόφυλο ή ετερόφυλο ζευγάρι, που να μου προσφέρει με όρους αγοράς μια καλή τιμή. Με τον ίδιο τρόπο η αγορά και ο νόμος θα ρυθμίσουν την προσφορά και τη ζήτηση για εργάτριες του σεξ, οίκους για κτηνοβάτες, οίκους για παιδόφιλους κ.τ.λ. Οι δυνάμεις της προσφοράς και της ζήτησης μιας παρένθετης μητέρας, μιας νοικιασμένης μήτρας, έχουν ισορροπήσει σήμερα την τιμή στις 50.000 έως 70.000 ευρώ. Το πιθανότερο είναι βέβαια, όταν νομοθετηθεί η δυνατότητα να έχει παιδιά ένα ομόφυλο ζευγάρι, λόγω της αύξησης της ζήτησης για μήτρες να αυξηθεί η προσφορά για μήτρες και άρα η τιμή του ενοικίου, αφού οι νοικιασμένες μήτρες, θα είναι η κύρια πηγή απόκτησης παιδιών. Ένας φιλελεύθερος δεξιός θα υπερασπιστεί τη σοφία της αγοράς να λύνει ειρηνικά τις ανθρώπινες επιθυμίες και το δικαίωμα του ατόμου να ζει όπως το ίδιο νομίζει και ένας αριστερός θα διεκδικήσει με αγώνες να νοικιαστεί η μήτρα σε υψηλότερη τιμή, γιατί πρέπει να υπερασπίσει τα εργατικά δικαιώματα. Τα παιδιά ως εμπόρευμα. Ένα όραμα της αριστεράς για τον 21^ο αιώνα. Η πλήρης έκπτωση του οράματος για έναν κόσμο χωρίς εμπορευματοποίηση του σώματος, της ίδιας της ανθρώπινης ύπαρξης. Τι σχέση έχουν όλα αυτά τα παραπάνω με το ιδεώδες της ατομικής αυτονομίας, της ελευθερίας και της προσωπικής ολοκλήρωσης εντός της κοινωνίας;

* καθηγητής οικονομικών στο Τ.Ε.Ι. Ηπείρου, συγγραφέας

Ποιήματα του Αντώνη Μπουντιούρη

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η σαρκώδης Ιστορία έρπει
Κι έτσι επιβιώνει
Και δεν κοιτά ψηλά για
να μη βλέπει της ευσαρκίας μαλάκιο
Τον χώρο και τον τόπο
που τη γέννησε.

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

Καταραμένο γλεντοκόπι
των τελευταίων χρόνων.
Γέμισες αφρόκρινα το τραπέζι.
Για το νεκρόδειπνο.

ΠΑΡΑΚΜΗ

Ι
Πάνω στον τρούλο
Το ένα μάτι του Χριστού
Λείπει.

II
Ξεράθηκε η συνήθεια
και πιά δεν ενοχλεί.

ΑΠΟΦΑΣΗ

Τώρα που η «πόλις η διδάσκαλος»
μας έμαθε πολλά
Κι όσο ο σθενοκίνητος ρυθμός αχνίζει
Ας αποφασίσουμε για τη σημαία.

ΟΙ ΒΙΓΛΑΤΟΡΕΣ ΣΕ ΔΙΚΗ

Στη θεία Μετάληψη των κολασμένων
Να προσέλθει πρώτα η τελευταία βάρδια των
βιγλατόρων.
Αιώνια περιδίνηση στη κόλαση τους πρέπει.
Που άφησαν τις φрукτωρίες να
κωνευτούν στο χώμα.
Τους ειδικούς με γάντια χειρουργείου
μες στα σπίτια μας.
Κι ένα στραγγότοπο
παραδομένο σε λευκό πανί.

● | ΘΕΑΤΡΟ κριτική

Του Κώστα Σαράντη

Μια κοινωνική ανατομία με τον μπαλιτά!

Ο Αδαής και ο Παράφρων του Τόμας Μπέρνχαρντ

«Η Αυοστρία δεν είναι παρά μία σκηνή θεάτρου, πάνω στην οποία όλα είναι σάπια! Εξήμισι εκατομμύρια πνευματικά καθυστερημένοι και μανιακοί που ξελαρυνγίζονται αδιάκοπα αναζητώντας σκηνοθέτη»

Τόμας Μπέρνχαρντ

Στις 11 Μαρτίου του 1937 ο Μούζιλ παρουσίασε το δοκίμιο του «Περί βλακειάς» σε μια διάλεξη στη Αυστριακή Εργατική Ένωση με τόσο επιτυχία, ώστε η διάλεξη να επαναληφθεί στις 17 του ίδιου μήνα. Στη διάλεξη αυτή ασκεί μια αυστηρή κριτική κατά της Βιέννης και της Αυστρίας, κριτική η οποία έμελλε να γίνει η εναρκτήρια πράξη αυτού που κάποιος μπορεί να ονομάσει «κοινωνική συνείδηση» της Αυστρίας. Τα επόμενα χρόνια και κυρίως μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, με τη φασιστική κληρονομιά να πλανάται πάνω από τη χώρα, πλήθος διανοουμένων λειτούργησαν με αυτήν τη λογική, η οποία φθάνει μέχρι τις μέρες μας. Άνθρωποι του πνεύματος, ανάμεσα στους οποίους οι συγγραφείς Πέτερ Χάνκε, η βραβευμένη με Νόμπελ λογοτεχνίας Ελφρίντε Γέλιγκεν, ο σκηνοθέτης Μάικλ Χάνκε και, βέβαια, ο κορυφαίος όλων, άνθρωπος του θεάτρου, Τόμας Μπέρνχαρντ, άσκησαν αδυσώπητη κριτική πάνω στο σώμα της αυστριακής κοινωνίας για τα λάθη, τις φρικτές πράξεις, αλλά και το γενικότερο κλίμα το οποίο τη χαρακτήριζε.

Στην ομιλία του κατά την απονομή του Κρατικού Βραβείου Αυστρίας, ο Μπέρνχαρντ (1968) ευθαρσώς δηλώνει: «Είμαστε Αυστριακοί, πάει να πει είμαστε απονευρωμένοι - η ζωή μας ισοδυναμεί με την αποουσία κάθε ενδιαφέροντος για ζωή, μέσα στο φυσικό γίγνεσθαι εμείς εκπροσωπούμε τη μεγαλομανία του μέλλοντος».

Σε όλη τη διάρκεια της ζωής του υπήρξε αυστηρός, επικριτικός, αποδομητικός, αλλά ταυτόχρονα, μέσα

από το μεγάλο ταλέντο του, δημιουργικός όσο ελάχιστοι, γ' αυτό ίσως εισέπραξε τη μνήμη και την απόρριψη των συμπατριωτών του, όσο ζούσε. Κορωνίδα της στάσης του αποτέλεσε η διαθήκη του, μετά τον θάνατό του στις 12 Φεβρουαρίου 1989, στην οποία απαγορεύει στο αυστριακό κράτος να εκμεταλλευθεί με οποιονδήποτε τρόπο το έργο του. Σε αυτό η χειρουργική του πένα δεν ορρωδεί προ ουδένος: Η κρατική εξουσία, οι διανοούμενοι του συστήματος, το φιλοθεάμον κοινό («το κοινό δεν έχει αυτή για αλλαγές» / ο Αδαής και ο Παράφρων), ο «επίσημος πολιτισμός» («η κουλτούρα είναι ένα βουκό από σκατά» / ο Αδαής και ο Παράφρων), η αποχαυνωμένη κοινωνία στην οποία ζει και κινείται μπαίνουν στο στόχο της.

Ο Αδαής και ο Παράφρων είναι ένα από τα κορυφαία θεατρικά έργα του το οποίο παρουσιάστηκε για πρώτη φορά, απ' όσο γνωρίζουμε, στη χώρα μας. Σε αυτό κυριαρχούν τρία πρόσωπα και τα τρία κω-

ρίς ονοματεπώνυμο, αναφερόμενα μόνο με τις ιδιότητές τους. Αυτές είναι και το «πρόσωπο» τους. Η Βασίλισσα της Νύχτας, κορυφαία τραγουδίστρια της όπερας, ο Πατέρας της, και ο Δόκτωρ, προφανώς καθηγητής ανατομίας. Οι συνεχώς επαναλαμβανόμενες φράσεις δημιουργούν ένα πλαίσιο ανυπόφορης καθημερινότητας στις ρωγμές της οποίας ξεπετάγεται το καυστικό, βιτριολικό μπορούμε να πούμε, χιούμορ του συγγραφέα. Χρησιμοποιεί την εκμεταλλευτική σχέση της τραγουδίστριας από τον πατέρα της, για να ξεδιπλώσει το δικό του διπλό φορτίο. Από τη μια επιχειρεί ένα ξεκαθάρισμα με τους γονείς του (τον πατέρα του που ουδέποτε τον αναγνώρισε), αλλά κυρίως τη μητέρα του η οποία τον εγκατέλειψε σε νεαρή ηλικία, αφήνοντας την ανατροφή του στα χέρια του πολυγαλακτημένου του παππού Γιοχάνες Φρόϊμπιχλερ, ευρυμαθή αναρχικό συγγραφέα, τιμημένο το 1937 με το κρατικό βραβείο λογοτεχνίας. Από την άλλη, είναι εμφανής η κρι-

τική του για τον μη απογαλακτισμό της αυστριακής κοινωνίας. Ακόμη ισχυρότερα, ο Δόκτωρ είναι αυτός ο οποίος θα βάλει αυτή την κοινωνία πάνω στο τραπέζι της ανατομίας και θα ασκήσει τον τεμαχισμό της: «Οι ακαδημίες είναι επανδρωμένες με ακαδημαϊκούς εκμεταλλευτές, κατά το πλείστον έχουν διαβρωθεί από τον ισαρλατισμό», «όλοι πάντα, είτε είναι διανοούμενοι είτε καλλιτέχνες, καθιστούν την αχρειότητα νόημα της ζωής τους», «το θέατρο, και όμως ιδιαιτέρως η όπερα, αξιότιμη κύριε, είναι η κόλαση», «υπάρχουμε μόνο και μόνον επειδή αφαιρούμαστε από την ίδια μας την ύπαρξη», «η κοινωνία είναι ό,τι πιο αναίσθητο», αυτά αναφέρει ο Δόκτωρ, ασκώντας πολύ περισσότερο από την τέχνη του ανατόμου αυτήν του νεκροτόμου.

Ο Γιάννος Περγλέγκας ασχολείται για δεύτερη φορά, μετά τον «Ιμμάνουελ Καντ», με τον Μπέρνχαρντ, εν γνώσει του ότι το ανέβασμα των θεατρικών έργων του συγγραφέα ενέχει πολύ υψηλή διακινδύνευση. Πρέπει να είσαι γνώστης όχι απλώς των έργων του, αλλά πολύ περισσότερο της φιλοσοφίας του, για να αναμετρηθείς με τα κείμενά του. Μια συμβατική, διεκπεραιωτική ή επιφανειακή σκηνοθεσία μαθηματικά οδηγεί σε αποτυχία. Πρέπει επίσης να κατέχεις ο ίδιος τη δύναμη του δηκτικού χιούμορ (χολερικό το ονομάζει ο σκηνοθέτης), μιας και αυτό είναι που κινεί τα νήματα των κειμένων του Μπέρνχαρντ. Είναι χαρακτηριστικό ότι αρκετοί προσεγγίζουν το έργο του συγγραφέα ως κωμωδία. Όμως τούτο συνιστά τεράστιο λάθος. Όπως ο ίδιος ο Μπέρνχαρντ γράφει στο συγκεκριμένο θεατρικό έργο, «για τον έξω κόσμο είναι κωμωδία αυτό που στην πραγματικότητα είναι τραγωδία, αξιότιμη κύριε».

Ο ταλαντούχος σκηνοθέτης, με το βραβείο Χορν στο βιογραφικό του, προσεγγίζει τον Μπέρνχαρντ με προσήλωσι όσο και με ευλάβεια και αποδεικνύει ότι τον έχει προσεγγίσει σαν συγγραφέα, σαν φιλόσοφο, σαν άνθρωπο. Παίρνει επάνω του το έργο (σαν σκηνοθέτης, αλλά και σαν ηθοποιός/ ο Δόκτωρ) και με την μπαγκέτα ενός μαέστρου, δημιουργεί ένα «μουσικό»

έργο (η μουσικότητα είναι πανταχού παρούσα στον συγγραφέα) το οποίο πηγαινοέρχεται ανάμεσα στη δηκτικότητα και τον εφρουασμό. Ως γνήσια «μπέρνχαρντικός» σκηνοθέτης αποκοιμίζει / ξεγελάει το κοινό ως γητευτής μέχρι τη στιγμή που αιφνιδιαστικά θα εξαπολύσει τη δηλητηριώδη κριτική του.

Είναι απολύτως σίγουρο ότι, αν ο Τόμας Μπέρνχαρντ έβλεπε τη συγκεκριμένη παράσταση, ένα μειδίαμα θα τον χαρακτήριζε και μια πλήρης ικανοποίηση θα τον κυριεύε. Ο ιδανικός σκηνοθέτης στο ιδανικό έργο συντελούν σε μια παράσταση - αναφορά.

Οι ηθοποιοί συνέβαλαν τα μάλα στην ολοκλήρωση της σκηνοθετικής προσέγγισης, ενστερνιζόμενοι πλήρως τον προβληματισμό του Περγλέγκα.

Έξοχος ο Γιάννος Περγλέγκας στο ρόλο του Δόκτωρος - Ανατόμου, ενσαρκώνει ένα χαρακτήρα που δεν ξέρεις αν σε προσεγγίζει ως φίλος ή ως επικριτής.

Επίσης έξοχοι ο Χρήστος Μαλάκνης και η Ανθή Ευστρατιάδου, οι οποίοι έχουν πλήρως ενσωματώσει τη χειραγωγική, αλλά και αμοιβαίως συμφέρουσα και εν τέλει συμβιβαστική σχέση πατέρα - κόρης.

Πολύ καλός και ο Γιάννης Καπελέρης στους ρόλους της κυρίας Φάργκο και του σερβιτόρου Βίντερ.

Σημαντικό μερίδιο στην επιτυχία της παράστασης η μετάφραση του κειμένου από το Γιώργο Δεπάστια, ο οποίος ως πρώην ιατροδικαστής, προτείνει μια ομολογουμένα πλήρη και ολοκληρωτική μετάφραση. Καθόλου τυχαία ο ίδιος ως μεταφραστής έχει μεταφράσει το «Περί βλακειάς» του Ρόμπερτ Μούζιλ.

Εξίσου έξοχα το κοστούμε της Λουκίας Χουλιάρρα, με τους ήρωες να μοιάζουν σαν να έχουν βγει από πίνακες του Ότο Ντιξ, οι οποίοι με τη βοήθεια του εύστοχου μακιγιάζ αλλά και των κομμώσεων, αναδεικνύουν το πνεύμα της Νέας Αντικειμενικότητας, κορυφαίος εκπρόσωπος του οποίου υπήρξε ο Ντιξ τα χρόνια του Μεσοπολέμου.

Αναμένουμε πλέον με αδημονία το ανέβασμα του τρίτου έργου του Τόμας Μπέρνχαρντ το οποίο έχει προαναγγείλει ο σκηνοθέτης.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Ο Αδαής και ο Παράφρων του Τόμας Μπέρνχαρντ
Πειραματική σκηνή του Εθνικού Θεάτρου

Μετάφραση: Γιώργος Δεπάστιας
Σκηνοθεσία: Γιάννος Περγλέγκας
Σκηνικά-κοστούμε: Λουκία Χουλιάρρα

Κίνηση: Δήμητρα Ευθυμιπούλου

Φωτισμοί: Νίκος Βλασόπουλος
Βοηθός σκηνοθέτη: Στέλιος Χλιαράς

Βοηθός σκηνογράφου: Γεωργία Μπούρα
Σχεδιασμός μακιγιάζ: Εύη Ζαφειροπούλου
Σχεδιασμός κομμώσεων: Χρόνης Τζήμος

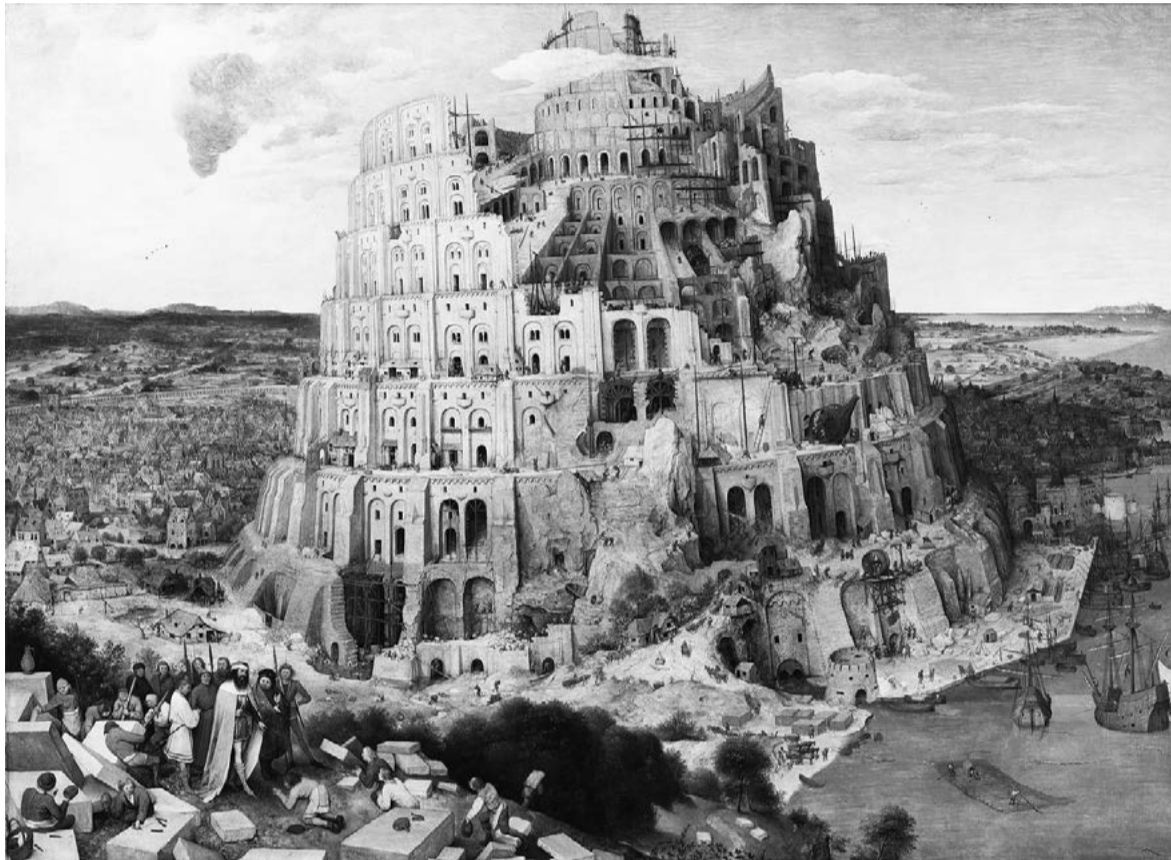
Διανομή:
Βασίλισσα της Νύχτας: Ανθή Ευστρατιάδου
Κυρία Φάργκο/Σερβιτόρος: Βίντερ Γιάννης Καπελέρης
Πατέρας: Χρήστος Μαλάκνης
Δόκτωρ: Γιάννος Περγλέγκας

● | 30 ημέρες * Σχόλια για την πολιτική και τον πολιτισμό

Του Σπύρου Κουτρούλη
(www.koutroulis-spyros.blogspot.com)

Αντιεθνικισμός και αυτοκρατορίες, μέρος Β'

Ένας άλλος στοχαστής, στο έργο του οποίου γίνεται συχνά αναφορά, είναι ο καθηγητής του LSE Άντονι Σμιθ. Στην χώρα μας μεταφράστηκε η μελέτη του «Εθνική Ταυτότητα», η οποία όμως υπήρξε θύμα μιας επιλεκτικής ανάγνωσής του, που παραλείπει να αναφερθεί στο γεγονός ότι ο Α. Σμιθ εντόπισε πολλά θετικά στοιχεία στα έθνη, ενώ επιπλέον διαπίστωσε σε αυτά έναν τεράστιο ιστορικό δυναμισμό. Το κυριότερο μειονέκτημα που έχει ο ορισμός του, που αποδίδει στο έθνος ως «έναν κατονομασμένο ανθρώπινο πληθυσμό, που μοιράζεται μια ιστορική εδαφική επικράτεια, κοινούς μύθους και ιστορικές μνήμες, μια μαζική δημόσια κουλτούρα, κοινή οικονομία και κοινά σε όλα τα μέλη νομικά δικαιώματα και υποχρεώσεις»¹, είναι πως ταυτίζει την ύπαρξη του έθνους με τη δημιουργία κράτους.

Όπως ισχυρίζεται, «το κράτος υπήρξε η απαραίτητη προϋπόθεση και μήτρα για την κυοφορία της – τόσο έκδηλης στις μέρες μας– εθνικής νομιμοφορούνης»². Με αυτόν τον τρόπο δεν μπορεί να αναγνωρίσει ως έθνη τους αρχαίους Αιγύπτιους, τους Κινέζους, τους αρχαίους Έλληνες ή τους Εβραίους, σε αντίθεση μάλιστα με ό,τι υποστήριξε ο Ένγκελς στο δοκίμιό του «Η καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους». Επίσης, ο Α. Σμιθ δεν μπορεί να απαντήσει για το πώς πρέπει να προσδιορίσουμε τα μέλη μιας εθνότητας που βρίσκονται εκτός του εθνικού τους κράτους, ή δεν έχουν επιτύχει ακόμη να δημιουργήσουν το δικό τους αυτόνομο κράτος. Το περίεργο όμως είναι ότι κάποιοι Έλληνες ιστορικοί, ξεκινώντας από την πιο προβληματική πλευρά της προσέγγισης του Α. Σμιθ, προσπαθούν να δείξουν ότι ο ελληνισμός είναι νεώτερη κατασκευή, χωρίς ιστορικό βάθος, μεταγενέστερη από το ελληνικό κράτος, αποτέλεσμα σε ένα μεγάλο βαθμό διανοούμενων όπως ο Α. Κοραΐς, ο Σ. Ζαμπέλιος και ο Κ. Παπαρρηγόπουλος.

Ο Α. Σμιθ, σε αντίθεση με τη μαρξική παράδοση, θεωρεί ότι το έθνος είναι στερεότερο σημείο ανα-

φοράς από ό,τι η κοινωνική τάξη, διότι την τελευταία τη διακρίνει η «περιορισμένη συναισθηματική έλξη και η έλλειψη πολιτισμικού βάθους»³. Συγχρόνως αποδέχεται την ουσιώδη συνάφεια ανάμεσα στα έθνη και τις θρησκείες. Τον προβληματικό ορισμό του όμως προσπαθεί να τον θεραπεύσει με την αναφορά στην «εθνική ταυτότητα», που έχει περισσότερο πολιτισμικά χαρακτηριστικά από ό,τι το έθνος-κράτος, ώστε τελικά: «η εθνική ταυτότητα και το έθνος είναι σύνθετες κατασκευές που συνίστανται από έναν αριθμό διασυνδεδεμένων συστατικών-εθνικών, πολιτισμικών, εδαφικών, οικονομικών και νομικο-πολιτικών. Δηλώνουν δεσμούς αλληλεγγύης μεταξύ των μελών κοινοτήτων ενωμένων από κοινές μνήμες, μύθους και παραδόσεις οι οποίες μπορεί (ή όχι) να βρουν έκφραση σε δικά τους κράτη, αλλά είναι εντελώς διαφορετικοί από τους αμιγώς νομικούς και γραφειοκρατικούς δεσμούς του κράτους. Από εννοιολογική άποψη, το έθνος έχει καταλήξει να είναι ένα μείγμα δύο διαφορετικών διαστάσεων, μιας που βασίζεται στον πολίτη και το έδαφος και μίας εθνοτικής-γενεαλογικής σε διαφορετικές κατά περίπτωση αναλογίες. Αυτό το πολυδιάστατο είναι που ανέδειξε την εθνική ταυτότητα σε μια τόσο εύκαμπτη και ανθεκτική δύναμη της σύ-

χρονης ζωής και πολιτικής και της επέτρεψε να συνδυάζεται επιτυχώς με άλλες ισχυρές ιδεολογίες και κινήματα χωρίς να χάνει το χαρακτήρα της»⁴.

Στην εθνική ταυτότητα, ο Α. Σμιθ αναγνωρίζει μια μεγάλη προσφορά: την κοινωνικοποίηση των ατόμων «ως μέλη του έθνους και πολίτες»⁵. Η Δύση αναγνωρίζεται ως η γενέθλια γη του εθνικισμού, που στη συνέχεια μεταφύτευτηκε σε όλο τον κόσμο: «Ο εθνικισμός, το δόγμα που καθιστά το έθνος αντικείμενο κάθε πολιτικού εγχειρήματος και την εθνική ταυτότητα μέτρο κάθε ανθρώπινης αξίας, αμφισβητεί από τα χρόνια της Γαλλικής Επανάστασης την ιδέα μιας ενωμένης ανθρωπότητας, μιας παγκόσμιας κοινότητας και της ηθικής της ενότητας»⁶. Βεβαίως, πέραν των αρνητικών συνεπειών του εθνικισμού «θα μπορούσε κανείς να απαριθμήσει άλλα τόσα ευεργετικά αποτελέσματα: προασπίζεται μειονοτικούς πολιτισμούς, διασώζει «χαμένες» ιστορίες και λογοτεχνίες, αποτελεί πηγή έμπνευσης για πολιτισμικές αναγεννήσεις και λύση για τις «κρίσεις ταυτότητας», νομιμοποιεί την κοινότητα και την κοινωνική αλληλεγγύη, εμπνέει την αντίσταση στην τυραννία, ανάγει σε ιδεώδες τη λαϊκή κυριαρχία και τη συλλογική κινητοποίηση, αποτελεί ακόμα και κίνητρο για μια αυτάρκη

οικονομική ανάπτυξη»⁷.

Ός προς την ιστορική συνέχεια του ελληνισμού, ενώ έχει αφετηρία την εγκυρότητα της άποψης Φαλμεράιερ, καταλήγει πως «οι σύγχρονοι Έλληνες δύσκολα μπορεί να θεωρηθούν ως απευθείας απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων, παρά το γεγονός ότι σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αποκλειστεί κάτι τέτοιο»⁸. Αλλά θα προσθέσει ότι οι Νεοέλληνες «νιώθουν πως η «ελληνικότητά» τους είναι προϊόν της καταγωγής τους από τους αρχαίους (ή τους βυζαντινούς) Έλληνες και πως αυτή η πατρογονική σχέση είναι που τους κάνει να αισθάνονται μέλη της μεγάλης «υπερ-οικογένειας» των Ελλήνων, υπό την έννοια ότι τα κοινά αισθήματα της συνέχειας και του «ανήκειν» έχουν ουσιώδη σημασία για να υπάρξει μια ζωντανή αίσθηση της ταυτότητας»⁹. Ο Α. Σμιθ, επειδή ορθά δεν αποδίδει καμία σημασία στις «γραμμές βιολογικής καταγωγής», αναγνωρίζει καταλυτικό ιστορικό ρόλο σε ό,τι ονομάζει «γραμμές πολιτισμικής συγγένειας», δηλαδή την αίσθηση της συνέχειας, της κοινής μνήμης και του συλλογικού πεπρωμένου, που «ενσωματώνονται στους ιδιαίτερους μύθους, τις μνήμες, σύμβολα και τις αξίες που διατηρεί μια δεδομένη πληθυσμιακή πολιτισμική μονάδα»¹⁰.

Ειδικά για την ελληνική περι-

πτωση, ο Α. Σμιθ, αναγνωρίζει ότι, παράλληλα με τις ολαβικές μεταναστεύσεις, σημειωνόταν στην Ιωνία και στην Κωνσταντινούπολη μια «αυξανόμενη έμφαση στην ελληνική γλώσσα, φιλοσοφία και λογοτεχνία και μια στροφή προς τα κλασικά μοντέλα σκέψης και μάθησης», που σε συνδυασμό με τις «ελληνικές αναγεννήσεις» του 10ου και του 14ου αιώνα προώθησαν «σημαντικά την αίσθηση της πολιτισμικής συγγένειας με την αρχαία Ελλάδα και την κλασική της κληρονομιά»¹¹. Πρόκειται τελικά για μια ιστορική ερμηνεία που δεν απέχει, ούτε αντιτίθεται σε ό,τι υποστήριξαν ο Παπαρρηγόπουλος και ο Σβορώνος. Αλλά, επιπλέον, ο Α. Σμιθ θα συμπεράνει πως, «η θρησκεία μπορεί να συντηρήσει την αίσθηση της κοινής εθνότητας όπως το κουκούλι τη χρυσαλλίδα, τουλάχιστον για κάποια περίοδο, όπως έκανε η ελληνική ορθοδοξία για το αυτοδιοικούμενο ελληνορθόδοξο μιλέι κατά την περίοδο της οθωμανικής εξουσίας»¹².

Ο Α. Σμιθ δεν θεωρεί τα έθνη ως δημιουργήματα της αστικής τάξης. Αντίθετα, αρκετές ευρωπαϊκές μοναρχίες –όπως η αγγλική και η γαλλική– είχαν δημιουργήσει αρκετά συγκεντρωτικά και συνεκτικά έθνη-κράτη, ώστε να ανταποκρίνονται στις προϋποθέσεις που αυτός θέτει. Όμως θα σταθεί στις δύο διακρίσεις εθνικισμών που διατύπωσε ο Χανς Κον, που διέκρινε έναν δυτικό εθνικισμό με χαρακτηριστικά τον ορθολογισμό και τον συνεργασισμό, δηλαδή τη σύμπραξη «ανθρωπίνων όντων που ζουν σε μια κοινή εδαφική περιοχή, κάτω από την ίδια κυβέρνηση και τους ίδιους νόμους»¹³ και έναν εθνικισμό ανατολικό, οργανικό και μυστικιστικό. Το κύριο ελάττωμα μιας τέτοιας διάκρισης είναι ότι παραβλέπει ότι σε «ορισμένες κοινότητες άσκησαν επιρροή και τα δύο είδη εθνικιστικής ιδεολογίας – λ.χ. η οργανική εκδοχή στην Ιρλανδία και αργότερα στη Γαλλία του 19ου αιώνα και το ορθολογιστικό ιδεώδες σε ορισμένες εκδοχές του τσέχικου, ουγγρικού, σιωνιστικού εθνικισμού, καθώς και στους πρώιμους δυτικοαφρικανικούς εθνικισμούς»¹⁴.

(συνέχεια στην επόμενη σελίδα 24)

Αντιεθνικισμός και αυτοκρατορίες μέρος Β'

>> Ολοκληρώνοντας το δοκίμιό του, ο Α. Σμιθ, συμπεραίνει πως, «αν υπάρχουν κάποια πραγματικά παγκόσμια φαινόμενα, αυτά πρέπει να είναι το έθνος και ο εθνικισμός»¹⁵, ενώ η εθνική ταυτότητα αντιπροσωπεύει την κυριότερη μορφή συλλογικής ταύτισης. Το μαοϊκό κίνημα οφείλει πολλά στον κινέζικο εθνικισμό «τόσο από δογματική όσο και από πρακτική άποψη»¹⁶. Οι Ελβετοί, παρά τις διαφορικές θρησκείες και γλώσσες, «όχι μόνο κατόρθωσαν να επιτύχουν την πολιτική τους ένωση, αλλά και να διατηρήσουν σαφή αίσθηση της ιστορικής τους μοναδικότητας»¹⁷. Οι υπερεθνικές εταιρείες, ενώ κυκλώνουν τον πλανήτη με τα διεθνή δίκτυα παραγωγής και διανομής των προϊόντων τους, «συνάμα προκαλούν την αντίδραση των εθνών (ή συμμαχίες μεταξύ τους), οπουδήποτε οι κυβερνήσεις είναι αρκετές ισχυρές ώστε να μπορούν να διαπραγματευτούν ή να επιβάλουν όρους»¹⁸. Άλλωστε, «οι υπερεθνικές οικονομικές δυνάμεις ενδέχεται τελικά, κατά παράδοξο τρόπο, να ενδυναμώσουν τα έθνη και τους εθνικισμούς που αναμενόταν να εκτοπίσουν»¹⁹.

Ο Α. Σμιθ εξηγεί τους λόγους για τους οποίους είναι αιελέσφορο και αβάσιμο «το σχέδιο να κατασκευαστεί μια παγκόσμια κουλτούρα, έστω και τόσο εκλεκτικιστική και τεχνική»²⁰: Πρώτα πρώτα, «στην εποχή της εκκοσμίκευσης, η ταύτιση με το "έθνος" είναι ο ασφαλέστερος τρόπος για να ξεπεραστεί το τελεσίδικο του θανάτου και να εξασφαλιστεί κά-

ποιος βαθμός ατομικής αθανασίας. Ακόμα και το κόμμα, δεν μπορεί να προσφέρει μια τόσο κατηγορηματική υπόσχεση και αυτό αναγκάζεται εν τέλει να προσφύγει στο έθνος»²¹. Δεύτερον, «πως με την εθνική αναγέννηση και μέσω αυτής μας προσφέρεται η προσωπική μας ανανέωση και αξιοπρέπεια»²². Τρίτον, η εθνική ταυτότητα «αφορά την προτεραιότητα που δίνει στην πραγμάτωση του ιδεώδους της αδελφοσύνης. Αυτό το ιδεώδες υποδηλώνει την ύπαρξη μιας στενής σχέσης ανάμεσα στην οικογένεια, την εθνοτική κοινότητα και το έθνος τουλάχιστον σε ιδεολογικό επίπεδο»²³. Τέτατον, «υπάρχουν και τα γεωπολιτικά και ιστορικά αίτια. Από ιστορική άποψη,

η αξία του έθνους-κράτους έχει αποδειχτεί από την εποχή που η ηγεμονία της Γαλλίας και της Βρετανίας φανέρωσαν την αποτελεσματικότητά του στον πόλεμο και την ειρήνη. Έτσι το έθνος-κράτος αναδεικνύεται σε οικουμενικό πρότυπο, έστω και αν στις περισσότερες περιπτώσεις αντιγράφκαν περισσότερο τα εξωτερικά του στοιχεία παρά το πνεύμα του»²⁴.

Είναι λανθασμένο να θεωρούμε ότι τα έθνη εξαρτώνται από τις αλλαγές στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, αφού «μέσα στον σημερινό κόσμο των υπερεθνικών επιχειρήσεων και του διεθνούς καταμερισμού εργασίας, τα έθνη και ο εθνικισμός εξακολουθούν να ευημερούν»²⁵. Η συμμετοχή των εθνών σε

διεθνείς και περιφερειακές συμμαχίες τους δίνουν ένα νέο πεδίο διεκδίκησης ισχύος και επιρροής. Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν θα είναι ασφαλώς ένα ευρωπαϊκό υπερέθνος, ούτε θα έχει καμία σχέση με το παράδειγμα των ΗΠΑ ή της ΕΣΣΔ, ή το βελγικό ή αγγλικό υπόδειγμα, αλλά για να έχει λαϊκή απήχηση, θα πρέπει να θεμελιωθεί στην κοινή πολιτισμική κληρονομιά που δεν θα λειτουργεί όμως ανταγωνιστικά προς τις «κραταιές και ακραιές εθνικές κουλτούρες»²⁶, αλλά με βάση αυτές θα επιχειρεί να διαμορφώσει «κοινούς ευρωπαϊκούς μύθους, σύμβολα, αξίες και μνήμες»²⁷. Το έργο του Α. Σμιθ, τελειώνει με τη βεβαιότητα ότι η εθνική ταυτότητα και το έθνος-κρά-

τος θα εξακολουθεί να είναι η πιο ισχυρή και πιο διαδεδομένη συλλογική ταυτότητα και θα «συνεχίσει να συγκεντρώνει τη νομιμοφροσύνη των ανθρώπων»²⁸ για τον επόμενο αιώνα, ενώ «όλα τα άλλα οράματα, όλες οι υπόλοιπες επιχειρηματολογίες μοιάζουν χλομές και νεφελώδεις σε σύγκριση μαζί του»²⁹.

Σημειώσεις:

1. Anthony D. Smith, *Εθνική ταυτότητα*, μετάφραση Εύα Πέππα, εκδόσεις Οδυσσέας, Αθήνα 2000, σελ.66.
2. ό.π.σελ.91.
3. ό.π.σελ.19.
4. ό.π.σελ.32.
5. ό.π.σελ.33.
6. ό.π.σελ.35.
7. ό.π.σελ.36.
8. ό.π.σελ.51.
9. ό.π.σελ.51.
10. ό.π.σελ.51.
11. ό.π.σελ.51.
12. ό.π.σελ.59.
13. ό.π.σελ.121.
14. ό.π.σελ.122.
15. ό.π.σελ.205.
16. ό.π.σελ.207.
17. ό.π.σελ.209.
18. ό.π.σελ.223.
19. ό.π.σελ.223.
20. ό.π.σελ.228.
21. ό.π.σελ.228.
22. ό.π.σελ.229.
23. ό.π.σελ.230.
24. ό.π.σελ.231,232.
25. ό.π.σελ.234.
26. ό.π.σελ.247.
27. ό.π.σελ.247.
28. ό.π.σελ.248.
29. ό.π.σελ.249.

Πλαστικός εφιάλτης

Μια νέα μελέτη για τους ωκεανούς, αποκαλύπτει τις εφιαλτικές διαστάσεις που έχει λάβει η συσσώρευση πλαστικού στις θάλασσες του πλανήτη. Σύμφωνα με αυτήν, μέχρι το 2050, θα υπάρχει περισσότερο πλαστικό στις θάλασσες απ' ό,τι ψάρια.

Η κατάσταση είναι ήδη αφόρητη, ιδίως στον Ειρηνικό Ωκεανό: Εκεί, έχει δημιουργηθεί μια τεράστια σκουπιδομάζα, ένα απέραντο νησί σε διπλάσιο μέγεθος από αυτό της... Γαλλίας το οποίο μετακινείται παρασυρόμενο από τα θαλάσσια ρεύματα. Δυστυχώς, το πλαστικό δεν συγκεντρώνεται μόνο, αλλά ταυτόχρονα διαχέεται: Ο ωκεανογράφος Τσάρλς Μουρ, σε πρόσφατη έρευνα που διεξήγαγε σε σημεία του Ειρηνικού, άντλησε δείγματα νερού στα οποία βρήκε 48 μέρη μικρο-πλαστικού για κάθε μέρος πηλαγίων. Αντίστοιχα μεγάλες συγκεντρώσεις, έχουν επισημανθεί

και στον Ατλαντικό Ωκεανό, ο οποίος εμφανίζει κι εκείνος φαινόμενα «πληστικής σούπας» σε διάφορα σημεία του.

Το μικροπλαστικό καταναλώνεται από τα ψάρια μαζί με το πηλαγτόν. Σε μεγάλες συγκεντρώσεις μπορεί να αποβεί θανατηφόρο καθώς φράσσει τις αναπνευστικές οδούς των ψαριών, τα στόματά τους και τα βράγχια. Ακόμα και όταν δεν συμβαίνει αυτό, μεταφέρεται στον οργανισμό τους και έτσι εισέρχεται στην τροφική αλυσίδα επηρεάζοντας, βέβαια, και τον άνθρωπο.

Αυτή η αποκρουστική πραγματικότητα παρακίνησε μια παρέα επιστημόνων της θάλασσας, και έτσι εφηύραν ένα πρωτοποριακό ηλιακό ρομποτικό πλοιάριο το οποίο λειτουργεί σαν... ηλεκτρική σκούπα, και μπορεί να απορροφήσει μέχρι 22.000 τόνους πλαστικό τον χρόνο! Μερικά από αυτά τα ρομπότ, θα μπορούσαν να καθαρίσουν την πλαστική

σούπα του Ειρηνικού σε 10 μόλις χρόνια. Το SeaVax αναπτύσσεται στο πλαίσιο ενός εθελοντικού συμμετοχικού προγράμματος που λειτουργεί με την ελεύθερη συνεισφορά επιστημόνων, και χρηματοδοτείται από το κοινό (κυρίως του διαδικτύου). Μια τέτοια πρωτοβουλία μικρο-χρηματοδότησης ανέπτυξε και η γνωστή πλατφόρμα Avaaz. Στη σχετική έκκληση, αναφέρεται σχετικά: «Στη-

ρίζοντας με όσα θα πλήρωνες για ένα γεύμα, μπορείς να αφαιρέσεις από τη θάλασσα 170.000 κομμάτια πλαστικό!».

Περισσότερες πληροφορίες, μπορείτε να βρείτε στην διεύθυνση:

https://secure.avaaz.org/el/oceans_plastic_loc_gr_1/?by0kyhb&v=73687&cl=9612922873

● | Ανεξιχνίαση Ιστορία

Του Κωνσταντίνου Μαυρίδη

Το σπίτι του Παβλόφ

Το οχυρό σύμβολο της τιτανομαχίας του Στάλινγκραντ και τα παράδοξα της ιστορίας του

Η μάχη του Στάλινγκραντ αποτελεί, αναμφίβολα, το σημείο καμπής του Β' ΠΠ στο ανατολικό μέτωπο και την αρχή του τέλους για τη ναζιστική Γερμανία. Μετά το πέρας της μάχης, τον Γενάρη του 1943, τα γερμανικά στρατεύματα στην ανατολή θα περάσουν στην άμυνα και με σύντομες εξαιρέσεις τις αντεπιθέσεις του Χαρκόβου και του Κουρσκ, η πρωτοβουλία θα ανήκει οριστικά στη σοβιετική πλευρά.

Παρά ταύτα, τον Σεπτέμβρη του '42 τα πράγματα δεν φάνταζαν και τόσο ρόδινα για τους Ρώσους.

Ο πόλεμος-αστραπή της Βέρμαχτ είχε ανατρέψει τις σοβιετικές αμυντικές θέσεις στο νότιο τμήμα του μετώπου και, μετά την κατάληψη του Βορρονέζ, η 6η γερμανική στρατιά είχε ήδη διεισδύσει στην πόλη του Στάλινγκραντ, την οποία θα επιχειρούσε να καταλάβει με κατά μέτωπον επίθεση. Της γερμανικής επίθεσης είχαν προηγηθεί ανελέητοι βομβαρδισμοί από τη Λουφτβάφε, που σκότωσαν πάνω από 93 χιλιάδες ανθρώπους και ουσιαστικά μετέτρεψαν την πόλη σε έναν ατελείωτο σωρό ερειπίων. Κάπου εκεί, το γερμανικό σχέδιο δράσης απέτυχε να προβλέψει το τακτικό πλεονέκτημα που θα αποκτούσαν οι αμυνόμενοι από τα καταστραμμένα κτήρια και δρόμους και τη μη δυνατότητα εκμετάλλευσης της πλήρους γερμανικής υπεροχής σε δύναμη πυρός σε ένα κλειστοφοβικό, τριτοδιάστατο περιβάλλον μάχης, χωρίς σαφή γραμμή μετώπου.

Οι Ρώσοι, αντιθέτως, προσαρμόστηκαν αμέσως σ' αυτό το πρωτοφανές είδος πολέμου: μειώνοντας δραστικά την απόσταση από τα επιτιθέμενα στρατεύματα, απέφευγαν τις θανατηφόρες επιδρομές της γερμανικής αεροπορίας και προκαλούσαν μεγάλες απώλειες στον εχθρό. Οι Γερμανοί, μη εξοικειωμένοι με αυτόν τον πρωτόγονο τύπο μάχης εκ του συστάδην, γρήγορα του έδωσαν το παρατσούκλι "Rattenkrieg" (πόλεμο των αρουραίων). Άκρως κρίσιμο ρόλο στην αμφίροπη μάχη στην πόλη θα έπαιζαν τα κτήρια-οχυρά σε στρατηγικά σημεία για την κατάληψη και ανακατάληψη των οποίων θα σκοτώνονταν χιλιάδες στρατιώτες και από τις δύο πλευρές.

Ένα τέτοιο κτήριο, και μάλλον το πλέον διάσημο, ήταν το σπίτι του Παβλόφ, το τετραώροφο κτήριο που βρισκόταν στη ΝΑ γωνία της Πλατείας 9ης Ιανουαρίου, στο κέντρο του Στάλινγκραντ. Το στρατηγικό πλεονέκτημά του ήταν ότι κάλυπτε ένα κομβικό σημείο της όχθης του Βόλγα και το τακτικό του πλεονέκτημα ότι, λόγω της θέσης του σε διασταύρωση, έδινε στους αμυνόμενους ευθεία γραμμή πυρός για 1 περίπου χιλιόμετρο στα βόρεια, νότια και δυτικά. Στις 27 Σεπτεμβρίου, μια 30μελής διμοιρία της σοβιετικής 13ης Μεραρχίας Φρουρών διατάχθηκε να επιτεθεί στο κτήριο στο οποίο είχαν διεισδύσει Γερμανοί ανιχνευτές και κατά τη διάρκεια της φονικής μάχης το μεν κτήριο ανακαταλήφθηκε, η δε διμοιρία αποδεκατίστηκε, με αποτέλεσμα να απομείνουν μόνο 4 άνδρες ζωντανοί. Με όλους τους αξιωματικούς νεκρούς, η διοίκηση πέρασε στον επιλοχία Γιάκοβ Παβλόφ, με την αυστηρή διαταγή να οχυρώσει το οίκημα και «να το υπερασπίσει, ή να πεθάνει προσπαθώντας».

Ο Παβλόφ συνειδητοποιεί πως με 4 στρατιώτες στη διάθεσή του μάλλον γρήγορα θα συνέβαινε το δεύτερο και κάλεσε επειγόντως ενισχύσεις, ενώ ταυτόχρονα ανακάλυψε ότι στο υπόγειο υπήρχαν 10 πολίτες, ανάμεσά τους και μικρά παιδιά. Παραδόξως, η τύχη ήταν μαζί τους και οι Γερμανοί τους άφησαν ήσυχους για κάποιες κρίσιμες μέρες και οι πολυπόθητες ενισχύσεις και τα εφόδια έφτασαν εκεί την 1η Οκτώβρη. Οι αμυνόμενοι ήταν,

πλέον, 25 και είχαν στη διάθεσή τους πολυβόλα, αντιαρματικά τουφέκια και όλμους. Το κτήριο περικυκλώθηκε με τετραπλό συρματόπλεγμα και ναρκοπέδια και τοποθετήθηκαν πολυβόλα σε όλα τα παράθυρα που έβλεπαν στην πλατεία.

Στις πρώτες επαφές με τους Γερμανούς, οι υπερασπιστές του κτηρίου ανακάλυψαν πως τα αντιαρματικά τουφέκια PTRS-41 των 14,5 χιλ. που είχαν τοποθετήσει στην ταράτσα του σπιτιού ήταν πολύ αποτελεσματικά εναντίον των γερμανικών αρμάτων μάχης που πλησίαζαν το σπίτι, καθώς η λεπτή θωράκιση του πύργου τους ήταν ευάλωτη σε αντιαρματικές βολές από ψηλά και το ύψος της ταράτσας ήταν εκτός γωνίας ανύψωσης του πυροβόλου των ΠάντσερV.

Για καλύτερη εσωτερική επικοινωνία, οι άντρες του Παβλόφ άνοιξαν τρύπες στους τοίχους του ισόγειου και των άλλων ορόφων και έσκαψαν

ένα χαράκωμα που έφτανε μέχρι τις σοβιετικές γραμμές στο ποτάμι. Έτσι, μπορούσαν να μεταφέρουν εφόδια απευθείας από τις βάρκες που διέσχισαν το ποτάμι παρά τις γερμανικές αεροπορικές επιδρομές και βολές πυροβολικού. Παρ' όλα αυτά, το φαγητό και κυρίως το νερό ήταν μονίμως λιγοστό ειδικά όταν λόγω των εντατικών γερμανικών εφοδών οι αμυνόμενοι έφτασαν τους 100.

Αρχής γενομένης της 2ας Οκτωβρίου οι Γερμανοί έκαναν επιθέσεις στο σπίτι καθημερινά, κάποιες μέρες και 2 ή 3 φορές και το βράδυ άνοιγαν πυρ με πολυβόλα και όλμους για να στερήσουν από τους υπερασπιστές του σπιτιού τον ύπνο. Συνήθως, οι Ρώσοι παρατηρητές εντόπιζαν έγκαιρα το εχθρικό πεζικό ή τα τεθωρακισμένα καθώς συγκεντρώνονταν για να διασχίσουν την πλατεία και να πλησιάσουν το σπίτι και οι αμυνόμενοι άνοιγαν πυκνό πυρ με ότι διέθεταν από το ισόγειο, τα παράθυρα και τη στέγη. Τελικά, θα κρατούσαν μέχρι τις 25 Νοέμβρη υπό αφόρητη καθημερινή πίεση και κακουχίες, όταν τα στρατεύματα της σοβιετικής αντεπίθεσης έφτασαν ως το σπίτι και αντικατέστησαν τη φρουρά. Οι νεοφερμένοι έμειναν έκπληκτοι όταν είδαν ζωντανούς στρατιώτες, μαζί και τους πολίτες, να βγαίνουν μέσα από τα ερείπια του μισοκατεδαφισμένου κτηρίου.

Ένα από τα πολλά παράδοξα με την ιστορία του σπιτιού του Παβλόφ είναι ότι ο λοχίας, που έδωσε το όνομά του στο σπίτι και που τιμήθηκε μετά τη μάχη με το χρυσό αστέ-

ρι και ονομάστηκε ήρωας της Σοβιετικής Ένωσης, ήταν επικεφαλής της άμυνας του σπιτιού μόνο από τις 27/9/42 ως τις 1/10/42 μέχρι δηλαδή να φθάσουν εκεί οι ενισχύσεις. Μαζί με τις ενισχύσεις έφτασε στο σπίτι και ο υπολοχαγός Αφανάσιεφ, ο οποίος ανέλαβε και κράτησε τη διοίκηση ως το τέλος της μάχης. Παρ' όλα αυτά, το σπίτι είχε σημειωθεί ως «σπίτι του Παβλόφ» στο χάρτη του επιτελείου και το όνομα έμεινε στην ιστορία. Έτσι, ο Παβλόφ παρασημοφορήθηκε και έγινε διάσημος, ενώ ο Αφανάσιεφ όχι.

Επίσης, το σπίτι του Παβλόφ ήταν ένα από τα τρία κτήρια-οχυρά της περιοχής που αλληλοκάλυπταν το ένα το άλλο. Τα άλλα δύο ήταν το σπίτι του Ζαλομπόντνυ (νοτίως του σπιτιού του Παβλόφ, που πήρε το όνομά του από τον υπολοχαγό που είχε τη διοίκησή του) και ο Αλευρόμυλος στα ανατολικά. Όπως συμβαίνει συχνά στην ιστορία, παρ' όλο που και στα τρία κτήρια έγιναν φονικότατες μάχες και όλα κράτησαν μέχρι το τέλος, μόνο ένα έγινε θρύλος. Μετά τον πόλεμο ο Παβλόφ φαίνεται πως επέλεξε την κομματική καριέρα και, γυρίζοντας στην ιδιαίτερη πατρίδα του, το Νόβγκοροντ, αποφοίτησε από τη σχολή στελεχών του ΚΚΣΕ και αναρριχήθηκε γρήγορα στην ιεραρχία. Η φήμη του τον βοήθησε να εκλεγεί 3 φορές εκπρόσωπος του Νόβγκοροντ στο Ανώτατο Σοβιέτ.

Το σπίτι του Παβλόφ ήταν ένα από τα πρώτα κτήρια που ανακαινίστηκαν στο Στάλινγκραντ μετά τη μάχη και στη ΝΑ γωνία του κατασκευάστηκε ένα μνημείο φτιαγμένο από τούβλα που προέρχονται από τα ερείπια του αρχικού σπιτιού. Ίσως, το πιο παράδοξο στοιχείο της ιστορίας του Παβλόφ ήταν το γεγονός ότι ιστορικοί ολκής, όπως ο Άντονι Μπίβορ, έχουν γράψει κατά καιρούς ότι ο Γιάκοβ Παβλόφ, στο ύστερο της ζωής του, στράφηκε στον μοναχισμό με το όνομα αρχιμανδρίτης Κύριλλος, αλλά προφανώς αναφέρονται στον συνονόμάτο του, Ιβάν Παβλόφ, επίσης βετεράνο της μάχης του Στάλινγκραντ. Η σύζυγος του Γιάκοβ Παβλόφ, σε μια συνέντευξή της μετά τον θάνατό του, δήλωσε σχετικά ότι: «Μάλλον ο Γιάκοβ ήταν ο μόνος αρχιμανδρίτης που μέχρι την τελευταία του στιγμή δήλωνε κομμουνιστής και άθεος».

Οι Ρώσοι προσαρμόστηκαν αμέσως σ' αυτό το πρωτοφανές είδος πολέμου και προκαλούσαν μεγάλες απώλειες στον εχθρό.

Έθιμα της Αδουριτιάς

Με τη μόνιμη εγκατάσταση των προσφύγων στην Ελλάδα, είναι καιρός να γνωρίσουν την κουλτούρα, τα ήθη και τα έθιμα της χώρας. Μέρη που είναι, λοιπόν, επιχειρούμε εδώ να τους δια φωτίσουμε για τα συναρπαστικά αποκριάτικα έθιμά μας!

το Γαϊτανάκι

Είναι τόσο πολλοί οι φίλοι του ελληνικού λαού, από τα πέρατα του κόσμου, που κάθε τόσο, τον στήνουν στη μέση, σε έναν στύλο, και ρίχνουν γύρω του τον πιο ξέφρενο και διασκεδαστικό χορό!

οι Χαρταετοί

Το «πέταγμα του αετού» ήταν ανέκαθεν δείγμα ανεμελιάς και ξεγνοιασιάς. Μετά την παράδοση της διακυβέρνησης της χώρας στη Γερμανία, στο ΝΑΤΟ και στις ΜΚΟ, η κυβέρνησή μας μπορεί να συνεχίσει ανενόχλητη την τόσο αγαπητή αυτή ασχολία...

Μασκαράδες

Στην Ελλάδα, «είσαι ό,τι δηλώσεις». Μην εκπλαγείτε, λοιπόν, αν δείτε τους πιο απίθανους τύπους να μασκαρεύονται και να ξεφαντώνουν, παριστάνοντας τους υπουργούς, τους πρωθυπουργούς και ό,τι άλλο μπορείτε να φανταστείτε.

Φέτος, εκτός από την κλασική στολή «κλόουν», θα φορεθεί πολύ και η σπαρταριστή στολή «γάτα των Ιμαλαΐων»!

Καθαρά Δευτέρα

Το μεγάλο φαγοπότι! Όπου μάσα, είμαστε πρώτοι. Τις μέρες αυτές προτιμάμε τα θαλασσινά, κυρίως του Ανατολικού Αιγαίου. Προσοχή, όμως. Είναι ακριβό σπορ!

● | CINEρήξη

Του Κωνσταντίνου Μπλάθρα

Μία ανάσα πέρα από τα βουνά

Δύο γυναίκες, μια Γερμανίδα η Τέσα και μια Ελληνίδα η Έλενα. Δύο χώρες, η Ελλάδα της κρίσης και η Γερμανία του πλούτου. Δυο μανάδες, η Τέσα με τη μικρή Λότε, μωρό της αγκαλιάς, η Έλενα που εγκυμονεί. Η Τέσα έχει μια καλή δουλειά με πολύ στρες και ισχυρό ανταγωνισμό. Η Έλενα δεν μπορεί να βρει κανονική δουλειά λόγω της εγκυμοσύνης. Τι θα γίνει όταν η Έλενα, που έχει φύγει μόνη της από την Ελλάδα για τη Γερμανία αναζητώντας μια καλύτερη τύχη, θα βρει δουλειά ως γκουβερνάντα στο σπίτι της Γερμανίδας;

Ενα καλά ζυγισμένο ψυχόδραμα είναι η ταινία *Μία ανάσα* του Κρίστιαν Τσοούμπερτ, γυρισμένη στην Αθήνα και τη Φρανκφούρτη. Η Έλενα, δε μπορεί να βρει μια δουλειά της προκοπής στην Αθήνα –ο φίλος της κι αυτός άνεργος– και όταν τη χάνει και αυτή που έχει, αποφασίζει να πάει σε μια φίλη της στη Φραγκφούρτη. Η Έλενα γνωρίζει πολύ καλά γερμανικά και έχει εγγυήσεις ότι θα βρει δουλειά σε νάιτ κλαμπ με καλό μεροκάματο και φιλοδώρημα. Ο φίλος της ο Κώστας γίνεται θηρίο. Όταν όμως είναι να πάει κάτι στραβά... Θυμάστε το νόμο του Μέρφι; Κάτι σαν την Ελλάδα τελευταία. Η Έλενα φεύγει από την Αθήνα εγκυμονούσα χωρίς να το γνωρίζει. Αυτό θα την εμποδίσει, σύμφωνα με τα κρατούντα στη Γερμανία, να βρει πλήρη απασχόληση. Για να το κάνει θα πρέπει να απαλλαγεί από την εγκυμοσύνη. Και γι' αυτό όμως, χρειάζονται χρήματα. Έτσι βρίσκεται στο σπίτι των Μπεργκ, ένα ζευγάρι καλοβαλμένων και πολυάσχολων μεσοαστών, για να φυλάει το μωρό τους, τη Λότε. Πώς όμως να ρίξεις ένα παιδί όταν προσέχεις ένα άλλο και το μπηρικό σου φίλτρο ξυπνάει απροειδοποίητα; Ο αγώνας της Έλενας τώρα είναι να κρατήσει το παιδί και να το γεννήσει στη Γερμανία. Ο Κώστας θα την ακολουθήσει θέλοντας και μη στην ξενιτιά –έτσι δε λέγεται ελληνικά η υπερόριος εργασία;

Αυτή είναι η ιστορία της Έλενας. Κοντά σ' αυτή, ο Τσοούμπερτ ξετυλίγει την ιστορία της Τέσα. Αν η Έλενα έχει φύγει από το πατρογονικό της νησί, για να βρει άδοξα τη ζωή της στην Αθήνα, η Τέσα έχει αποδράσει

από μια σκιερή μάνα στο Βερολίνο, για να κάνει τη ζωή της στην οικονομική πρωτεύουσα της χώρας της, τη Φρανκφούρτη. Η δουλειά της γίνεται ολοένα και πιο απαιτητική, ενώ χάνει και τη σειρά της όταν αποφασίζει να μείνει σπίτι λεχώνα με την νεογέννητη κόρη της. Η (Ελληνίδα) γκουβερνάντα είναι μια λύση για να επιστρέψει στον σκληρό ανταγωνισμό της δουλειάς της. Τα πράγματα θα πάρουν δραματική τροπή, όταν η μικρή Λότε θα χαθεί από τα χέρια της Έλενας και η Τέσα –με όλη τη γερμανική της προκατάληψη– είναι βέβαιη πως η Έλενα έκλεψε την κόρη της! Η Έλενα ζει το δικό της δράμα. Το σκάει πανικόβλητη, εγκαταλείποντας για πάντα το γερμανικό της όνειρο, θέλοντας να προστατέψει το δικό της παιδί. Μάνα εναντίον μάνας· ένα δράμα κόντρα στις ελληνικές ταινίες των τάχαμου μετανθρώπων, έρχεται από τη γερμανική πρωτεύουσα να μας θυμίσει, ότι ο μετάνθρωπος απλά δεν υπάρχει, όπως δεν υπήρξε και ο υπεράνθρωπος. Όλα κινούνται στη γνώριμη κοιτίδα του αδυσώπητου μπηρικού φίλτρου που έρχεται ορμητικό να σταθεί δίπλα στις εξίσου βαθιές ανθρώπινες αξίες, την αγάπη και τη συγχώρεση. Στο βάθος είναι ο καπιταλισμός που τους αλέθει όλους, αφού εκείνος κατ'εξοχήν και δια ίδιον όφελος, μας ψέλνει τον μετάνθρωπο.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο σεναριογράφος Τσοούμπερτ (σε συνεργασία με την Ίpek Τσοούμπερτ) έχει πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού του την κρίση και την ελληνογερμανική οικονομική διεκδυσία. Η πλούσια Γερμανία και η φτωχή Ελλάδα προσωποποιούνται στις δυο μανάδες. Το παιδί της Γερμανίδας μεγαλώνει στα πούπουλα. Το παιδί της Ελληνίδας; Άραγε θα φτάσει καν να γεννηθεί; Μπανάλ θα μου πείτε. Σαν το τραγούδι του αείμνηστου Μανώλη Αγγελόπουλου, «η μάνα η Γκρέκα, η μάνα η Τούρκα». Ανθρώπινα δηλαδή, μεγαλειώδη. Ξέρετε εσείς καμιά μεγάλη δραματική ιστορία στην τέχνη που να μην υπακούει σ' αυτή τη μεγαλειώδη ανθρώπινη μπιναλιτέ;

Είπαμε, μετάνθρωπος δεν υπάρχει παρά μόνο στην ιδιοτελή προπαγάνδα του χρήματος. Και κάποιος κάνουν το λάθος να την πιστέψουν. Όπως ο πατέρας της καινούργιας ταινίας του Ζία Ζάνγκε, *Πέρα*

από τα βουνά, που έβγαλε το γιο του Ντόλαρ, φυλακίζοντάς τον σε έναν κόσμο που δεν υπάρχει. Η όγδοη ταινία του βραβευμένου Ζάνγκε, για να δούμε και την άλλη όψη του ονείρου, εκεί που για να φτάσεις στο χρήμα δεν περνάς Ατλαντικό, αλλά Ειρηνικό, έχει στο κέντρο της επίσης

Η πλούσια Γερμανία και η φτωχή Ελλάδα προσωποποιούνται στις δυο μανάδες της ταινίας του Τσοούμπερτ.

μια γυναίκα, την Τάο, που το όνομά της στα κινέζικα θα πει κύμα. Ζει σε μια ορεινή κοιλάδα του Κίτρινου ποταμού. Ανάμεσα σε δύο φίλους που τη φλερτάρουν διαλέγει... τον πλουσιότερο. Ο άλλος, χαμένος, θα αφήσει τον τόπο του, για να δουλέψει ως ανθρακωρύχος. Ο άντρας της Τάο, που μαζί κάνουν ένα παιδί, θα γίνει γρήγορα πλούσιος και εξίσου γρήγορα θα φύγει από τη στενάχωρη για τα μεγαλομανή σχέδιά του πόλη τους. Η Τάο θα μείνει πίσω, σε μελαγχολική βουδιστική θεοπία, οικτίροντας ίσως την επιλογή της. Ο χαμένος θα γυρίσει, άρρωστος στον τόπο του, ενώ ο (πρώην) άντρας της και ο γιος της θα χαθούν κάπου στην Αυστραλία. Ο γιος θα ξεχάσει τη μάνα του και τα κινέζικα. Ο πατέρας, που ξέρει μόνο τα βασικά αγγλικά, επικοινωνεί μαζί του με την βοήθεια του μεταφραστή της Γκουγκλ. Καμία επικοινωνία. Η μάνα όμως θα προλάβει να δώσει στο γιο της, όταν αυτός οκταετής την επισκέπτεται, για τη κηδεία του παππού του, το κλειδί του σπιτιού, για να το έχει, όποτε θε-

λήσει να γυρίσει.

Ο Ζάνγκε, δίνει την ιστορία του σε τρεις στιγμές: Στην πρωτοχρονιά της χιλιετίας, στο τώρα (2014) και σ' ένα όχι μακρινό αύριο. Ο Ντόλαρ, που δε θυμάται πια τη μάνα του και ζει το 2025 στην Αυστραλία μ' έναν αλκοολικό πλούσιο πατέρα, ο οποίος έχει εμμονή με τα όπλα, μαθαίνει κινέζικα. Στο πρόσωπο της δασκάλας του θα δει τη μάνα του και εκείνος που ξεχνάει πάντα τα κλειδιά του (αυστραλέζικου) σπιτιού του, έχει συνέχεια κρεμασμένα στο λαιμό του τα κλειδιά, που του έδωσε η μάνα του τη μέρα του αποχωρισμού τους. Μια μάνα που το όνομά της σημαίνει στη γλώσσα του κύμα, και το ξεστομίζει μπροστά στα αφρισμένα κύματα του ωκεανού που τους χωρίζει. Είδατε τι δυνατή είναι η μπιναλιτέ, η ανθρώπινη κοινότητα, η ανθρώπινη κοινή μας μοίρα; Ο Ζάνγκε πήρε το Χρυσό Φοίνικα στις Κάννες, δίνοντας ίσως τον πιο ποιητικό ορισμό της εντοπιότητας σε έναν κόσμο, που καμώνεται ότι οι πατρίδες δεν τον αφορούν. Και εδώ, στο φόντο ο κινέζικος καπιταλισμός ο οποίος αλέθει να πάντα, παραδίδοντας μια πανάρχαια χώρα στις Συμπληγάδες Πέτρης της ανάπτυξης.

Μεγαλειώδης η παραβολή του Ζάνγκε, που έχει γράψει και το σεναριο χιζοντάς το με τα στοιχειώδη των ανθρώπινων αισθημάτων. Εδώ, η γυναίκα κλαίει και σπαράζει όταν χάνει τον πατέρα της, όταν καταλαβαίνει πως έχει χάσει το παιδί της και όλους τους αγαπημένους της. Δε μοιάζει καθόλου με πλαστικό πρόσωπο εικονικής πραγματικότητας, που μερικοί την ονειρεύονται σαν αληθινή – πολύ θα τους ταίριαζε αλήθεια.

Στην ελληνογερμανική παραγωγή του Τσοούμπερτ, που έρχεται μέσα στην κρίση να πάρει τη φωνή που άφισαν κάποιοι δικοί μας, κάνοντας τον Εγγλέζο για να μην αφήσουμε χρεωστούμενα πρωταγωνιστούν δυναμικά η Γιόρντις Τρίμπελ ως Τέσα, η Χαρά Μάτα Γιαννάτου λάμπει ως Έλενα, ο Μπέντζαμιν Σάντλερ είναι ο Γιαν, ο Αποστόλης Τότσικας ο Κώστας και ο Ακύλας Καραζήσης ο Τιβέριος Λάσκαρης, ένας διερμηνέας μεροκαματιάρης, στην Αθήνα του χαμού. Και οι δύο ταινίες βγαίνουν στις αίθουσες στις 17 Μαρτίου. Μη διαστάσετε.

Γ. Καραμπελιάς: 1821: Η παλιγγενεσία

Προγραμματισμένες εκδηλώσεις για την 25η Μαρτίου-παρουσιάσεις του βιβλίου

Λάρισα

Πέμπτη 17/03, 18:30,

Διάλεξη για την 25η Μαρτίου και την αποδόμηση της ελληνικής ιστορίας. Στην αίθουσα των Εκπαιδευτηρίων Μ. Ν. Ράππου, Καρδίτσας 21. **Οργάνωση:** Εκπαιδευτήρια Μ.Ν. Ράππου.

Τρίκαλα

Σάββατο 19/03, 19:00

Ομιλητές: **Δ. Παπαβασιλείου**, πρόεδρος Φ.Ι.Λ.Ο.Σ Τρικάλων, **Σ. Κύρμπας**, δημοσιογράφος και ο **Γ. Καραμπελιάς**. Θα χαιρετήσει ο δήμαρχος **Δημήτρης Παπαστεργίου**. Στην αίθουσα του δημοτικού συμβουλίου του Δήμου. **Οργάνωση:** Φιλολογικός Ιστορικός Λογοτεχνικός Σύλλογος Τρικάλων και βιβλ. Τσιοπελάκος.

Βόλος

Κυριακή 20/03, 11:15

Ομιλητές: **Χρ. Μπουκώρος**, βουλευτής - δημοσιογράφος, **Θ. Σαμαράς**, δημοσιογράφος, **Αντ. Σμυρναίος**, καθ. Παν/μίου Θεσσαλίας και ο **Γ. Καραμπελιάς**. Συντονιστής, **Κ. Μοράρος**, ιστορικός. Στη βιβλιοθήκη των Τριών Ιεραρχών (Δημητριάδος και Ογλ). **Οργάνωση:** βιβλιοπ. Χάρτα.

Ασπρόπυργος

Δευτέρα 21/03, 19:30

Ομιλητής: **Γ. Καραμπελιάς**. Στην αίθουσα εκδηλώσεων του Πνευματικού Κέντρου, Αλέκου Παναγούλη 13. **Οργάνωση:** Δήμος Ασπροπύργου.

Μυτιλήνη

Τετάρτη 23/03, 19:30

Διάλεξη για την 25η Μαρτίου και την αποδόμηση της ελληνικής ιστορίας. **Οργάνωση:** Πειραματικό Γενικό Σχολείο Μυτιλήνης.

Θεσσαλονίκη

Πέμπτη 24/03, 19:30

195 χρόνια μετά την Επανάσταση του 1821. Μήπως κάναμε «λάθος»; Ομιλητής: **Γιώργος Καραμπελιάς**. Στο στέκι του Άρδην, Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου.

Κοζάνη

Σάββατο 26/03, 19:00

Ομιλητές: **Χ. Καρανάσιος**, Διευθυντής Ερευνών Ακαδημίας Αθηνών, **Δ. Μάρτος**, πολεοδόμος, **Απ. Παπαδημητρίου**, συγγραφέας και ο **Γ. Καραμπελιάς**. Προλογίζει ο περιφερειάρχης Δ. Μακεδονίας **Θ. Καρυπίδης**. Στην αίθουσα της Περιφέρειας Δυτ. Μακεδονίας.

Σέρβια

Κυριακή 27/03, 11.00

Ομιλητής: **Γιώργος Καραμπελιάς**. Προλογίζει ο **Σταύρος - Ιάσων Γαβριηλίδης**, ιστορικός. Αίθουσα Δημοτικού Συμβουλίου **Οργάνωση:** Μορφωτικός Σύλλογος Σερβίων «Τα Κάστρα».

Λιβαδειά

Δευτέρα 28/03, 19.00

Ομιλητές: **Γιώργος Καραμπελιάς** και **Χρόνης Βάρσος**, φιλόλογος - ιστορικός. Συντονίζει ο **Νίκος Κελέρμενος**, γιατρός-ερευνητής. Στο Επιμελητήριο Λιβαδειάς. **Οργάνωση:** Ι. Μητρόπολη Θηβών και Λεβαδειάς και Ι.Ν. Αγ. Ρηγίνου.

Υμηττός

Τετάρτη 30/03, 19.00

Ομιλητής: **Γ. Καραμπελιάς**. Στον ΦΟΥ (Ανδ. Λενιάκη & Αμισσού)

Αργίνο

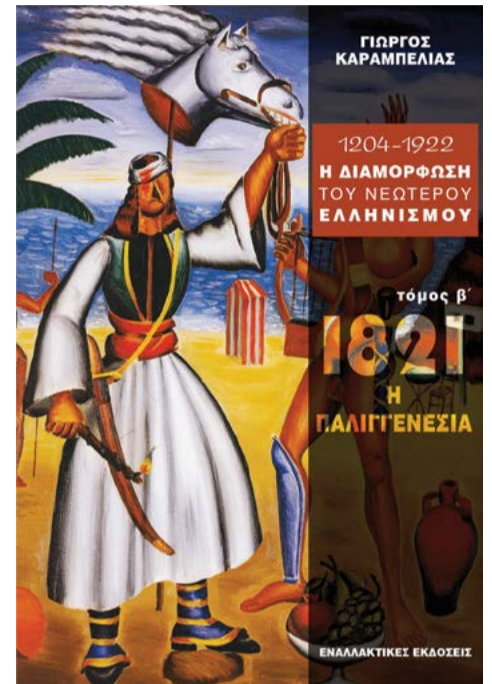
Σάββατο 09/04, 19:30

Ομιλητές: **Ερ. Καψωμένος**, παν/κός, **Στάθης Σταυρόπουλος**, σκιτσογράφος και ο **Γ. Καραμπελιάς**. *

Μεσολόγγι

Δευτέρα 11/04, 19:30

Ομιλητές: **Στάθης Σταυρόπουλος**, σκιτσογράφος, **Μήτσος Κασόλας**, συγγραφέας και ο **Γ. Καραμπελιάς**. *

* Λεπτομέρειες στην ιστοσελίδα του Άρδην (www.ardin-rixi.gr).

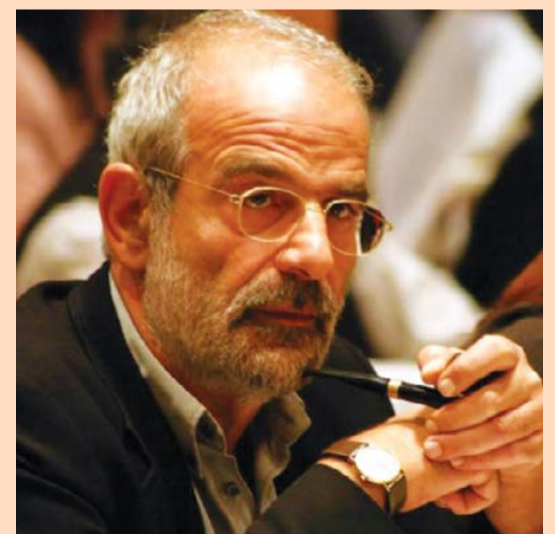
εκδήλωση

Αθήνα

24/02/2016

Συναντήσεις Κορυφής

Ο **Γιώργος Καραμπελιάς** συνεχίζει τις «Συναντήσεις Κορυφής» στο πατάρι του Ιανού, Την Τρίτη 22 Μαρτίου, στις 20.30, συνομιλεί με τον **Αλέκο Αλαβάνο**, με θέμα «**Η Ιστορική εμπειρία της Αριστεράς στην Ελλάδα - Η περίπτωση του Σύριζα**». Βιβλιοπωλείο Ιανός, Σταδίου 24. Είσοδος ελεύθερη.

Άρδην, τ. 103

Γίνετε ηλεκτρονικοί συνδρομητές της Ρήξης

Για τους φίλους/φίλες που διαμένουν στο εξωτερικό, ή για τους... ανυπόμονους που διαμένουν εντός της χώρας, υπάρχει η δυνατότητα αποστολής κάθε φύλλου της εφημερίδας *Ρήξη* σε ηλεκτρονική μορφή (pdf). Με μια απλή συνδρομή υποστήριξης (15€/χρόνο) και την ηλεκτρονική σας διεύθυνση, θα σας στέλνουμε την εφημερίδα *Ρήξη* σε ηλεκτρονική μορφή... πριν ακόμα κυκλοφορήσει στα περίπτερα. Την ίδια στιγμή, με την συμβολή σας βοηθάτε στην οικονομική επιβίωση της εφημερίδας.

Μπορείτε να καταθέσετε τα 15€ στην τράπεζα, διαδικτυακά ή με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση: εφ. *Ρήξη*, Ξενοφώντος 4, 6ος όροφος, 105 57, Αθήνα. Τα στοιχεία του λογαριασμού είναι: Λογαριασμός Τραπεζής: Εθνική Τράπεζα 116/768054-65, IBAN GR120110 1160 0000 1167 6805 465, BIC: ETHNGRAA, Δικαιούχος: Γιώργος Καραμπελιάς. Πείτε μας επίσης από ποιο τεύχος θέλετε να ενεργοποιηθεί η συνδρομή. Με το που καταθέσετε τα χρήματα, θα σας στείλουμε την εφημερίδα.